

FLOOD

Таты сучаснага флуду пачалі рабіць гэта ў 1984-м. Калі яшчэ не было рінтэрнэт-форумаў, а слова flood мела адзінае і цнатлівае значэнне - патоп. ...Маргарэт Тэтчэр - цырульніку: "Зрабіце з маёй галавой што-небудзь, каб падабалася народу". Цырульнік (велічэзны сякерай зносячы дах жалезнай лэдзі): "Не пытаньне, мэм!" Менавіта з такіх прыколаў дваццаць зь нечым год таму стартавала брытанская тэлешоў Spitting Image. Панчары па жыцы і лялечнікі па прафесіі Peter Fluck і Roger Law (aka Luck і Flaw) замахнуліся на высакародную мату "палячыць" усё брытанскія грамадзтва: "Калі мы будзем успрымаць усё сур'ёзна, дык нафіг тут усе павар'яцеем".

Бацьпа першасортнага абсурду пладзілася са страшнай сілай: Les Guignols de l'Info ў Францыі, Decodeurs de l'Info ў Бельгіі, "Куклы" ў Расеі... Старое як съвет "ня можаш зъмяніць сітуацыю - зъмяні свае адносіны" флудэры разъвярнулі іншым бокам: там, дзе любы нармальны чэл быў здольны хіба што на глыбока табуяваную лексыку, яны выдаюць абсалютна неадэкватнае "ты-гы-гы", што ўводзіць у ступар нават самых "моцных гэтага съвету".

Што такое флуд? Лягчай гэта адчуць пятай кропкай, чым патлумачыць на пальцах. Упэўнена можна сказаць толькі адно: гэтыя маленькія crazy-чалавечкі дапамагаюць заставацца нармальнымі ўсім астатнім вялікім чалавечкам.

COVER STAR: Denis T.
PHOTOGRAPHY BY Anton Snt
STYLING AND DESIGN BY an angelico

FLOOD будзе чэне

10-12 - "Памідоры лягліся на тло", насыпалі адзін на аднаго тлю, фокаліся пахчыці і твары пра апыленынне з сымпатычнай памідорыю. Непасліго поміта не любіў ніхто, а найбольш яго не любіў аграном Курдзючук: "На кетчуп пойдзеш, недамерак!" Эва Браун пра цягнія грэж бы-флудроў.

13-15 - "Хдзян з "Чорнага" КЕЗ помынаўся з фразы: "Великий и могучий фундамент! Так не будзі ёго стесняться!" Аркадзь Гвер і Дзізді Брандт пра харэвалінне як стыль жывіцца.

16-17 - "Останенікі, ўдзелілі пыдхонкі взгляни на небо улыбнись!" "Зноку ляжа нейкі", - думалі менчукі, але спыняліся, удыхалі, глядзелі і пасылаюці. Мірэйка Мірэйка: "Флуд даёно перакінуўся ў offline".

18-20 - "Сюжэт будзе юна. Зложныя кібаргі зноў вырашылі ляснусць гэтую планету. І зноў у дзялі пасярэдзіні сракай да праціўніка: зъяўляеца нейкі тэлепастанец, які фільтраты пакутуе за ўсё чалавечства. Непасрэдна яму надзеяць па шарах не атрымлеца, і кібаргі вырашаюць адправіць у мінульс тэліннета, наб'ядзіць бацьку паўстанца і адсек яму (у варожкіх пілотах)". Барык Нікалаічык і Героі На нашага часу.

[yalik]

Привет!

Твое дополнение к рецензии на гр. Тарпач [гл. CD' ліпень-жнівень 2005] еще раз подчеркивает непрофессионализм наших музыкальных журналистов...

А теперь позволь себе разобрать твою статью...

"Тарпач"? Так-так, ведаем, эта реперы з Украины"-заявили панкі,"

Паша, мы вроде, выяснили потом, что мы перепутали их с "Тартаком". Или ты хотел написать интересное дополнение??? Или ты ничего не помнишь???

А помнишь, что после того, как мы выяснили про какую группу идет разговор, я тебе высказал свое негативное отношение к БМА?

"што падсели да стомненага паслья двухдзенага бухалава ...кантрыбутара CD Мікалай Карнейчукова".

И кто из нас был пьян больше??? Может ты что то напутал??? Может стоило про себя написать???

"...Менская нашчадки Sex Pistols..."

А вот это меня конкретно прибило. Мы ТЕБЕ ХОТЬ РАЗ СКАЗАЛИ, ЧТО МЫ ФАНАТЫ SEX PISTOLS????

Человеку, который владеет самым большим панк каталогом в Минске, обидно слышать из твоих уст такие слова. Если бы ты знал хоть половину панк групп, которых знаю я, бы позволил так отзыться о себе, а так ты.... (вставь сам).

"лаханулися". Это слово явно относится к тебе.

Вроде всё...

Если ты все же захочешь услышать хоть частичку панк рока, то скажи каталог...

Жаль я его пока не обновил, но всё же там есть много "цикавага"

P.S. я вроде не собирался ссориться

[CD] Ялік, прррррывает! Пра непрафэсіяналізм беларускіх муз-журналістаў лепей і ня ўзгадвай! Сапрауды, што-што, а пра музыку ў нас можа пісаць любы лох. Чым многія і карыстаюцца.

Мікалай Карнейчукой, калі пісаў пра "Тарпач" і

"Тартак", сапрауды хацеў, каб было цікава. То, што сп. Карнейчукой можа набухацца горай за апошняга панка, таксама справа вядомая. А пра Sex Pistols – гэта ты дарэмна. Ніхто ж не вінаваты, што панкі ў большасці людзей асцыююцца менавіта з SP, а, напрыклад, гранжары – зь Nirvana. І наагул крута, што ты ведаеш столькі панк-гуртоў, колькі я ні ведае сп. Карнейчукой!

аказвалі дапамогу. Потым усе разам, арганізаваным вялікім гуртом пацягнуліся на прыпынак, там селі ў аўтобус і таксама ўсе разам выйшлі на "кульке" (Інштыгут Культуры). раз'ехал ся...
ФАШЫСТЫ-
ПІДАРАСЫ!!!!!!!!!!!!!!Я ВАС НЯНВІЖУ!!!!!!!!!!!!СУКІ
 !!!!!!!!

[CD]

Самы прыкол, што пра дадзены трабл нам да апошняга не было нічога вядома. Што чарговы раз наводзіць на думку: разборкі фашыкай з неферамі міліцыі да "сінія звязды" і яны не ўспрымаюць гэта ўсур'ёз. На жаль.

Прынамі, не ўспрымаюць да пары да часу: калі шахнула ў Віцебску, адна з галоўных вэрсіяў съледztва была якраз "разборкі".

Тое, што скінам прынцыпова пофігу, ці пап'яздіцца з кім, ці ножыкам пырнуць – таксама вядомая песьня. Іншая справа, досьвед съведыць: калі даваць ім сапраудны адпор – яны сцуць. Таму адно што можам парайць: калі скіны сапрауды дасталі, а на сілы правааховы ўжо не спадзяецеся, арганізуць свае сэктары-дружыны на ўхаводзе на вечарыны. Ніякай зброя – ні халоднай, ні гарачай. Толькі газавыя балёнікі, электрашокеры (што там яшчэ дазволена?) і юласныя кулакі з мазгамі. Не разумеюць па-добрауму – let's dance!..

[knoxville]

Дзякую вялікі... вы лепшыя, але адна заўвага/недахоп: на мой погляд, надта шмат "тарашкевіцы", не ўсім, хто чытае ўсё дасканальну зразумела, або праства цяжка чытаць... А так у асттані-файна... дзякую, што вы ёсьць...
 3.ы. Сумная гісторыя:
 22 верасняння хадзіл на СКА-канцэрт. Клуб "Рытм" (на Асаналіева). Прыышло даволі шмат народу, у асноўным каліфарніскага тыпу ска-панкі у кедах, адзенне ў клетку і г.д., карацей, нармальная хлопцы, ня пьюць і не быкуюць... канцэрт у цэлым быў даволі прыколы: слэм, сустрэча старых знаёмых і г.д.

Калі выступаў апошні гурт (SKAпыт) прынясло "нацыкаў"... Народу на вуліцы было няшмат, бо ў асноўным усе знаходзіліся ў зале (СКАпыт-хэлайнэр, напэўна самая знаёмая с "выступленцам"), не пашчасціла тым, хто знаходзіўся на вуліцы. Адзін наш (скашнік), відаць не пасльёў забегчы ў залу... Мы потым на насліках неслі яго, усяго ў крыўі, у "Скорую помошчю". Дзяўчыне адной даді добра... Ехалі ў аўтобусе, трымалі яе, каб не ўпала з сядзення, бо пастаянна губляла прытомнасць... Адразу ў зал прыбег "съмтана" (хлопец з ракезам) і пачаў крычаць, толькі, што ён крычаў было не чутно з-за музыki, пасля перасталі йграць, саліст СКАпыт тады паведаміў пра тое, што ў нас "госьці"... Пахапаўшы стулы, розныя металічныя штуковіны хлопцы пабеглі да выхаду... У залу ляцелі бутэлькі, стаканы, камяні г.д. Хвілін праз 5 прыехалі міліцыянты і хуткай дапамога... мы пастаялі на ступенёхах ка клубу, нервова пакурываючы, пацярпелым

[noiset0y]

Прывет, мой любімый CD! Спасібо всем вам за то, што вы есть. Реальна офігенный glamour. Спасібо за креатыв, за то, што всегда в тему и актуально, за то, што всегда, когдa нужно. За то, што даете волшебного пэндяля под сраку и помогаете заставить себя делать хоть что-то, а не сидеть дома и ныть про то, как все х*ево и безысходно. За то, што становится противно жалеть и ненавидеть себя будненького. За то, што прикольно и интересно. Удачи вам всегда и во всем :)

[CD]

Ну, блін, што сказаць: дзякую!

* АЎТАРСКІЯ СТЫЛЬ, МОВА I ПУНКТУАЦЫЯ ЗАХАВАНЫЯ

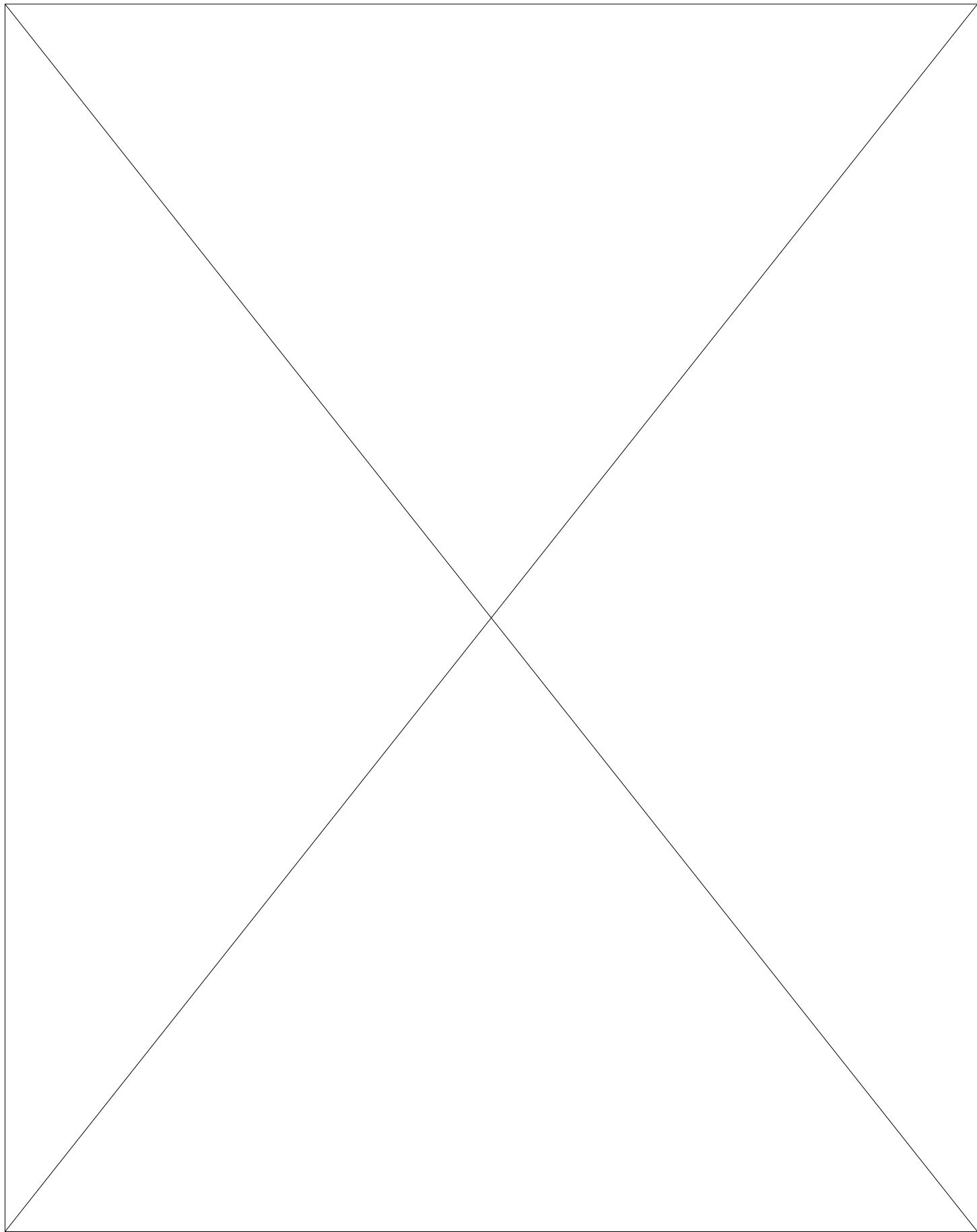
БЯРЫ CD / "СТУДЭНЦКУЮ ДУМКУ" ШТОМЕСЯЦ БЯСПЛАТНА Ў ГЭТЫХ МЕСЦАХ:

- крама "TOM TAYLOR" (Менск, пр. Скарыны, 37, т. 288-12-44)
- крама "LEVI'S" (Менск, пр. Скарыны, 48, т. 288-25-62)
- крама "БУНКЕР" (Менск, вул. Казлова, 14, т. 284-93-99)
- крама "TRAFFIC" (Менск, пр. Скарыны, 44, т. 284-30-14)
- крамы "МИСТЕРИЯ ЗВУКА" (Менск, вул. Няміга, 12, т. 289-39-30; пр. Скарыны, 52А, т. 283-23-06)
- ГЦ "ПАРКИНГ" (Менск, вул. Куйбышава, 40, крама "FUJIfilm", т. 237-30-33)
- аўтобусы "INTERCARS" і офіс "INTERCARS" (Менск, вул. Гікалы, 3, т. 284-60-37, 284-60-85)
- крама "ПЕРЕХОД" (падземны переход калія ГУМА, т. 227-41-14)
- крама "КОМП'ЮТЕРНЫЙ МИР" (вул. К. Чорнага, 31, т. 284-00-35)
- інтэрнэт-цэнтар "ПЛОЩ@ДКА" (пр. Скарыны, 58-4, т. 239-38-74)
- "ЦЕНТР МОЛОДЕЖНЫХ ПУТЕШЕСТВІЙ" (вул. Варашэні, 17-101, т. 239-17-49)
- STAR TRAVEL (вул. Сурганава, 47, оф. 8, т. 232-50-28)
- крама "ПОДЗЕМКА" (Менск, пр. Скарыны, 43, т. 288-20-36)
- ІНТЕРНЭТ-КАВЯРНЯ "САІЗ-ONLINE" (Цэнтральны Дом афіцэрства, вул. Чырвонаармейская, 3, т. 226-02-79)
- кампутарны клуб "OK" (Менск, вул. Інтэрнацыянальная, 9)
- крама вопраткі "МУСТАНГ" (Менск, вул. Камсамольская, 14)
- крама "ВІДЭАНЯВІДЗА" (пл. Незалежнасці, падземны переход, спуск па эскалаторах)

- **Берасць:** Начны клуб "MATRIX", Савецкая 73
- **Гомель:** ІНТЕРНЕТ@КАФЕ, Савецкая 97 (корпус 4)
- музычная крама «ДИНАМІК», Рагачоўская 5а
- крама моднага адзення «НЕПТУН», Першамайская 8
- крама "СДЛэнд", Савецкая 21
- Гародня: "SHOWTIME", Горкага 64 (2-гі паверх)
- кавярня "КУФЭРАК", Віленская 6

**ЯК ПАДПІСАЦЦА НА
CD / "СТУДЭНЦКАЯ ДУМКА"?**
 СКІНЬЦЕ СВАЁ МЫЛА НА
 STUDUMKA@TUT.BY (ТЭМА "ПАДПІСКА"),
 КАБ ПЕРШЫМ АТРЫМАЦЬ АНОНС
 НОВАГА НУМАРУ I ПЕРШЫМ
 ДАВЕДАЦЦА, ДЗЕ ЎЗЯЦЬ СВОЙ ЧАСОПІС.
 МЫ РАСПАУСІДЖВАЕМСЯ FREE.

Водгукі відавочцаў

У верасні на Менск абынулася калі ня армія, дык узвод “электра-зорак” з сапрауды сусьветнымі імёнамі. Нашыя кантрыбутары Andrzas Kopys і Ягор Кунуўскі наведалі дзве самыя цікавыя вечарухі месяца (на шчырасць, “самых цікавых” толькі і было дзве), каб даведацца, чым Mlada fronta адрозыўваеца ад “Маладога Фронту” і што ў свае гады зрабіў для хіп-хопу аўстраліец Luke Chable.

ШТО/ ДЗЕ/ КАЛІ	БЭКГРАЙНД	ПАБЛІКА	ФІЧЫ
3.09.05/ «Urban Ecology» Клуб “Step”	Культывая французы Mlada fronta пад патранажам DJ Commando LABELLA далі эксплюзіўны канцэрт, які па рэспонду і далейших наступствах для мясцовай электра-тусы наогул цікава зъ нечым парадаўца. На жаль, ідэя зрабіць вялікі рэпорт пра наведаньне французамі стацыі нашай радзімы было ўдала пахерана некаторымі несвядомымі карасландантамі CD...	Гэта становіца ўжо агульным месцам для Менску: на яўна спэцыфічныя вечарынкі прыходзяць усе ад крыху быкападобных хлопцаў з чубікамі да яркіх электрафрыкаў. Напэўна, сказаеца, што ў гэтym горадзе нешта сапрауды цікавае бывае родка. Але метка: каб паглядзець, як пад 1-ы сэт MF съпяць некаторыя п'яна-лісыя грамадзяніне, і як пад 2-і адрываюча готы, - з-за такога шоў можна яшчэ некалькі год пачакаць прывезу MF!	Падчас 1-га сэту MF сапрауды зарадзілі фантастычны відэаінтсталейшэн. 2-і сэт гэта наогул было па-за межамі съядомасці беларусаў. За што апошняй і дзяякалі французаў як маглі. Дарэчы, па прызнаннях MF, у парадынні зь Вільніяй, Маскоўі і Піцерам менскі канцэрт заруліў ім больш за ўсё. Публіка, знаеце лі...
16.09.05/ «Time to Breaks» Клуб “Белая Вежа”	Luke Chable, які сёняня зъяўляеца фэйсам аўстралійска гарадзішча Clubfriends. Пра “фэйс” мы даведаліся, па шчырасць, з прэс-рэлізу, які арганізатары ласкава разаслали журналістам. Таму пытаньне “пара хіп-хоп”, якое мы планавалі абыграць і задаць Люку на прэсухе, неяк само сабой адпала. Тым больш, што з-за праліўнага дажджу на прэс-канфэрэнцыю мы спазніліся...	Відаць што стала публіка БВ пад атаку такіх рытмаў трапляе наогул упершыню. У выніку весялухі для ўсіх неяк не атрымалася: большасць прывілы да хаўзу, а таму стаяць платняком. Тым часам джанглістаму ці брэйкеру трэба было крыху больш прасторы... Пра мага-дзіўчонак з тоўстымі кашалькамі на нагах наогул памаўчым такога роду публіка заўжды была хворым месцам БВ.	Гоў-гоў і танцыры ў БВ гэта асобная казка. Iх кардон, які надзвінна абараняе ды-джэя ад публікі, наводзіць на адну, але, па-моіму, добрую ідэю. Замест таго, каб запрашыць дарагога ды-джэя, дырэकцыі клубу можна спакойна эканоміць, паставіўши які-колькі кампакт. Адкуль бярэцца муэзо, ні ў першым, ні ў другім выпадку ўсё адно ніхто ня ўбачыць затое Candymen'ы натанцуюца ўдосталь...

29.08.05/ РОК ПАСЬЛЯ ВАКАЦЫЯЎ КЛЮБ “РЭАКТАР”

Незайдросны лёс кантрыбутара СД Барыса Нікалайчыка выкінуў яго на ўзбочыну лета. Герой рэдакціі, Містэр Н. першым адкрыў сэзон менскіх івентаў віктору “Восень 2005”. З улікам таго, што аб’ём порцый і дозаў дрынкаў за час летняга адпачынку падзабыўся, прабачым сп. Нікалайчыку невялячкую спонтаннасць і часам празмерную рэпартажнасць яго матэрыйалу.

1/3

Пачатак атрымаўся вельмі вялым: народ таўпіўся ў радыюсе дзесяці мэтраў ад сцэны, час ад часу выдаючы пару дохлых па. Ля барнай стойкі, здаецца, было нашмат людней і ўтульней. Наверсе, праўда, каўбасіліся два чувакі, але ні ўпэўнены, што гэта было неяк звязана з канцэртам... Карацей, “Пастскрыптумы” адыгралі, што называеца, “у сцяну”.

2/3

Дарэчы, пра “Сцяну”. Зь яе, роднай, усе і прачнуплісі: пасыпаліся першыя аплядымсэнты, сям-там праразаўся слэм, трохі адхлынула ад бару.

Пад замілавальных, як мне здалося, паліакаў, гасцей фэсту, мы з Пашам, фронтмэнам “Сцяны”, ідзев наверх глыніць піўка. “Нічога такі гук, - съціпла кажа Паша. - Хаця мне здавалася, што ў “Рэактары” ён павінен быць палепей. Тут яшчэ шмат ад гукара залежыць. Вунь “Таварыш Маўзэр”, надзіва ж таленавіта валаць, але гук не адладжаны. А зараз “Індыга” выйдзе, ты ўвогуле ах*ееш!” “Чаму так рэдка ў Менску?” - пытаюся. “Ведаеш, тут наогул съятуць сумнай, - сёrbae піўко Паша. - Мы ў Польшчу разы ў тры часцей граем, чым на Радзіме”.

3/3

Сэт “Індыгі”, як і абяцаў Паша, усім спадабаўся. У якасным артысце ўсё павінна быць цудоўна: і сэкс, і цвікі, і задушэўная гутаркі. А пад цягучы Partyzone і сувязы “Тарпач” стала съяпактона, вільготна і бел-чырвона-белая.

Барыс Нікалайчык

30-31.08.05/

“СВАБОДНЫ ТЭАТР”, СЭМІНАР З УДЗЕЛАМ ТОМА СТОПАРДА.
КЛЮБ “ГРАФІЦІ”, МУЗЭЙ ДУДУТКІ.

Хто ж мог ведаць, што аўтар сцэнараў да фільмаў “Бразылія”, “Код: Энігма”, “Індыяна Джонс і апошні крыжакі паход” да “Закаханы Шэксцір” (прамія “Оскар”) наведае Менск?

Як бы там ні было, дзядуля Стопард прысутнічаў у Менску ў апошнюю чаргу як кіношнік, у першую – як пісьменнік і патрон “Свабоднага тэатру”, чым давёў да экстазу большасць наших маладых драматургаў, што ў тэме.

Том зьявіўся ў кашулі са значкамі “Зубра” і “Хартыі’97”, адмовіўся даваць майстар-клясу ў клясычнай форме і запатрабаваў “дэмакратычнай дыскусіі”. На што атрымаў цэлы шэрэг гісторыяў ад “юных творцаў”, зусім не прывыклых да чалавечага стаўлення.

Так, актрысы Купалаўскага Яна Русакевіч і Вольга Шанцына разам з рэжысарам Уладзімерам Шчэрбанем займелі вялікія траблы на працы за ўздел у пастаноўцы “4.48.Псыхоз”.

П'еса Яны “Налу” была зынятая з рэпертуару Купалаўскага, а Шчэрбана ветліва папрасілі больш ня ставіць у тэатры. Дарэчы, менавіта ён зьдзесьні ў адзіную стопардаўскую пастаноўку ў Беларусі – дапатопную “Уваходзіць свабодны чалавек”. Гэту муэзо зъдзіўся сам драматург і замест патрабаванай аўтарскіх прапанаваў заплаты рэжысёру. Як высьветліўся лягушка, у некаторых сцытёвінах боязь чыноўнікаў АГП/у даходзіць да маразму. Той жа Шчэрбань ставіў у Магілёўскім тэатры Астрыўскага. На мастацкай нарадзе дзядзькі зь Мінкульту закруцілі носам, маўляў, трасяняка аднаго з дзеючых герояў вельмі нагадвае акцэнт самі ведаеце каго. На што рэжысёру давялося паслаць іх, тыцнушы пальцам у книжку: “Так клясык напісаў!”

На ўсё падобныя скары Стопард зблізшага разводзіў рукамі і выбачаўся, што я ні можа нічым дапамагчы. Хаця абяцаў паказаць п'есу Русакевіч свайму маскоўскаму сябру-рэжысёру і наогул стварыць што-небуды на тэму Беларусі. Гэта і ня дзіўна: Стопард, паходзічы з Чахіі, шмат напісаў пра ўсходне-еўрапейскі рэгіён і праславіўся тут сваімі “дысыдэнцкімі п'есамі”.

Увогуле, для наших драматургаў і іншых каліятэатральных чэлаў майстар-кляса, арганізаваная “Свабодным тэатрам”, была файнай магчымасцю лішні раз пазырыць “4.48.Псыхоз” у “Графіцы”, пакаштаваць халуйнай самагонкі ў Дудутках ды пасыцьбацица з таго лайніца, у якім яны ўсе сядзяць.

Падводзячы вынікі сэмінару, Стопард папрасіў дзетак не губляць свайго мастацкага гонару, мацюкніўся і вывёў: “Можна колькі зайдзіць на трындыць, што і Рэмбрандт – мастак, і кухар – мастак! Але ўсё гэта херня: толькі Рэмбрандт сапраўдны мастак! Вас робіць драматургамі ня тое, што вы жывяце ў гэтай краіне, а тое, што вы такія, якія ёсьць...”

— * “Свабодны тэатр” – Міжнародны конкурс сучаснай драматургіі, што праходзіць у Менску пад патранажам Вацлава Гавэла, Тома Стопарда і Артура Копіта (усе – сусьветна вядомыя драматургі).

Аліна Крушинская

30.08-21.09.05/ ВЫСТАВА "CITYSTYLE"
ГАЛЕРЭЯ "ВОСТРАУ"

Паміж старых, спарахнелых халуп у раёне Зялёнага Лужка хаваецца новы шматпавярховы паркінг зь беларускай народнай назвай "Пасялковы". На яго 1-м паверсе сціленька зымесьцілася фота-арт-хайз-галерэя "Востраў".
Як кажуць аўтары выставы "City Style" Віталь Пачэкін, Дзымітры Сабалеўскі і Аляксандар Семяняка, тут зымешчана іх уяўленье пра вулічную культуру, яе герояў і творцаў у разрэзе. На фотках - бі-боі, у асноўным хлопцы з каманды Hunters, стаяць на галаве ля вулічных съметніц і выпендрываюцца па-ўсялякаму. Тут жа везятыялісты, скейтэрсы і сноубардісты, якія завісаюць у паветры. Дыджеі выпісваюць запілы ды скрэчты. Усё рухаецца, круціцца... Уваход на выставу вольны, больш за тое: арганізатары запрашаюць да супраць ўсіх, хто падобны да герояў выставы: маўляў, прыходзяце, паскачыце, пакажыце, што ўмееце.
... ебяńi – не такая ўжо вялікая перашкода для тых, каму хочацца дзе-кольвеk зас্বяціца.

Юля Папова

04.09.05/

СУСТРЭЧА СЯБРАЎ БЕЛАРУСКАГА АДДЗЯЛЕННЯ HOSPITALITY CLUB*
ІНТЭРНЕТ-КАВЯРНЯ "СОЮЗONLINE"

"Гасцінны, добры, рахманы народзе" - лёс такіх беларусаў мы вывучаем у школе ўсе 11 гадоў катаргі. Аднак на ў прыклад айчынным жж-юзэрам, нашыя хости (гаспадары) і гесты (вандроўнікі) толькі пачвінаюць уচаявца ў сусветную "дэльвіжуху" зацікаўленых. З 78 тысяч удзельнікаў Міжнароднага Клубу Гасціннасці толькі 144 - беларусы. Яшчэ менш - з тузін - іх сабраўся на першую менскую сустрэчу.

Косьця - хлопец, які спамі запрашэннямі далучыца ўсіх 144 чэлаў, толькі што вярнуўся з падарожжа стопам па Эстоніі. З карабля на баль трапіў на ён адзін: за столікамі "Союзonline" быў амэрыканскі украінец (за дзень да тузы ён цягаўся па Закарпацці), нейкі шатляндзец (тым жа вечарам выпраўляўся на радзіму).

Фіча хаспіталаці-клубу ў тым, што за прыгожым, але даволі абстрактным лёзунгам **"bringing people together!"** стаіць вельмі зямная і канкрэтная мэта: на даць загінцу на чужыне Міклуху-Маклаю. Даламожаш чалу зь ежай - і ёсьць шанец атрымалі бясплатні дах над галавой падчас уласнай вандроўкі. Ты не абавязаны прымаць у сябе дома кожнага стрэчнага. Самы банальны варыянт "гасціннасці" - экспурсія па родным горадзе. За любую такую дапамогу твой госьць можа напісаць усім клябарам, які ты "хароши малычкі"**.

Ясна, што фанаты халаянага жытла ня вельмі траціцца на дарогу. І калі адным падавай Заходнюю Эўропу, то іншыя наадварот імкнуща далей на Ўсход - туды, дзе мора небяські і, адпаведна, адрэналіну. Але і ты, і другія сыходзяцца на адным: стопіць бяз грошай стромка. "Дарога да банальнай Вільні можа заніць ад дэльюх гадзін да бяскончансці", - з усьмешкай і веданьнем справы кажа Косьця...

Ня ў прыклад сціпла адбыўся першы сход беларускіх удзельнікаў клубу. Зусім па-іншаму бавіць час самая прагрэсіўная яго частка: штомесяц ладзяцца імпрэзы ў розных кутках сусвету, сотнямі звязджаюцца валянтэры і думаюць, чаго б гэта ім яшчэ замуціць дзеля міру і ѹдзельніцтва людзей.

З апошняга: фірмовыя стыкеры hospitalityclub, па якіх вандроўнік лёгка можа знайсці "сваіх у горадзе" і звярнуцца да іх па дапамогу. З-глазібальна: кожнаму гасціннаму чуваку прапануецца адрэклімаваць сваю "родную старонку": зас্বяціца ў якім-небудзь place of interest зь невялічкай прамовай-запрашэннем наведаць яго, скажам, ціхмёны, але такі цудоўны край...

* Пазырце таксама hospitalityclub.org, couchsurfing.com, autostop.lt.

** Увага: чым больш камэнтараў, тым часцей да цябе сунуцца з просьбай прытуліць. Той жа Косьця - рэкардсмен сядром беларускіх хостаў: калі 30 паведамленняў у профілі. Гэта пры тым, што даяжджаў ён ажно да Швэціі і сам ня раз напружваў тамтэйшых гаспадароў.

Аліна Крушинская

31.08.05/

ВЕЧАРЫНА "ЯШЧЭ ЛЕТА!"
КАНЦЭРТ DRUM ECSTASY
КЛЮБ "MATRIX", БЕРАСЬЦЕ

Чаго чакаць ад вечарыны, якая першапачаткова пазыцыянувалася аўтарамі як "выпускны вечар для летніх тусоўшчыкаў"? Шалённых рытуальных танцаў, конкурсай а-ля "А ну-ка дзевачкі, пакажыце свой крымскі загар топлес!" і шмат музы.

"Забороненя (уладам) барабаншчыкі" DRUM ECSTASY як заўсёды парвалі ўсіх: шаманскім саўнданам, месцамі блізкім да шэдэўральнага вар'яцтва брыстольскіх маньякаў, псеўда-піратэхнічным шоў у выкананні Чмыра і надзіва нерадзражнільным маскоўскім гумарам фронтмэн. "А зараз пачнучна танцавальня мэлёды!" ў сярэдзіне выступу драмэр аўтаматично надзвычай цынічна.

Але берасьцейская публіка ўспрыняла ўсё літаральна. Пад фінішныя гіты квартету скакала ўся заля: і вечна хмурый мэнэджары, і бязылітасныя да асабістай псыхікі студэнты. Апошнім, здавалася, губляць у гэты вечар наагул не было чаго: адсюль і голае цела на сцэне, і спробы фрыкануць у стылістыцы рок-канцэрту, і пытаныні ўдзельнікаў у духу "Лёша, ты яшчэ жывы?!" Калі ўлічыць, што ранішнік-вечарына расцягнуўся на менш чым на 12 гадзін, пытаньне было яўна на ў касу.

Ю.Рыч

6.09-10.10.05/

ВЫСТАВА ФАТАГРАФІКІ БАРЫСА БАРАЗНЫ “ПРАЕКТ 21”
М-ГАЛЕРЭЯ ІНСТИТУТУ ІМЯ ГЁТЭ Ў МЕНСКУ

Забыўшыся на прасторавую сціпласць галерзі ды гадаючы пра
паходжанне назвы выставы, кантыбутар CD спадзявалася ўбачыць на
менш чым 21 фотаработу маладога дызайнера. Тых, аднак, налічылася на
больш за дзесятак. Лічба 21 аказалася колькасцю гадоў фотамастака і,
уявіце сабе, парадкавым нумарам бягучага стагодзьдзя.

...Работы для выставы адбіраліся самім бацькам, прарэктаром БАМ'у і
знатным фотамастаком Міхалам Баразном, і мусілі на пальцах, не, - нават на
малюнках патлумачыць, што сусветная гляблізацыя із бэд.
“Вось на той рабоче, - ужо ў каторы раз тыцкае пальцам хлопец у адну і тую
ж выяву недабудаванай Бібліятэкі (з вялікай літары бэ) – наша
недабудаваная бібліятэка...”

З мастаком не паспрачаецца. Тут сапрауды і Макдон, і амэрыканскі сцяг, і
лімузын, так недарэчна прапісаныя ў пэйзажах Менску і навакольля. Ня тое
каб казіно і бетонна-шкліяны будынкі офісаў акалялі нас у геамэтрычнай
прагрэсіі. Але выставка становіца пэўнага роду іспытам: вось шэрэй
тэкстура гораду, а вось чырвоным графічна падведзеных памылкі –
“інфармацыйныя стэрэатыпы”, “рэкламныя вобразы”.

...І калі з тэмай гляблізацыі ўсё больш-менш зразумела, то выява стала і
крысла для нас так і засталася загадкай.

Аліна Крушинская

9.09.05/

АДКРЫЦЬЦЁ СКУЛЬПТУРЫ “ПАШТАЛЬЁН”
РАЁН К/Т “КАСТРЫЧНІК”

Дагэтуль у Менску квітанцы, газэты і лісты раскідаюць па паштовых
скрынях толькі жанчыны. Паштальёнаму-мужчину на стапіцы было ўсяго два.
Трэці зьявіўся нядайна, і тое яго адразу “забронзілі”. Так і стаіць
хударльвы, з кусцістымі вусамі, у пакамечаных штанах, пінжаку і
круглых акулярах, абапёршыся на старэйкі “Аист”, - нікога не чапае.
Выплаві новы ўзд той жа скульптар, які стварыў знакамітую Бабу-
Камароўку, Дзяўчо з парасонам, Каня, на якім перафоткаўся ўвесь Менск -
Уладзімер Жбанаў. Ягоны паштальён, які важыць 700 кг і складаецца з
больш чым 100 дэталяў, стаіць акурат каля к/т “Кастрычнік”, пад дрэўцам.
Паштальён таго Жбанаў “зъляпіў” на проста так, а па замове мэнеджменту
групы выданыя «Із рук в руки». Выдавецкі дом сцывярджае, што “хацеў
зрабіць свой “посильны” унёсак ва ўпрыгожванье гораду”, але многія
думаюць праста: піяр...

Юля Папова

17-18.09.05/

ФІНАЛ АДБОРАЧНЫХ ГУЛЬНЯЎ WORLD COMPUTER GAMES
МЕНСКІ ПАЛАЦ ДЗЯЦЕЙ І МОЛАДЗІ

“Вунь ён, схаваўся, падла!.. Мачы яго, мачы!” Хлопцы ў велізарных
навушніках радкамі сядзяць ля кампоў і барабаняць па клявах. На
кібролі разгортаеца недзіцячы файл. Сканцэнтраваныя,
засяроджаныя, геймэры дручаць адзін аднаго і віртуальных
ворагаў.

Яшчэ тры месяцы таму гэтыя кібер-спартоўцы сядзелі ў сваіх
бярлогах, пінтамі хлёбалі астылую каву і рэзалися ў компавыя
гулькі. Так і марнелі б да сканчэння веку свайго жалеза, калі б не
прыехаў Samsung і не запрасіў іх узяць удзел у WCG*.

“На працягу 3-х месяцаў у адборачных гульнях бралі ўдзел больш
за 400 геймэраў, якім спонулася 16 гадоў, з гарадоў і вёсак
Беларусі, – кажа Алена Ранцавіч, мэнэджар па маркетынгу кампаніі
Samsung Electronics у Беларусі. – Змагаліся па трох дысцыплінах:
“StarCraft”, “WarCraft” і “Counter-Strike”. Па выніках гэтых спабораў
былі абраны лепшыя геймэры, якія і працягнулі барацьбу на
нацыянальным Фінале адборачных гульняў у палацы”.

У мармуровай залі палаца разгарнулася рэальныя баталіі. Геймэры,
скуркыўшыся, амаль насамі пазалазілі ў монікі і раўлі нешта адзін
на аднаго, у той час як балельшчыкі назіралі за файтамі на
велізарным экране, таксама не забываючыся што-небудзь
прыкрынуць. І так гадзіна за гадзінай два дні запар. Напрыканцы
фіналу адбору задымліліся і кампы, і геймэры.

Па выніках спабораў былі абраны лепшыя па трох дысцыплінах.

Акрамя халяўных пузёвак на WCG у Сынгапур пацаны атрымалі
17-дзюймовыя монікі, тым, хто заняў 1-е і 2-е месца па
“Counter-Strike”, перапалі прынтары Samsung.

У Сынгапур беларускія кібер-монстры паедуть у лістападзе.

Ці парвуць яны замежных файтараў, невядома – першы раз, усё ж
такі, замужам. Затое съвет паглядзяць і пакажуць, што беларусы
гуляюць на толькі ў “Пасяніс” і “Тэтры”.

* World Computer Games – міжнародны турнір, у якім прымаюць
удзел самыя-самыя геймэры з усяго сусвету. У гэтым годзе ў
адборах удзельнічалі болей за 800 тысяч гульцоў з 70 краін
сусвету. У рамках чэмпіянату WCG спаборніцтвы праводзяцца больш
як на 10 дысцыплінах. Беларускія ж геймэры пакуль змагаюцца
толькі па трох.

Юля Папова

21.09.05/

“ДУНЕМ ЗА МІР!”
КАСТРЫЧНІЦКАЯ ПЛОШЧА, МЕНСК

Ранішнік у вар'ятні “Сонейка” нагадвала акцыя па “выдзымуваны” мыльных бурбалак, якая прайшла на нулявым кілемэтры 21 верасьня. А сёмай гадзіне вечару чалавек дэ́весьце зь нейкай радасьці началі дэ́муць у адмисловыя плястмасавыя штучкі, выпускаючы стайкі бурбалак. Радаваліся самі “дэ́му́цы” і фатакоры лякальных газэт.

...Уявіце сабе студэнтаў “кульку” з гістарычна-культурнага клубу “Этна”, якія “з нагоды” вырашылі бамбаницу опен аіг вэрсюю “Сярэднявечнай дыскатэкі”. Танцы пад валынку, народныя гулькі кранулы нават вядомага менскага кнопктусоўшчыка Севу. Яго, праўда, выкінулі нафіз з гульні, калі ён паспрабаваў заняць месца ў радку дэ́ячут. Тады Сева, пакрӯ́дзіўшыся, пераключыў сваю ўвагу на двух хлопцаў у майтках, якія дзеля забавы трусыцой наразалі кругі па плошчы. З крыкамі “Бі підараў!” Сева паспрабаваў сцягнуць майткі з аднаго, і ў яго гэта амаль атрымалася.

Дадзенае мерапрыемства можна съмела назваць “выключэннем з правілаў”: ужо ніхто і не ўзгадае тыя часы, калі апошні раз на Кастрычніцкай людзі балдзелі бяз батла гарэлкі на рыла. Аказваецца, усё здараецца ў съвеце. Да таго ж многім удзельнікам акцыі падалося падаэроним, што “за парушэнне грамадзкага парадку ў выглядзе выпускання зь сябе невядомых аб'ектаў акруглай формы” так нікога і не павязалі. Хаця больш зыркія, напэўна, заўважылі сярод тусоўшчыкаў сур'ёзных чувакоў у цывільнім і бяз бурбалак. Але ж бываюць і сярод такіх аматараў шампуню...

Юля Папова

22.09.2005/

“КРАМБАМБУЛЯ” - ЖЫВЫ ГУК
ІНТЭРНЭТ-КАВЯРНЯ “САЮЗONLINE”

Папярэджваю адразу: гэты артыкул замоўлены, таму фігні пра імпрэзу вы тут ня ўбачыце! Тым болей што яе там і не было.

Хэдлайнёры сезону началі “папіць”, як толькі ў “загончыку” і па-за ім сабраўся дастаткова слухачоў/гледачоў. На імпрэзу ванай сцэне, якая вось ужо які раз юзаецца ў інтэрнэт-кавярні “СаюзOnline”, сп. Вольскі зьявіўся ў чырвоных штанках-разлятачках на падцяжках і адразу супакоі: “На жаль, беларускае піто сёняня адстаяць не ўдалося, таму ў барчыку будзе толькі расейскае. Ну нічога, сэканоміце гроши на наступны канцэрт!”

Уесь перформанс быў падзелены на дэ́ве часткі: першую і лепшую.

Першую музыку цалкам прысьвяцілі разагрэзу публікі і съвяточнай даце 85-х угодкаў ЛКСМ (6).

Недзе паміж “Безалькагольным півам” і “Старымі гіпанамі” на съвята завіталі Гюнош Абасава з Пашам “Гарадзкім”*. Гюнеш адразу палезла ў ніт зырыць пошту, каб матэрыялізавацца напрыканцы вечару ў дэ́яце з Вольскім.

Другі сэт атрымаўся мацнейшым па канцэнце і мілейшым па канタкце.

Менавіта тут Вольскі паддаўся эксперыменту і ўшчэнт спаганіу “Гасціцей” і “Турыстаў”, прасплюваўшы іх разам з выпадковымі дзе́ўкамі з натопу: шчасльвіцы раўлі нібы самкі лася! У тым, што гук тут сапраўды жывы, сумненяյу не засталося.

А філязофія вечарыны ўесь час плавала на паверхні: трэба ж дэ́сьці грацы, калі нармалёвія пляцоўкі Радзімы для цябе на нейкі час перасталі існаваць. Пытањне ў тым, як хутка дзяржцэнзура дабярэцца да “Online”?

* Паша “Гарадзкі” - адзін з фронтмэнуа трас-поп-калектыву “Разъбітае сэрца пацана” (гл. далей у нумары). Дарэчы, па непацвержаных чутках, хлопцы спрабуюць наладзіць у “Online” сумесны з Сашам і Сіражам выступ.

Барыс Нікалайчык

28.09.2005/

ПРЭЗЕНТАЦЫЯ КНІГІ “ІХ МРОЯ, ІХ Н.Р.М.”,
КАНЦЭРТ Н.Р.М.
ІНТЭРНЭТ-КАВЯРНЯ “САЮЗONLINE”

Падчас вёрсткі нумару высьветлілася, што “яны” ўсё ж такі дабраліся!

Вестка спасыцігла грамадzkую съядомасць недзе паміж прэсухай і фуршэтам. “На гэтym, на жаль, мы з вамі разыўваемся,- развёў рукамі Піт Паўлаў,- канцэрту сёняня ня будзе!” “Гы-гы-гы!” - пачулася з залі. “Я не прыколваюся, канцэрт адмянілі! Сам толькі што даведаўся”, - дадаў Піт. Афіцыйнай прычынай паслужыла рэканструкцыя пляцоўкі перад Домам афіцэраў: маўляў, няма падачы вады і ў выпадку ўзынікнення пажару немагчымы будзе гарантаваць бяспеку людзей.

“Хоць журналюг пакармілі”, - юмарнуў Вольскі.

* Глядзі апошні абзак “Крамбамбулі”.

Барыс Нікалайчык

ІМІТАЦЫЯ - НЕ ПАДРОБКА?

Кажуць, як у Савецкім Саюзе не было сэксу, так у Беларусі няма моды. Ага, нібыта!..

“Людзям не да таго, каб адрозынівацца, яны намагаюцца проста апрануцца”, - съльвярджае беларускі (!) дызайнер (!!) Вольга Самошчанка. Ясна, што ўёсё гэта фігня: і намагаюцца, і адрозыніваюцца. Толькі сродкі, мэты і месцы “апранання” ва ўсіх розныя: што падгледзелі, што прывезьлі, што скралі, а што самі выдумалі. Ніжэй - фотаўрыўкі з дэфіле сусьветных дамоў моды сезона “вясна-лета 2005” і арыгінальная фотасесія з цэнтру Менску (мадэлі мясцовыя).

Пабачыўшы на вас такі шалік,
усе павешаюцца ад зайдзрасці!

Брытанскія матывы -
“неба ў ромбік”.

А з такім капялюшам
ва ўсіх зьедзе дах.

Спаднічка а la “паненка-
сялянка ў горадзе”.

3 НАШЫМІ МАГЧЫМАСЬЦЯМИ

1. Прывітанье вам у капялюш ад Марлен Дытрых.

ЛЕРА: Сустрэлі калі Палаца Прафсаюзаў, 11 кляса, свой стыль вызначае як “экспэрымэнтальны”. Шмоткі купляе пераважна ў Нямеччыне.

2. Беларускі апгрэйд сялянскага шыку ў спалучэнні з менскім магатрэндам - кедамі-паўботамі.

ДЗІНА: Фантаны на “Кастрычніцкай”, гімназія № 1, стыль “каб ні да каго ня быць падобнай”. Атабарваецца выключна ў ЗША (Філядэльфія (?)).

3. Шаравата будзе, а так нішто сабе.
ЖЭНЯ: Сядзеў ля Максі-Біса, БДУ, за мяжой ня быў, але на радзіме заходзіцца толькі ў Sash ды MEXX. Пра CD чуў упершыню, што мяне, уласна кажучы, ня ўразіла. Піжон...

Стрыт-стар: ВЕРАСЕНЬ

Таня (знайшлася калі М “Няміга”): мэдуніўэр, стыль “што падабаецца, то і напінаю”, прастора набыцця строяў - ад Мэксыкі і Штатаў да Гародні (пінжак адтуль).

ВУХА

Hard times для вушэй ужо насталі! Ведаце, якія гукі вы павінны чуць зараз, калі якая-небудзь “сама-сабе-стар” кульгае міма? Не, зусім ня грукат костак і абцасаў. Трэба каб бразгала, зывінела і дзынькала! Пацёркі ў шмат слаёў навешаюцца куды заўгодна, пераважна ў вушы, адцігаючы іх да плячэй. І ніякіх шанэлля-ціфанаў, “Імпульс” ня дасьць прапасцы.

ГОРЛА

З роту пахне ня тым, чым трэба? Хутка ў кінатэатрах: ёгурт супраць “амбрэ”! Навукоўцы зь японскага юніверсу “Цуруши” дапамогуць: адзін “жывы” ёгурт на дзень – і ціпа ўсё крута без “падружак” і “падушак”!

НОС

Зрок – справа важная. Адна цётка ў Італіі перабытала і прыкупіла падробку пад акуляры Prada за 7,60 фунтаў замест належных 165. Дзякую Богу, паліцыянты ня спалі ў шапку і даламаглі жанчынцы зразумець яе памылку. Яна мусіла заплаціць 2 311 фунтаў штрафу за парушэнне аўтарскіх правоў. Эх, каб жа хто такім макарам растлумачыў нашым дзяўчаткам, што сапраўдная сумка ад Louis Vuitton ці Dior меней за пару штук бэ не каштуе! А то шчыра вераць, бедныя, што носяць “фірму”.

ЖЫВАНШЫ, ХУБЭР (І НІЯКІХ “ГІВЕНЬЧЭЙ!)

Hubert de Givenchy

1952 - адкрыццё Дому Мод;

ЛЯГАТЬІП - знаменітая “чательры G”;

СТЫЛЬ - рафінавана-элегантны са сваёй аўрай;

ГАЛОЎНІЯ PR-КРОКІ:

- першы “файз лэйбл” - **Одры Хэмпбэрн**: зъяўлялася толькі ў яго строях, грала ў іх у сваіх вядомейшых фільмах “Сабрына” і “Сыняданье ў Ціфані”;

- **апошні** - Ліў Тайлер: дзякуючы яе іміджу праведзены своеасаблівы рэбрэндынг - лайбл пераарыентаваны на моладзь, інавацыі ў клясычных мадэлях пад лёзунгам “Rockstar-Glamour meets Houte Couture”.

СУЧАСНЫЯ НАПРАМКІ РАЗВІЦЬЦЯ - подыюмная мода, касмэтыка, парфума.

КОШТЫ: дзікія (кусаюца).

ІВАН АЙПЛАТАЎ

1998 - скончы Беларускую акадэмію мастацтваў, з таго часу адзначаўся на шматлікіх тусах - ад “Маманту” да RFW.

ЛЯГАТЬІП - ?

ФІЧЫ - надпісы Deribas, Mutter i Odessa.

СТЫЛЬ - pret-a-porte з экстра-наваротамі: “Можна паспрабаваць апрануць каго зайдодна, нават каго нельга” (цытата - I. Айплатаў).

ГАЛОЎНІЯ PR-КРОКІ:

- “абшыў” усю беларускую папсу - ад Хлястова да “Лепрыконсаў” і “Мантаны”, каманды беларускага КВЗ, Маскоўскі дзяржаўны цырк, праводзіць паказы ў “Журавінцы”.

СУЧАСНЫЯ НАПРАМКІ РАЗВІЦЬЦЯ - у інтэрвію, ва ўсялякі разе, замахаўца на АГЛ, плянует будучыні “запраста” прадаваць свае креацыёны ў беларускіх гешэфтах.

КОШТЫ: што датычыцца яго вядомых джынсаў - ад 100 да 200 бз.

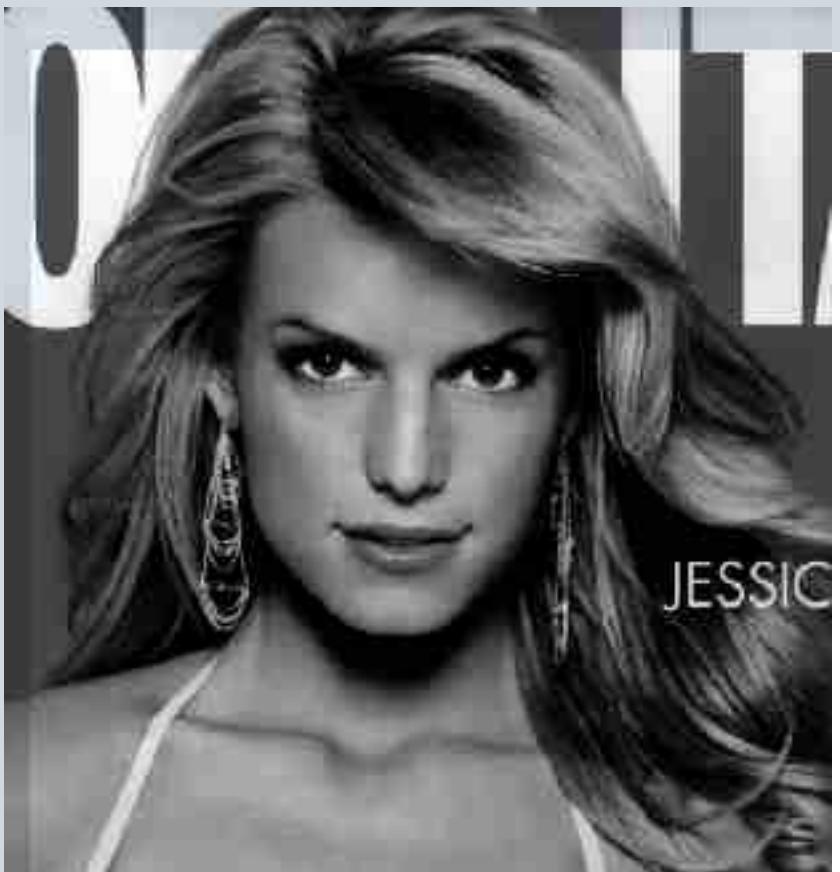
Clean Chic

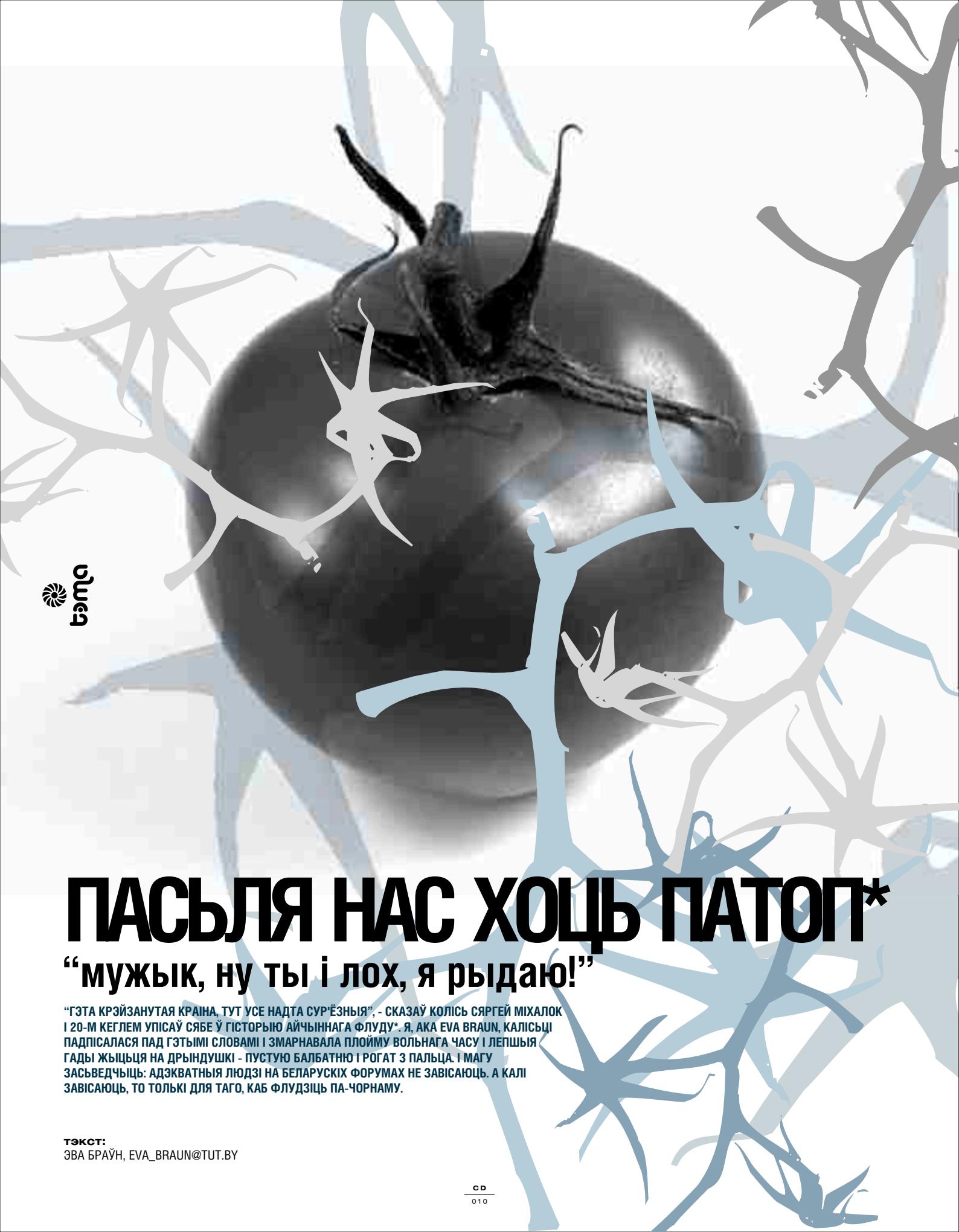
УПС! АЙ ДЫД ІТ ЭГЕЙН! атака клонаў

Ёсьць у мене паганая звычка – штомесяц купляць розную гламурную макулятурку. Пішуць збольшага адноўлькаве, але “карцінкі” прыгожанькія. А тут жнівенскія глянцы - з адным кавэр-файсам. Усё, думаю, зъяджаю, трэ ў вёску да каровак са сьвінкамі. Падалей ад прывіду Джэсікі Сымпсан...

Джэсіка Сымпсан - гэта “новы шык”: “цнатлівая, але вельмі сексуальная, сексуальная, але вельмі цнатлівая!” У галівудскіх маштабах - поўны “Брытні рэтарн”! Фарбоўесьць ў бліндэнку, запісваеш дыск (варыянт - граеуш у сэрыяле, але плюс (увага!) да шлюбу - сапраўды “ні-ні”). Ну і апранацца пераважна ў белае і трындыце паўсюль пра свае прынцыпы (“якія там сэкс-драгз! Вы што?! НІ-КО-ЛІ!!!!”). Ну, яшчэ час ад часу ўдзельнічаць у розных там “выратуем афрыканскіх пінгвінаў” і, паведамішы, што ўдзень праводзіш у фітнэс-студыі дзівэ гадзіны, анансаваць выпуск калекцыі адзення “для поўных”.

Штаты хаваюць за напрамілай Бог. Астатнія “стáры” таксама началі падцігвацца, толькі са сваімі бонусамі: у Наталі Портман - адкукаць і эрудыція, у Сіене Міллер - хлопец Джуд Лоў, у Дру Бэрнімар - біографія. І панеслася! Балеткі, стужакі, Miki Маўс на цішцы - і аніякіх скандалаў!!!

Беларусь

ПАСЬЛЯ НАС ХОЦЬ ПАТОП*

“мужык, ну ты і лох, я рыдаю!”

“ГЭТА КРЭЙЗАНУТАЯ КРАІНА, ТУТ УСЕ НАДТА СУРЁЗНЫЯ”, - СКАЗАЎ КОЛІСЬ СЯРГЕЙ МІХАЛОК I 20-М КЕГЛЕМ УПІСАЎ СЯБЕ Ў ГІСТОРЫЮ АЙЧЫННAGA ФЛУДУ*. Я, АКА EVA BRAUN, КАЛІСЬЦI ПАДПІСАЛАСЯ ПАД ГЭтыMІ СЛОВАМІ I ЗМАРНАВАЛА ПЛОЙМУ ВОЛЬНАГА ЧАСУ I ЛЕПШЫЯ ГАДЫ ЖЫЦЦЯ НА ДРЫНДУШКІ - ПУСТУЮ БАЛБАТНЮ I РОГАТ З ПАЛЬЦА. I MAGU ЗАСЬВЕДЧЫЦ: АДЭКВАТНЫЯ ЛЮДЗІ НА БЕЛАРУСКИХ ФОРУМАХ НЕ ЗАВІСАЮЦЬ. А КАЛІ ЗАВІСАЮЦЬ, ТО ТОЛЬКІ ДЛЯ ТАГО, КАБ ФЛУДЗІЦЬ ПА-ЧОРНАМУ.

ТЭКСТ:
ЭВА БРАЎН, EVA_BRAUN@TUT.BY

Гэта здараеца непазьбежна, як першы сэкс. Кожны з нас раней ці пазыней атрымлівае доступ да неабмежаванага інтэрнэту - і ў адзін прыўкрасны дзень Вася стаеца юзэрам Vasja. Удосталь напасьвіўшыся на порнасайтах, нэафіт адваражваеца ўзэшце пакаштаваць радасцьцю форумнага трэндзяжу. Адзначаеца ў тэмі "Хто тут фанат "Рамштайну?", пакідае пару зычлівых постынгau* на галінцы "Паўлё Каэльё", у раздзеле "ПРА ГЭТА" знаёміца з сымпатычнай, мяркуючы па аватарцы*, юершай Angelochek. І раптам, блукаючы па якім-небудзь раздзеле "ГРАМАДЗТВА", натыкаеца на топік "Хто выпіў ваду ў кране". "Як жа так?" - абраеца паліткарэнты Vasja, які ўговугле за мір у Палестыне і ў школе падносіў дадому ранец Ані Кеплер. Ён рашуча націскае на "адказаць": "Шаноўны, Вы ня маеце рацы, - асэнсавана* зъяўргаеца ён да аднаго са злосных антысэмітам, якія вядуць рай на топіку, - усе людзі на Зямлі п'юць воду, гэта натуральная патрэба чалавечага арганізму! Давайце жыць дружна! Mip! Шалом!" Але праз паўгадзіны ён дазнаеца ад апанэнтаў, што ён, Vasja, - маральны вырадак, імпэтэнт і прышчавы падлетак, які дарваўся да інтэнэту, і што - ганьба на ягоныя пэйсы - гэта ён выпіў ваду ў кране. "Вы памыляецеся!" - спрабуе давесці сваю думку Vasja, які пасьпей увайсъці ў раж і забіць на загады шэфа і тэлефанаваныні кліента. "Сам ты казёл!" - атрымлівае ён у адказ, абнавіўшы старонку форуму. А тут яшчэ і юзэрша Angelochek дасылае яму сваю фоту, зь якой яму пасыміхаеца брыдкі валасаты мужык. І, выходзячы нэрвава папаліць у прыбіральню, у далейшым Vasja абмяжоўвае свае вылазкі ў інтэрнэт праверкайофіснага e-mail.

А як паводзіць сябе ў такой ситуацыі раздзяліўтай, народжаны, каб быць флудэрам? Ён вылягінваеца з акаінту Vasja і рэгіструе сабе клона* Шлему Гольдберга. Вяртаючыся на форум, ён пацвярджае, што гэта ўсё ж такі ён выпіў воду, і пачынае чапляцца да злосных антысэмітам з пытаннямі "Шалом у хату, калі аддасі рыдлёнку?" ці "Што мы будзем есці на Хануку, калі ўсе быкі тут сабраліся?" "Гэта ты выпіў воду!" - не здаючы злосныя антысэміты. "Я вам ужо троны разы сказаў, што гэта такі зрабіў я. Ой-вэй, а чаму вас у шабат не было ў сінагозе?" Адчушы перспектыву добра пафлудзіць, на топік падцягваюча Хаім, Ізя і Жонка Нашага Рэбэ. Злосны антысэміт спачатку спрабуюць адбрэхвацца, але ўрэшце скотвяюща на малаяцкім мажокі і, наступаўшы на разыўтаныне мадэртарам, сыходзяць. Перад тым як канчатковая заглухнучы, форум да канца працоўнага дня вісіць у топе*, бо там зяята гамоняць, абміркоўваючы тэму адсутнасці вады, пяць-шэсць вясёлых габрояў...

ПАРАДЫ ПАЧАТКОЎЦАМ

АДЗІНА ТЭХНІЧНА МУЛЬКА, ЯКАЯ МОЖА ЎРАТАВАЦЬ РЭСУРС АД ФЛУДУ (ЗРЭШТЫ, ЯКІ АД СПАМУ З ФЛЭЙМАМ*) - ГЭТА ПРЭМАДЭРАЦЫЯ*. МЕНАВІТА ТАМУ АМАЛЬ НЕМАЖЛІВА ДЭФЛУРАВАЦЫ* САЙТ МЕНГАРВЫКАНКАМУ, ХОЦЬ НАВАТ ТУДЫ БЫЎ ПРАРВАЙСЯ СА СВАІМІ КАНСТРУКТЫЎНЫМІ ПРАПНОВАМІ НЕЙКІ ПЯТРОУ, КІРОЎЦА МАРШРУТКІ. АЛЕ НІВОДЗІН ЗАБАЎЛЯЛЬНЫ ПАРТАЛ НЯ Пойдзе на ПРЭМАДЭРАЦЫЮ - ГЭТА АДШТУРХНЕ НАВЕДНІКАЎ. ТАКІМ ЧЫНАМ, ДЛЯ СЛАЙНАГА ФЛУДУ ВАМ СПАТРЭБІЦЦА: А) ПАРТАЛ З ЛЮДНЫМІ ФОРУМАМІ; Б) ПАРА АДНАДУМЦАЎ; В) КРЫХУ ДОБРАГА НАСТРОЮ і ЗДАРОВАГА ЦЫНІЗМУ. ДАЛЕЙ ТРЭБА ЗНАЙСЦІ ТЭМУ, ЯКУЮ МОЖНА ПАВЯРНУЦЬ У САМЫМ НЕЧАКАНЫМ КЛЮЧЫ. АСАБЛІВУЮ ЎВАГУ ВАРТА ЗЬЯВРНУЦА НА ВЕЧНЫЯ ПЫТАНЬНІ - "ЯЗЫК ЦІ МОВА" ЦІ "Ў ЧЫМ СЭНС ЖЫЦІЦЯ". ВЕСЯЛЕЙ ЗА ўсё ГУТАРЫЦЬ З Т.ЗВ. НЕФАРМАЛАМІ, ЯКІЯ "НЕ ТАКІЯ ЯК УСЕ" - ГЭТЫЯ ЗВЫЧАЙНА ТУСУЮЦА НА МУЗЫЧНЫХ ТЭМАХ (КЛЮЧАВІЯ СЛОВЫ: "РУСКІ РОК", "ПАПСА АЦТОЙ"). ПАСТАРАЙЦЕСЯ АБРАЦЬ ПАРАФІЮ САМАГА АДМАРОЖАНАГА МАДЭРТАРА НА ФОРУМАХ: МЕНАВІТА У ЯГОНАЙ РЭАКЦІІ - САМАЯ ВЕСЯЛУХА. СКОНЧЫЦЦА ВАШ ФЛУД МОЖА САМЫМ РОЗНЫМ ЧЫНАМ: ВІРТУАЛЬНЫЯ АБЫВАТАЛІ МОГУЦЬ ПАВЕДАМІЦЬ, ШТО "ІМ ВАС ШКДА" И ШТО "Ў ВАС КОМПЛЕКСЫ" - И АДНАЧАСОВА Ў ВАС МОГУЦЬ ЗЬЯВІЦЦА ФАНАТЫ. Яшчэ НЕВЯДОМА, ШТО ГОРШ. И НЕ ЗАБЫВАЙЦЕ ЗАХОЎВАЦЬ КРЭАТЫЎ ДЛЯ НАШЧАДКАЎ. А ТО Ж ПАВЫДАЛЯЮЦЬ, ПАСКУДЫ...

OFFLINER

Раней незамужнія беларускія дзеўкі езьдзілі ў Слонім - бліжэй да Жыровіцкай духоўнай сэмінарыі. Цяпер яны ходзяць на onliner.by. "Уяўляеш, поўныя форумы самотных мужычин!" - перадаеца слава парталу з нафарбаваных вуснаў у нафарбаваныя вусны. Але пару гадоў таму на onliner мяне вабіла ня толькі перспектыва шлюбу з эртэшнікам. Пры ўсёй аднастайнасці тэматыкі, шэрасцьці дызайну і адмарожанасці IT-тусы, што там завісае, тамтэйшыя форумы коліс мелі славу самага нелінейнага* месца ў байнэце. На першы погляд, што можа быць вясёлага там, дзе ўдзельнікі пакідаюць па 100-200 выказваньняў па тэмі "Ў Талачыне запрацавала вышка МТС"? Але месцы гэткай канцэнтрацыі зацыкленага народу для флудераў - як мёдам намазаныя.

Царствам сцёбу стаўся раздзел OFFTOPIC. Праўда, неўзабаве вясёлым юзэрам, што арганізавалі там своеасаблівае таварыства флуду "Offliner", стала цесна ў сваім загончыку, і яны пачалі зьдзяйсняць набегі на ўласна мабільныя топікі. Гэтага адміністраторы onliner, якія засцёды мелі рэпутацыю людзей са слаба разыўтывым пачуццем гумару, ім дараваць не змаглі. Форумная намэнклятура доўга рыхтавала ўдар: засылала шпегаў, вылічвала айпішнікі - і ў адзін дзень зьдзейсніла віртуальны генацыд, "забіўшы" акаўнты 25 карыстальнікаў. Нядоўга бядуючы, offliner-каманда ў поўным складзе перасялілася на delta.by, пакінуўшы onliner.by, строгі і шэрый, як турэцкія швэдры ягоных стваральнікаў.

ФЛУД НАРАДЗІУСЯ ТУТ

“Эміграваўшы з РБ, я пачаў шукаць у сеціве беларускую суполку і завандраваў на onliner. “Ну і нуда ў вас тут”, - казаў ім я і атрымліваў адказ: “Затое парадак, а не памылка, як на tut.by”. Вобраз віртуальнай памылкі натхніў мяне. З таго часу я прапісаўся TUT”.

Гэтак узышла зорка майго любімага парсючка Інга - вядомага беларускага фаруміста і вялікага аматара пафлудзіцца. Прышоўшы на tut.by, ён з прыемнасцю знайшоў там бруд і натуральнае съвінства. Tut.by тады адрозынівала найпрымітнейшую матрыцу форуму, адсунтуасць мадэрацыі і як наступства - плойма флэймэрэу, прычым большая іх частка - Rembo II* пад рознымі нікамі. На жаль, гэтаму міlamу хаосу аднойчы прыйшоў канец. Калі адміны накрылі старыя форумы і ўяўлі новыя з абавязковай регістрацыяй, многія палічылі гэта канцом. Але ўсё толькі пачыналася...

ГАНАРОВЫЯ ДЗЕЯЧЫ БРОЙНАЎСКАГА РУХУ

“Ізоўні беамуры набеглі”, - разагаюць старажылы tut.by на любую спробу пажартаваць на форумах. Прычым нікто і нія памятае ўжо, што за яны. Некаторыя съцвярджаюць, што беамуры - гэта элітная парода хамячкоў. Іншыя мяркуюць, што ўсе яны - адзін чалавек, жанчына-інвалідка і групы, якая выходзіць у сеціва зь вёскі пад Валожынам. З пэўнасцю можна сказаць толькі адно: гэта першыя флудэры байнэту, якія горда называлі сябе флудэрамі ды яшчэ прапаведвалі “афтопік”* масам. Дзеля гэтага яны пабудавалі ў раздзеле “РЭЛІГІЯ” “Храм сэкты беамураў”, дзе пакланяліся Ласю, Хамячу і Верабейку і гвалтоўна кананізавалі зачтых флэймэрэу. За год 2004 на tut.by беамуры пакінулі некранутымі толькі два форумы:

“Адпачынак у Паланзе” (з павагі да беларускай сядрній клясы) і галінку сябrou молодзевай арганізацыі “Гілель” (з павагі да беларускіх габрэйў). Усё астотнє мэтадычна засмечвалася шляхам правакацыяў і з дапамагою клону**. Адной з улюблёных беамурскіх забаваў быў развод мірных юзэрэй. На топіку “Асаніце дызайн” электрык Віця хваліўся перад наведнікамі сваёй бедна скляпанаю хатняй старонкай. Прафесійны вэб-дизайнэнры білісі ў гістэрыцы: “Мужык, ну ты і лох, я рыдаю!” Перад рефэрэндумам-2004 нарабіла шуму сфальсифікаванае “абмеркаванне навіны” “Вэраніка Кастра зьдзійсніць тур па гарадах Беларусі ў падтрымку беларускай дэмакратіі”, але найбольш народ вёўся на топі “Інтэрнэт-карты ад Макдоналдзу: што новага?” Аўтары форуму абмяркоўвалі зручнасць і хуткасць McD-iнтэрнэту, а наўнія юзэры пасля патрабавалі ў менскіх Макдонахах інтэрнэт-карткі ў дадатак да хэлп-мілу. Спачатку, канечні, пагражалі і банілі. Але, сцямяўшы, што якасны флуд - гэта бясплатная рэклама парталу, заплюшылі вочы. Таму беамуры больш ня флудзяць на tut.by - нецікава.

ПА САМЫЯ ПАМІДОРЫ

Як паастаюць флудам самыя бяскрыўдныя топікі, цудоўна дэманснтуре тутбаеўская галінка “Высакарослыя таматы”. “Дзе можна знайсці тэхнолёгію вырошчанья высакаросльных таматаў?” - запытаўся нейкі наўні фаруміст. “Пачытай Курдзюмава”, - дадаў карысную параду другі. “Дыскрымінацыя! Чаму калі вырошчаўца, то толькі высакаросльныя? Свабоду нізкаросльм!” - съцебануўся траеці, і пайшло-паехала. На галінцы вокамгнення выраслы ганарлівы Высакарослы і закамплексаваны Нізкарослы тамат. Памідоры лаяліся матам, насыпалі адзін на аднаго тлю, факаліся пэстыцыдамі і марылі пра апіленынне з сымпатычнай памідорыхаю. Нізкарослага тамата не любіў нікто, а найболіш яго не любіў аграном Курдзюмаў: “На кетчуп пойдзеш, недамерак, маць тваю!” - “Думаеш, вінаград з грэцкім арэхам скрыжаваў - і ўжо за памідоры браца можна, мічурынец ты хераве?” “Вам жарці, а я ўжо год гэтай тэхнолёгіі знайсці не могу!” - плакаў наўні фаруміст, зь якога ўсё пачалося. Але нікому не было да яго справы.

НІЧОГА СЬВЯТОГА

Законапаслухміяныя беларускія флудэры рупліва “блідуць” фармат 75%. Каб даказаць гэта, яны распачалі турнэ па сайтах айчынных зорак. Пачалося з таго, што Карабас-Барабас і джэдай Ёда прыйшлі на форум сайту Аляксея Хлястова, каб “рассказаць людзям праўду”: маўляў, да таго як патрапіць на беларускую эстраду, браты Хлястовы працавалі ліліпутамі ў іхнім цырку. Цьвіком праграмы быў нумар ліліпута супольна з Анжалікай Агурбаш, і менавіта гэты нумар перамог у адборы на Зурбачаньне, але ў апошні моман ліліпута Хлястовых замянілі на танцораў дыска. Таму Беларусь і правалілася ў Кіеве.

Гэтая гісторыя, аднак, скончылася трагічна. Спачатку джэдаю Ёду пачалі прыходзіць пагрозы ў прыват*, маўляў, забанім усіх к чортавай матары. Але ўрэшце адміны проста зьнеслы форум цалкам. Відаць, баніць ня ўмелі. Кажуць, цырк пасля пераехаў на форумы Анжалікі Агурбаш. Там і загнуўся...

*ЭНЦЫКЛЯПЭДЫЯ ФЛУДУ

Для самых маленёкіх

АВАТАР - карцінка, якая суправаджае нік на форумах.

АСЭНСАВАНАСЦЬ - спроба пераканыць суразмоўцу сур'ёзнымі аргументамі. Цяжкі грэх флудэра.

АФТОПІК, АФТОП (АНГ. OFF TOPIC) - размова не па тэме. Галоўнае крэда флудэра.

БАН (АНГ. BAN) - забарона ўдзельнічыць у форумах.

ДЭФЛЯРАЦЫЯ - расплачынанье флуду на той ці іншай тэмі.

КЛОН - новы акаўнт, зарэгістраваны карыстальнікам форумаў. Флудэрскія К. адрозыніваюць карнавальнасцю вобразаў (пар.: баба Броня, французская балёнка, электрык Віця).

ЛІНЕЙНАСЦЬ - цяжкі грэх флудэра, паколькі той мусіць мысліць нестандартна і ніколі не адказваць на пытаныне наўпраст.

МАДЭРАТАР (МОДЭР) - удзельнік форумаў, які сочыць за парадак. М. надзелены паўнамоцтвам штрафаваць і баніць простых съмяротных, выдаляць флэйм і флуд.

ПОСТЬІНГ (ПОСТ) - допіс на форуме.

ПРЭМАДЭРАЦЫЯ - папярэдняя цензура постынгаў на форуме.

ПРЫВАТ - паслуга абмену асабістымі паведамленнянімі, якую некаторыя форумы прадастаўляюць карыстальнікам. П. патрэбны флудэру, каб каардынаваць дзяяньні па засмечваныні топікаў, весьці падхалімскія ліставанні з мадэраратамі і прымаць парламэнтэрэу.

REMBO II - жывая легенда байнэту. Адным з сэнсаў свайго жыцця лічыцца змаганыне зь беамурамі. Пэрсона non grata на tut.by: там фільтр мацюкоў замяняе яго нік зорачкамі, з-за чаго заўсёднікі раздзелу “ЛІТАРАТУРА” маюць праблемы з абмеркаваннем пазіці Арциора Рэмбо.

ТОП - съпіс найпапулярнейшых на дадзены момант форуму.

ФЛУД (АД АНГ. FLOOD - ПАТОП) - засмечваныне тэматычных форуму малазыястоўнымі паведамленнянімі ёрніцкага характеристу, пустая балбатня і афтопік.

ФЛЭЙМ (АНГ. FLAME - ПОЛЫМЯ) - лаянка, грубасць і зынявага ў адрас апанэнта. Флудэры адказваюць на Ф. съцёбам.

ЦУДА-ФЛУДА

“А ХТО БУДЗЕ ЗАЛУПАЦЦА, ТАМУ - ГАЕЧНЫМ КЛЮЧОМ!”

ТЭКСТ:

АРКАДЗЬ ГВЕР, ПРЫ ЎДЗЕЛЕ ДЗІДЗІ БРАНДТ

ДАКЛАДНА ВЯДОМА, ШТО ЗАПАВЕТНАЮ МАРАЮ КОЖНАГА ЧЫТАЧА “СТУДЭНЦКАЙ ДУМКІ” (ЗА РЭДКІМ ВЫКЛЮЧНЬНEM) ЗЬЯЎЛЯЕЦЦА ЖАДАНЬНЕ РАБІЦЬ НЕШТА ДЗЕЛЯ ПРЫКОЛУ І ЗАРАБЛЯЦЬ НА ГЭтыМ ГРОШыКІ. СТАРПЁР З БАГАТЫМ ЖЫЦьЦёвым досьведам скажа: “лёгкага хлеба не бывае”. і будзе жорстка АБЛАМАНЫ - бывае! гэтыя людзі жывуць СЯРОД НАС - ЗАВУЦЬ ИХ ПОП-ФЛУДЭРЫ. ЯНЫ ЗРАБЛІ ХЕРАВАЛЯНЬНЕ СПРАВАЙ СВАЙГО ЖЫЦьЦЯ, А СЪВЕТ РАПТАМ ЗАХАЦЕЎ ДАЦЬ ІМ ЗА ГЭТА НЕ КУХТАЛЁУ, А КАПЕЕЧКУ.

КАВЭРНАЯ ЛЮБОЎ

Калісці ў адной зь менскіх лякальных сетак я надыбаў тры чорна-белыя ролікі, на якіх два імпэтныя хлопчыкі гадоў 25 з запалам валілі на баяне ды балалайцы папулярныя песенькі кшталту “Я теряю корні”.

Як высыветлілася трохі пазней, імпэтных хлопчыкаў завуць Андрэй і Вова, а разам яны аўтаматычна пераўтвараюцца ў дуэт “Піво вдвоем”. Сыёб сыёбам, а хлопцы ўжо катаюцца на канцэрты ў Масковію ды хутка выпусцяюць свой першы альбом.

“На альбоме будуць ня толькі рэмэйкі, але і песні нашага аўтарства, - папіваючы гарбату, распавядаючы Андрэй і Вова. - Мы ішлі да гэтага за 97 году, калі яшчэ вучыліся ў “кульку” і рыхталіся стаць рэжысёрамі масавых відовішчаў і съвятаў. Але лёс склаўся так, што ціпера мы “Піво вдвоем”.

Мы сядзім у страуні “Талака”, дзе Андрэя з Вовам ведаюць добра. Калісці яны забадаўлялі мясцовую публіку сваімі кавэрамі. “Дарэчы, мы ніколі не лабалі ўсялякіх “Мурак”, - гаворыць Андрэй. - Граўтоль толькі сваі - людзей перла. Ну і нас таксама”.

Ад размовы новых “зорак” з канtryбутарам CD адрывае жанчына з суседняга століка, якая просіць у хлопцаў візытуку. “Пазнаоць! - радуецца Вова. - Пра што мы? А... Дык вось. Наш дуэт утварыўся дзеля прыколу. Аднойчы былі нейкія съвяты. Мы, студэнты, сядзелі ў аўтобусе і чагосыці чакалі. У мяне была з сабой балалайка, у Андрэя - баян. Ад нефіг рабіць мы началі граць “ДДТ”, “Чижа”, Бутусава. І раптам зразумелі, што атрымліваеца кульна...”

“У Чыгракова мы потым грали на разагрэве, - перарабіае таварыша Андрэй. - А з Бутусавым наагул атрымалася збараць дзівье яго песні - “Дыханіе” і “Прогулкі по воде”. У нас і відэазапіс застаўся. Можам паказаць, калі ня верыце”.

Такому шумнаму посьпеху “Піва” папярэднічалі падземныя пераходы - ix real альма-матэр. У пераходах больш пакацілі на рок-гіты, а папсовая клясыка кшталту “Тополіній пух”. Вакол прыкольных чувакоў з “кульку” заўсёды тусяўся народ.

“Гэта праца ў пераходах навучыла нас зь людзьмі кантактаваць. Сапраўдная школа жыцця. Плюс нармальная фінансавая падтрымка. Падчас аднаго з таіх “канцэртаў” нам накідалі ў торбачку столькі, што, скончыўшы граць, мы пайшлі на вакзал і купілі квіткі на цягнік да Таганрогу”.

На жаль, ня так прыемна, як са слухачамі, складаліся адносіны зь міліцыянтамі. Тыя лічылі, што будучыя “Півы” “парушаюць грамадзкі парадак”. Не абыходзілася і без канфліктаў. Але ўспамінаць пра гэта “Півасам” ня вельмі хочацца.

“Потым нас началі запрашашь на вечарыны. Рэгулярна выступалі ў адной зь менскіх рэстарацый. Карапей, больш-менш раскрыціліся. Ну а потым Вовік зрабіў сабе чубыкі - і вапшэ паперла!”

Творчасць “Півасаў” - рэальнае пацвярджэнне тэзы расейскага флудэра Пушнога*: “Песня - нішто. Выкананыне - усё!” Спэцы па вырабе з лайніца цукерак, Андрэй і Вова ні згодныя з азначэннем “поп-флуд”.

“Які там флуд? Праца. Гэта, канечнэ, супэр, што ўсё стартанула з прыколу, але ціпера не да жарту - трэба гроши зарабляць. Хай і з дапамогай сыёбам”.

“ЧАЙКІ, ЧАЙКІ, ЧАЕЧКІ”

Яшчэ адны “дзеці кульку”, трас-поп гурт “Разыбітае сэрца пацана”, адпаведна з называй съпяваюць пранікльвія, нібы скальпэль, песні пра марны лёс нешчасцілівых закаханых. Іх кампацыі прыстыя, як бубен, і зразумелыя кожнаму нармальному пацану, якога хаяць б аднойчы кідала дзеўка. Фронтмэны “Р.С.П.” - Дзяніс “Трасянік” Тарасенка і Паша “Гарацкі”

Гарадніцкі - і ў размове з канtryбутарам CD імкнуліся адпавядаць “сцэніческаму іміджу”. “Усе нашы песні аўтабіографічныя. Так, нас кідалі чаечкі**, разъменьвалі нас на гарапо, і таму мы іх ненавідзім лютай нянівісцю. У сэнсе, гарапоў ненавідзім, а ня чаечак. А з чаечкамі ў нас больш-менш наладзілася, калі мы ўзялі ў рукі інструменты. Таму што музыкантаму чаечкі любяць”.

Гурт “Р.С.П.” існуе ўжо каля двух гадоў.

Спачатку Дзяніс і Паша называлі сябе дуэтам - відаць, ім хапала адзін аднаго. Першыя канцэрты праходзілі ў сценах універсітэта, адкуль дуэт не высоўваўся ў вялікім съвёты дзесяці гады паўтара. Але нядына “Р.С.П.” зразумелі, што пераразаслі “кулькоўскія” штонікі, і пачалі пашырацца. Да іх прымкнулі бубнач і басыст. 13 верасня гэтага году “Р.С.П.” ушчэнт парвалі клуб “Графіц” (ня першы раз, трэба адзначыць). Кампацыю “БРСМ”, якую музыканты прысьвяцілі часопісу “Студэнцкая Думка”, публіка прымусіла выканаць двойчы. Пад фініш “эрэспышнага” сцены асабліва жывая дзяўчынкі і хлопчыкі, ня надта саромеючыся мэнэджменту клубу, пазалазілі на сталы, каб ліха патанчыць. Дапамагаць “Р.С.П.” рвач залю прыйшлі Марта Грэтхен (бэд-вакал, “бэд” ад слова “ложак”, прызналася яна) і дэнс-дуэт “Плахішкі” (былы ўдзельніцы калектыву “Харошкі” - гэта ня сыёб). “Плахішка” Юля, да слова, родная пляменніца рок-тататэму Шаўчuka. Зрэшты, не пра гэта базар...

“Наш стыль называецца “трас-поп” па дзівюх прычынах, - апавядае Дзяніс. - Па-першое, у нармальных людзей, калі яны чуюць гукі нашых песень, узьнікае жаданье па ТРАСыці ПОПай. Па-другое, мы ўсё ж такі съпяваем на трасяніцы”.

“Творчасць для нас - гэта, у першую чаргу, сродак падзывання жанчын, - працягвае Паша. - Я, дзякуючы сваім творчасці, жонку сабе знайшоў. Хутка вось татам буду”.

“А яшчэ творчасць - гэта пруха, - дадае Дзяніс. - Калі цябе прэ - значыць ўсё будзе!”

“А на якім месцы для вас стаяць грошы?” - пытается я. “На першым, - у адзін голас разагуюць Дзяніс і Паша. - Калі ў цябе шмат грошей, цябе чаечкі кідаць ня будуць. Таму мы плянуем нашымі песнямі зарабляць грошикі. Вось у “Графіц” нам 80 тыс. заплатілі. І гэта толькі пачатак!..”

“А ХТО БУДЕ ЗАЛУПАЦЦА”?

Яўген Калмыкоў (галоўнае “дзіця сонца”, бацька родны для “Ляпісаў”, “CaCi”, “TT-34” і інш.) пра сябе гаворыць: “Я не бізнесовец”. І з задавальненнем узгадвае пра пачатак 1990-х час, калі ў Менску не безъ яго ўдзелу рабілася нешта такое, што без нацягу можна было назваць “рэальнай дзівіжухай”. Стары вояў Калмыкоў, пра якога CD піша часцей, чым пра “РСС-2: ЭКШН”, зноў ідзэльна лёг пад размовы пра поп-флуд.

"Тады мы пра бабкі амаль ня думалі. Пры ДК Трактарнага існаваў моладзевы цэнтар "Время". Там мы рабілі тэатар "Бамбуки"***. Я быў яго першым мастаком кірауніком. Рабілі пастановачкі з назвамі кшталту "Покорение космоса". Дзея, што адбывалася на сцэне, была чыстай вады гонівам і дуркай. Людзі мітусіліся па сцэне зь вялізнымі кардоннымі ракетамі, гэта ўсё нешта сымбалізавала. Была пераробка "Место встречи изменить нельзя" на 22 хвіліны ў 4-х дзеях. Ці пастаноўка "Отелло", у якой Міхалок прабіваў сабе пузу кансервовым ножыкам, заливаючы юсу ѿ сцэну бутафорскай крываю... Дарэчы, піва п'еш?" - нечакана пытаецца ў мяне Калмыкоў.

"А то!", - адказаў я, і Яўген запрашае наведацца ў рэстарацыю "0,5", якую ён пышчотна абзывае "пяць кропель".

Толькі рушылі ў бок "заяздзенія", у Калмыкова трывоніць мабільны. Замест "алё" ці "слухаю" Жэні гаворыць у слухаўку: "Гюнэш!" Праз пяць хвілін дапетрываю, што гэта імя адной з новых зорачак беларускага шоў-бізу, зь якой у Калмыкова нейкія справы. Пад "Сибирскую корону" размова працягваецца.

"Для парауанання: у Расей ёсьць Шнур, персанаж вядомы. Хлопец зрабіў гіганцкі скакоч зь ленінградзкага андэрэграунду ў агульнасаўковы мэйнстрым. Таксама, здаецца, ўсё атрымалася выпадкова, па сцёбу. Але фіг там. Я ведаў Шнура ў той час, калі ён быў імідж-дырэктарам радыёстанцыі "Мадэрн". "Ленінград" і ўсе гэтая песенкі кшталту "Пагалі там нешта, дзяўчо" - цъвярозы разылік, а не забойны трэш, як можа падацца. У Шнура бабкі былі зусім не на апошнім месцы, ён - бізнесмен.

Запаліўшы цыгарэтку, Калмыкоў працягвае: "Тое, што мы тады рабілі, было сцёбам.

Нават "Ляпіс" нарадзіўся як правакацыя і прыкол. Міхалок з паголенай галавой выходзіў на сцэну ў трэніках, з гармонікам, яму малівалі на руках "блатныя" татухі, і ён сцільваў: "Мы смелые рокеры / ГАИ нам нипочем / А кто будет запупаться / Тому гаечным ключом". Чым табе ня флуд, ці як ты там гэта называеш? Зараз уся гэтая філянтропія сышла ў нябыт".

"Чаму?" - пытаюся я, у прынцыпе ведаючы адказ.

"Час іншы, блін, паветра іншое. Малады людзі імкнуща бабкі зарабляць, а не фігнёй маяцца. Правільнае, дарэчы, жаданье. Мы былі апошнім пакаленьнем з той рамантычна-сацыялістычнай эпохі. Але гэта адзіны бок. Зь іншага, ва ўсіх рэчах звязаўся нейкі палітычны падтэкст. Адчуваецца агульная затурканасць. Нецікаве жыцьцё пайшло... Выйдуць хлопцы з гітарамі, пачнуць граць на вуліцы, праз хвіліну да іх мянты падойдуць, у лепшым выпадку, праста разгоняць, дручком пад сраку даўши. Таму людзі баяцца асабліва актыўнічаць. Ўсё зразумела".

Ці ЦЪВЯРОЗЫ, ЦІ НІЯКІ

Тэза Калмыкова пра тое, што "людзі баяцца", лепшым чынам прадэмантравалі мае спробы дабіцца размовы з кім-небудзь з босаў беларускага КВЗ. Пачу́шы, што мы плянуем напісаць пра "чорны" КВЗ, яны пачыналі страмацца і казаць: "Эта закрытае мерапрыемства, толькі для члену КВЗ. А калі вы член, то вам і тлумачыць нічога ня трэба. А калі ня член, то мы і ня будзем".

Жартачкі кшталту "амэрыкосы разъябушылі Ірак" па зразумелых прычынах не праходзяць цэнзуру афіцыйнага КВЗ. Але менавіта для тых вось "калямбураў" існуе "чорны" КВЗ.

"Жарты бываюць пошлыя і наясмешныя, - цытуе кагосць "кавэзэншнік" Стасік (імя зменена па жаданні героя). - Перад кожнай "белай" гульней мы праходзім строгую цэнзуру і рэдактуру.

І шмат добрых жарту ідзе ў съметнік. Калі б ня "чорны" КВЗ, яны ў засталіся там назаўсёды".

...Адзін з "чорных" КВЗ, на які сіуэтка гэтага матэрыялу Дзідзі Брандт некалі трапіла, пачынаўся з фразы: "Великий и могучий русский язык! Так не*уй его стесняться!" Праз паўгадзіны вуши непадрыхтаванага канtrybutara настолькі адаптаваліся да "великих и могучих" словаў з 3-х, 5-ці і больш літар, што ёй ужо з цяжкасцю ўяўлялася, як гэта людзі могуць абыходзіцца без мациоў.

Як тлумачыць Аляксей Палякоў, кітапітан каманды "Коза Ностра", ён жа адзін з ЧП'шнікаў, "гэта была кепская чарнуха, пірацкая копія арыгіналу". Таму што над афіцыйным "чорным" КВЗ, гэтаксама як і над "белым", працуяць рэдактары, ёсьць сваё сталае журы ў асобах

Мукаўозчыка, Новікава і аднаго з гладачоў, які выйграе сымбалічную цішотку са стылізаваным пад "Кока-Кола" надпісам "Соси-х*й". Дарэчы, калі ў запі, дзе ладзіцца "чарнуха", будзе заўважаны малаетка да 18 год, ніхто нічога не пачне, пакуль малы ня зваліць.

"Чорны" КВЗ - агульнаСНДшна зьява, вельмі моцныя па складзе ўдзельнікаў фэсты праходзяць у Кіеве і Сочы. Па нашай інфе, на мінулагоднім Сочынскім фэсце ўсіх "парвала" беларуская зборная. Але поспех наших выглядае заканамерным: пэўна, у наших гумарысту больш, чым у іншых, назыўвалася жарту ў тым самым віртуальным съметніку.

На нашай зямлі фэстывалі "чорнага" КВЗ праходзяць раз на тры месяцы - у "Гудвіне" і "Белай Вежы".

"А на якія тэмы часцей забараняюць жартаваць: палітычныя ці сэксуальныя?" - пытаюся ў ананімнага Стасіка. "Сэксуальныя, канечне. Палітычных жарту мы самі стараемся пазбягаяць. Ды і нафіг трэба. Вось чувакі з Баранавіцай адночын пажартавалі няўдала***. Праўда, усё адно знаходзяць у нас палітыку. Перастрахоўваюцца. Зараз мы рыхтавалі праграму для съвята гораду: такій жорсткай рэдактуры даўно не было. Выкінулі нават такі жарт: "Васю ніхто ніколі ня бачыў датым. Ці цъвярозым, ці ніякім".

Дэймітры Танковіч, кітапітан ЧП, дадае: "Асаблівасці "чорнага" КВЗ у тым, што можна жартаваць на забароненыя тэмы: інцест, гома- і зла-каханыне і да т.п. Але мациоў, калі бязь іх можна дазволіць сабе толькі маладыя каманды. Dream teams кшталту ЧП да такога не апусцяцца: зь іх вуснаў нават "чарнуха" гучыць інтэлектуальна..."

Мациоўка, кіялямбурыць і пашліц, толькі каб мациокнуща, скаліямбурыць і пашлянуць, могуць дазволіць сабе толькі маладыя каманды. Dream teams кшталту ЧП да такога не апусцяцца: зь іх вуснаў нават "чарнуха" гучыць інтэлектуальна...

АНШЛЯГ, АНШЛЯГ!

На жаль, ніводзін з герояў матэрыйялу пра чорны КВЗ так і не захацеў (ня здолеў) разрадзіцца хаця б адным "чорным" жартам. Але нашым канtrybutaram удалося адкапаць запіс вялікага канцэрту чорнага КВЗ, які вось ужо паўгода гуляе па лякальной кампутарнай сетцы ў Шабанах. Ніжэй - жарты* з таго відзазапісу.

Вчера быў на свадьбе у геев. И все было хорошо, пока какие-то пидорасы жениха не украли...

- Беру в рот – недорого...

- Слушай, а чего ты на репетициях молчал?

МІНІЯТУРА

- Лена, у тэбя такіе красавыя глаза. Я в них смотрю и понимаю, что мы не зря с тобой встретились... Ты такая красавая. Вот волосики твои трогаю ... Ты такая классная... Вот смотри: это небо, эти звезды – это все только для тэбя одной... (дзяўчына гучна пухае)

- Пошла ты на х*й!

* Аўтарскія мова, лексыка і стыль захаваныя. Аўтарства невядомае.

ДУПЫ Ў ГОРАДЗЕ!

...Скончыўшы інтарвію з кавэзэншнікам, іду пехадралам у бок гатэлю "Менск". І раптам заміраю ў ашызыні.

Зь невялікага білборду на ўесьць праспект съвеціць радасным бляскам пабітая воспілі срака. Над сракай ляканчынае: "ГАИ напомінает".

...Толькі праз пэўны час разумею, што гэта зусім ня срака, а чнатлівы гадзіннічак. Але эфект, што называецца, "на лицо". Шнур бы здох ад чорнай зайдзрасці да нашых дзяржкryэйтараў. Эта вам не пісюон са штонікаў на съвет божы вымаць. Па ўсім горадзе дупы пана расставіць - вось дзе снапраудны флуд!

* Аляксандар Пушной - ураджэнец Навасыбу, фізык, музыкант, кавэзэншнік. Стая вядомы пасля таго як пачаў выкладаць у нэце на сайце www.pushnoy.ru перад*кі вядомых гітоў. Сыцбецца з усяго. Любіць аўд'ядноўваць у адно Мікіту Малініна і гурт "Рамштайн".

** Чаекі (разм.) - цёлачкі, дзеванькі, бабы і г.д.

*** "Бамбуки" - на проста намёк на "кабукі": слова склалася з абрэвіятуры "БАМ" (Беларуская Акадэмія мастацтваў) і "БУК" (Беларускі Ўніверсітэт культуры).

**** Пзүны час таму ў беларускім КВЗ адбываўся лякальны скандалычык. Каманда Баранавіцкага ўніверситета няўдала пажартавала пра АГЛ. На наступны дзень з університету пагнапілі прэрэктара па выхаваўчай працы.

**SMILES HAVE
BOOMERANG EFFECT**

БФМТ

Loesje

© 2011 БУТ ТИК / БАНК НА АРЕНДУ, НЕДАНО

МЕНСК - ГОРАД-ГЕРОЙ а ты?

ТЭКСТ:
МАРЫЙКА МАРТЫСЕВІЧ

ФЛУД ДАҮНО ПЕРАКІНУЎСЯ Ў OFFLINE. ПРАСЬЦЁБАЦЬ РЭАЛЬНЮЮ
РЭЧАІСНАСЦЬ - ГЭТА, МОЖНА СКАЗАЦЬ, СВЯТАЯ СПРАВА КОЖНАГА
ПАВАЖАЮЧАГА СЯБЕ АКТЫВІСТА. И ХОЦЬ МАЛА ПАКУЛЬ У НАС ЛЮДЗЕЙ,
ЯКІЯ РАЗУМЕЮЦЬ, ШТО "ЦЖКА ЖЫЦЬ ЛЁГКА", МАРЫЙКА
МАРТЫСЕВІЧ ПАСПРАБАВАЛА ЗНАЙСЦІ ПАРАЧКУ ФЛУДЭРАЎ-
МАТЭРЫЯЛІСТАЎ.

ХАРОШАЯ ДЗЕВАЧКА ЛЮША

Зъ Лёшам толькі ў ягоныя 18 адбылося тое, за што нармальных паданоу ў двары паважаюць ужо ў 14-15: яго павязала мянтура. А ўсё празь яе, празь Люшу...

“У Менск Люша прыехала разам з Жэнэй - нашай менскай сяброўкай, якая вучыцца ў Піцеры”, - апавядоцца пачынальнікі беларускай Loesje Лёша зь Дзянісам: у абедзівью расейскіх сталіцах рух перажывае шаленую папуллярнасць. Гаводле loesje.ru, расейская моладзь ужо цягам трох гадоў праводзіць brainstorms і расклейвае афарыстычны крэатыў пра жыццё, каханье і “мір ва ўсім сьвеце”.

На вакацыях Жэнэ зладзіла майстар-клясу, дзе апавяляла “як” і “навошта”, пасля чаго пляцёра актывістай зьдзейснілі першую “пробную” акцыю - расклейлі плякацікі на найзанамішымі ангельскай і рускамоўнімі надпісамі міжнародной Loesje у цэнтры гораду. “ОСТАНОВИСЬ ВДОХНИ ВЫДОХНИ ВЗГЛЯНИ НА НЕБО УЛЫБНИСЬ!” “Ізноў лажа нейкай”, - думалі менчукі, але спыняліся, удыхалі, глядзелі і пасміхаліся. “Узъянць людзям настрой - вось нашая галоўная мэта”, - кажуць беларускія сябры Loesje. А тым часам беларускія жэжысты рабяць: “Хоць бы вы ўе ў Люсю перайменавалі - і то бліжэй да народу”. Але хлопцы ня згодныя. “Loesje - ужо бранд”, - кажа Лёша. “А “Люша” падобна да “Лёша” - дадае Дзяніс.

Першага верасьня, на Дзень ведаў, loesje_belarus клейлі ўласныя крэатыў. Цяпер іх было каля дзесяці чалавек: Лёша і Каця - з нарғасу, Ілья - з Акадэміі мастацтваў, Кася “Паласатка” - першакурсніца “кульку”, Дзяніс наагуц школьнік... Карапей, кругавая парука: сябар прывёў сябра. “МОЙ ПАДРУЧНИК СТАРЭЙШЫ ЗА МЯНЕ”, “УЧИ СЕБЯ САМ”, “КУДА ТЫ ПРОВЁЛ ЛЕТО”, “ХОЙНИК ЧАКАНОУЧЬ НОВЫХ НАСТАУНІКАУ” - плякацікі звязаліся на Ванеева калія нарғасу ды на Нямізе. “Дзіўна, мы раздрукавалі ня больш за сто асобнікоў і развесілі хіба ў цэнтры. А нам начапілі прыходзіць водгукі, маўляў, “малайцы, масава працуец: увесь горад завешаны Люшай!”

Постэры гэтыя маюць тэндэнцыю зынікаць, прычым, па назіраннях хлопцоў, плякацікі на беларускай і расейскай абрываюць часцей, чым павешаныя ў жніўні фразы на інглішы.

- А чаму абрываюць: “не паложана” ці таму што падабаецца?

- Хочацца верыць, што проста падабаецца. А часам абрываюць ня ўвесь плякацік, а толькі акраек з электроннай адрэсасаю (loesje05@tut.by).

Якраз на Нямізе Лёшу з таварышамі і заграблі мянты. “Гэтая падыходзяць”, - са зьдзілённем начупілі яны перамовы па рабці за хвіліну да затрымання. Хто такія “гэтая” і як яны выглядаюць, ня ведаў, напэўна, ніводзін з бакоў.

Толькі ў пастрарунку міліцыяяны даперлі, як лаханулася - але выглядзу не падалі. Усім аддзяленнем чыталі надпісы, мусіць, шукаючы палітыку, а на твары раз-пораз па-здрадніку вылазілі дзіцячыя ўсьмешкі. У выніку склалі пратакол і з “напуцьсцьвеннім словамі” (“У нас у арміі гаварылі: “Ініцыятива наказуема!”) адпушцілі дахаты. А начальнік аддзялення адклалі сабе з агульнага стосу трэы ўпадбаныя аркушыкі і, каб чаго не падумалі, патлумачыў: “Эта... Ну трэба ж на чымсьці сала краіць”.

У пратаколе мянты напісалі і артыкул, па якім затрымалі - № 143 Адміністрацыйнага Кодэкса РБ “Аб парушэнні правілу добраўпрадакавання населеных пунктаў”.

“Але на слухах і сьметніцах клеіць можна!” - паведамляе Дзяніс усім, хто хоча далучыцца.

LOESJE, ПЕСЬНЯ!

LOESJE [Л'УШЭ] - ГАЛЯНДЗКАЕ ДЗЯВОЧАЕ ІМЯ.

У 1983 ГОДЗЕ Ў НІДЭРАХ У ГОРДЗЕ АРНЭМ ПАЎСТАЎ МОЛАДЗЕВЫ РУХ, МЭТАЙ ЯКОГА БЫЛО НЕСЬЦІ Ў МАСЫ ПАЗЫТЫЎНЫЯ ЛЁЗУНГ - НЕСТАНДАРТНЫЯ ДУМКІ НАКОНТ ТАГО, ШТО ЯНЫ БАЧАЦЬ ВАКОЛ СЯБЕ. СРОДАК - ПОСТЭРЫ: АКТЫВІСТЫ РАСКЛЕІВАЮЦЬ У ГРАМАДЗКІХ МЕСЦАХ АРКУШЫ ПАПЕРЫ З АФАРЫЗМАМІ. ПАДПІСВАЮЦЬ “LOESJE”, НАДАЮЧУ ТАКІМ ЧЫНАМ УЛАСНЫЯ ДУМКІ ЗВЫЧАЙНАЙ ДЗЯЎЧЫНЕ. “СВАЁЙ У ДОШКУ”. ДЗЕЙНАСЦЬЦЬ LOESJE МАЕ ПРЫНЦЫПОВА НЕПАЛІТЫЧНЫХ ХАРАКТАР. РУХ ХУТКА СТАЎ ІНТЭРНАЦЫЯНАЛЬНЫМ. УЛЕТКУ 2005 Г. ЛЮША ЗАГАВАРЫЛА ПА-БЕЛАРУСКУ - ГЛЯДЗІ WWW.LIVEJOURNAL.COM/COMMUNITY/LOESJE_BELARUS/ / HTTP://LOESJE05.AT.TUT.BY

LU-LU STYLE

Мудрасьць без паліто!

“Ня съмешна, затое пра Луку”, - гэта можна патлумачыць посыпех скандалына вядомых флэш-мультоў грамадзянскай ініцыятывы “Трэці шлях”, якую ў жніўні гэтага году адчуваўна прыціснулі эстэты зь Менскай пракуратуры. Стваральнікі не заўсёды ўдалых анімацийных жарту пра ўсенародна абраңага не ўлічлі адной рэчы: кіць з АГЛ нашага - гэта як парадыяваць Петрасяна - справа пройгрышная: той сам па сабе - мгагорак палітычнага кічу. Разумеючы гэта, два адвізныя малыцы вырашилі: трэба рабіць усёмагчымае, каб данесць ісціннае Прэзыдэнцкія слова (у іх катэгорыях - Мудрасьць) да масаў. Гэтак у красавіку 2005 году паўстаў праект “Майкі патрыйётай”.

Спачатку малыцы, якія з прыроды сціпласці не назвалі ані сваіх імёнаў, ані месца праціскі, праста прыстасоўвалі да нанясення на tabula rasa звычайнай цішоткі вытрымкі з уласнай калекцыі прэзыдэнцкіх афарызмаў. Неўзабаве “Майкі патрыйётай” сталіся часткаю амэрыканскага рэсурсу cafepress.com. Рэсурс гэты ўяўляе сабою інтэрнэт-краму вопраткі ды іншых гэджэтаў (ад значаку і каландарыку да куртак і сумак) з малюнкамі, абраўнімі замоўцам. Замова і гроши з крэдытаў ідуць у ЗША. А гэтым янкі - ім ўсё адно, што на цішоты ціскаць, Miki-Maўsa ці “заныдзганую францужанку”. Дызайн патрыйтычных шмотак складаюць простирая праўдзівымі словамі, падмацаваныя адпаведнай карцінкай. Як вечныя ісцінны (‘Я вырос на стихах Быкова’ ці ‘Я своё государство за цивилизованным миром не поведу’), так і надзённае - пра “каляровыя рэвалюцыі” ды “вашывых прадпрымальнікаў”. Упершыню пабачыўшы заклік “замоўце цішотку сέньня”, заўсёднікі байству вырашилі, што гэта чарговы віртуальны сцёб. Але ўсё реальна. Малыцы кажуць, што ўжо разаслалі карцінкі па запыце калі двух сотняў юзэрэй. Колькасць замоўва, зробленых праз кантакту ў ЗША - камэрцыйная таемніца. Таксама ў якасці сувязяў з кілентамі фігуруе акцыя “дашлі фотку зь цішоткай - атрымай цішотку бясплатна”. Вітаюцца любыя экзатычныя месцы: Гаваі ці К. Маркса, 38. Таксама аўтары праекту з узягнасцю прымусу сцвежыя ідэі для крэатыву.

“Толькі грошай мы не заплацім, - папярэджаюць малыцы. - А то ўсе ўпэўненыя, што мы на цішотках нажываемся. А мы ж на “абшчэсьцьвенных началах”! Зароблене ідзе на падтрыманьне сайту і далейшую прапаганду Мудрасьці”.

- зайдзі на http://www.cafepress.com/bel_t_shirts;

- аблáры ўпáдабáны малюнáк і шмотка, дашлí замóвú;

- аплáци тавár і дастаўку крэдýтнай картkай Visa, American Express цi MasterCards.

Дастаўка замоўы ў РБ каштue \$7 і трывае месяц.

АЛЬБО

- замоў па адрасе majki_patriotov@yahoo.com карцінку ды аднясі ў адпаведны сэрвіс. У Менску гэта:
- крама “Ўзоры” (бул. Варанянская, 13/1)
- фотацэнтры на Лагойскім тракце, 15/1 і на вул. Солтыса, 62
- НПААТ “Мікрапідэзасыстэмы” (бул. Мірашнічэнкі, 37а).

Ціпа, ўсё...

PUNKS NOT BAD

ДА МАРАЗОЎ ПАСЬПЕЕМ!

ТЭКСТ:

БАРЫС НІКАЛАЙЧЫК

ЁСЦЬ У МЯНЕ ЗНАЁМЫЯ ПОП-ФЛУДЭРЫ. ЛЮДЗІ, ЯКІЯ РОБЯЦЬ УСЯЛЯКУЮ СЪЁБНУЮ ФІГНЮ, ПРАПАНУНОЦЬ ЯЕ ІНЫХМ ЛЮДЗІМ ЗАРАБЛЯОЦь ГРОШЫКІ. ЁСЦЬ У МЯНЕ СІБАР СЯРОГА ПЯТРОУ. ПАСЬЛЯ ВУЧОБЫ ён ТАКСАМА Любіць РАБІЦь СЪЁБНУЮ ФІГНЮ. РАЗВЕСІЦЬ УПОТАЙ ПА АЎТАСТАЯНЦы АБ'ЯЎКІ: "ПАВАЖАНЯЯ УЛАДАЛЬНІКІ МАШЫН! УЧОРА СА СТАЯНКІ БЫЛІ СКРАДЗЕНЫЯ ТРЫ ЛЕГКАВЫЯ АЎТАМАБІЛІ. ХТО МОЖА ДАЛАМАГЧЫ СЪЛЕДЗТВУ, ПРОСЬБА ЗЬВЯРНУЦА ДА ВАРТАУНІКА". И ЗЫРЫЦЬ ПОТЫМ, ЯК РАСТАЮЦЬ РАДКІ ТАЧАК, ТУПА, КАНЕЧНЕ, АЛЕ ЯМУ ЗА ГЭТА НЯ ПЛАЦЯЦЬ. БОЛЬШ ЗА ТОЕ, МОГУЦ БОНУСАМ И ЛЮЛЕЙ НАВЕШАЦЬ. КАРАЦЕЙ, НЯ ФЛУДЭР, А ПОҮНЫ "ОТМАР"...

А яшчэ існуюць панк-флудэры. Гэта ня поп-флудэры: калі да іх звязтаецца па інтэрвію, яны кажуць: "Гм, я, канечне... Праўда, ня думаў, што так хутка!" Але гэта ўжо і ня Серы-“отмар”, бо тут ёсьць месца сапраўднаму мэсэджу і хітраму тэрміну "мастактва". Вось яны, не разбэшчаныя ўагай і славай, прыстая і адкрытыя Героі Ня Нашага Часу.

САЧЬ & СЫЧЬ: ПАГАВОРЫМ ПРА ТОЕ, ШТО НАБАЛЕЛА

QUICK VIEW: На фоне кандовых паласатых шпалераў і маляванай карты Менску, седзячы на нядбайна засланым ложку, разважаюць пра палітыку два прыдуркі, неапазнавальна заматаныя ў аляпаватыя шалікі. Той, што ў сінім вязаным швэдэрку - Сачь, а той, што ў галімай сунтэтычнай трохкалёрцы - Сычъ. Сачь - халерык: зь непрыкаванай прыемнасцю гуліе словамі, шмат балбоча, жэстыкулюе, нешта спрабуе даказаць Сычу. Той жа наадварот, быццам заснуш падчас здымкай. Прачынаеца рэдка, але метка. Ляпні нешта ржачнае і зноў "западзе".

Упершыню Сачь і Сычъ звязваліся ў лякальных сетках некаторых універсітэцкіх інтэрнатаў "недзе гэтай вясной".

Дробнафарматныя відэаролікі рэагавалі на значныя грамадскія падзеі бягучага часу: 75% беларускага музла на FM, разбрэндніг буйных артэрыяў Менску, указ "з універзу за палітыку" і г.д. Галоўны пасыл нятленак - якая палітыка, такая і аналітыка.

ЦЫТУЕМ РАЗАМ: "Прапануем пераназваць пераход каля ЦУМа ў пераход каля ГУМа, а вуліцу Максіма Танка ў Максіма Багдановіча - таму што Танк старэйшы!"; "Чуў, што 75% радынага этэру аддадуць пад прэзыдэнцкі аркестар, а 25% - пад аплядысменты"; "Літаральна толькі-толькі мы звязаліся з Анатолем Любядзькам, і ён паведаміў нам, што прыдбаў сабе новую машыну ў аўтасцэнтры на Ляшчынскага - за 500 000 бакаў, інкруставаную інкрустациям"; "Напрыканцы жадаем вам здарой і каб вас ніхто ніколі не ашукваў. Бо ў нашай дзяржаве такое мае месца быць: ці пэнсію больш дадуць, ці яшчэ чаго".

ВОЧНАЯ СТАЎКА: З Сачом мы сустрэліся на "Дынама", ён выбіраў сабе новыя швэдэркі. Сычъ на "случку" не прыйшоў - заваліў мэдпадрыхтоўку ў аўташколе і сказаў, што ня вылезе з гэных сраных раздруковак, пакуль ня будзе на зубок ведаць, колькі дазволена выцеклы крыві ў мужчын пры ДТЗ, а колькі - у жанчын.

- Ты што, да новага сезона рыхтуєсья? - пытаюся я, гледзячы на тое, як Сачь камечыць у руках футра падкладкі.

- Да не, прости на шмоткі ня шчасыць нешта ў апошні час.

Куплю штанцы - распаўзуцца па шырынцы ў першую ж ноч, кашульку - гузікі адваляцца... Я тут часцей за Сыча бываю разы ў тры.

- Ты і ў роліках разы ў тры больш трындзіш...

- Ну-у, мэнталітэт. Сычъ - памяркоўны беларус, яму трэба абдумаць, каб потым ляпніць. Я - патагенны беларус, нешта накшталт запраўкі да салаты, акварыюму з вадзічкай, 75 адсотка...

- Ну, добра, добра, я зразумеў. Наконт тваіх з Сычом ролікаў: чаму і дзеля чаго?

- Чаму? Таму што ў нас улада прывыкла ставіць грамадзянаў у позы зь фільмаў Тынта Брэса. Ціпа, маразм - адзіная форма быцця ў нашай краіне. І дзеля таго каб народ зразумеў, што ў нас у хуткім часе пачнучы з апанізм выгнянця з універаў, а ў каўбасных аддзелах будзе прадавацца 75% лівэркі.

- А чаму ў сваіх роліках вы твары хаваец?

- Сцым троху. Тут жа як: штосьці не падабаецца - пырам пад сраку. І пофігу хто ты: заакіянскі лідэр, мясцовы гандон з апазыцыі ці пацан, якому на шмаццё ня шчасыць... Толькі ты пра гэта не піши.

- Добра. Ваш сцёб - прадуманыя нарыйтоўкі ці "па ходзе"?

- Спачатку мы пасправавалі пісаць сцэнар. Але хутка зразумелі, што гэта як пасылка сябру, які жыве ў суседній кватэры. Тупа, незразумела і няшчыра.

- Не-е-е! Калі ты ролікі бачыў, павінен зразумець, што ржаць там няма з чаго. Там лепей урубаць мазгі. Не-не, ня так...

Карацай, мазгамі працаваць трэба... а не па начах...

KEFIR: ЛЮБЛЮ СВОЙ ГОРДІ І НЕ ЛЮБЛЮ ГОНІКА

QUICK VIEW: На Кунцайшчыне зъянлі “Тэрмінатар-5”. Кустарна, але не безгустоўна, не бессэнсонаў і неабяргальна. Сюжэт: будучыня. Злосныя кібаргі зноў вырашылі лясынцу гэтую плянэту. Набліжаецца глябальны “іпец”. І зноў удача павярнулася сракай да працыўніка: зъяўляеца нейкі там паўстанец, які сымяротна пакутуе за ўсё чалавецтва. Непасрэдна яму надаваць па шарах не атрымліваецца, і кібаргі вырашаюць адправіць у мінулае тэрмінатара, каб той адшукай бацьку паўстанца і адсек яму (у вядомых матах) пісюн.

Для тых, хто нічога не зразумеў, у двух словах: гледачу прапаноўваецца на працыгу амаль дзівлюх гадзін хварэць за пісюн бацькі паўстанца.

Карціна адметная хаця б тым, што адпавяданыя пад Кунцайшчыну галівудскія рэаліі ня могуць не крануць патаемныя стрункі душы. Пацаны ўвесь фільм лётаюць па раскурочанай менскай пердзі, шмаялюць з аўтаматаў і чароўных палачак, зъяўляюцца галяком пасярод звычайнай сталічнай школкі, крадуць машыны з Траецкага, а напрыканцы выдаюць такую філізофію, паводле якой нават міратворцы suck'аюць.

Як вісьвяляеца, гэта ўжо трэці фільм Кефіра. Да пятага “Тэрмінатара” быўлі “Каапэратыв П*зьдзец” і “Тэрмінатар-4”.

ЦЫТУЕМ РАЗАМ: “Глядзі, які таямнічы лес! Трэба пайсьці ў гэты лес - мабыць, там цёлкі ёсьць якія!”; “Колькі Кефір і Кнопка ні страліяла гонікаў, іх набягала ўсё больш і больш”; “Тады пасярпела шмат людзей і кіроўца 101 аўтобуса”; “Менавіта ў Кунцайшчыне вызначыцца наша будучыня”; “Карацей, добра: калі я ўжо тут, з гэтай нагоды - песня!”

ВОЧНАЯ СТАЎКА: З Кефірам, ідзіным правакатарам праекту, рэжысарам, сцэнарыстам і на паўстаўкі Тэрмінатарам мы забілі стралу каля Музэю Вялікай Айчыннай.

“А пятай гадзіне, - паабяцай я. - Буду ў чырвоным джэмпэрку”.

“Добра, - адказаў Кефір. - Тады я - у чырвоных джынсах і з дзяўчынай”. Так і было...

- З чаго ты вырашыў, нібыта Кунцам толькі і не хапала мясцовага сывезлу пра Тэрмінатара?

- А чаму ў Галівудзе могуць здымыць ражко кшталт “HellBoy”, “Адзін дома-4” і інш., а я не могу?! Вось і зъяў “T4”, потым “КП”. Нават ня фільмы, а ўвогуле абы-што, калі шчыра. Пайшло па сетцы. Але народу паперла ідэя. Я наагул жудасна зъдзіўся, калі на вуліцы ў мяне спытала: “Кефір, калі працягі глядзець будзем?”

- Колькі часу занялі здымкі “T5”?

- Калі лічыць ад “A” да “Я”, месяцаў дзвецяць. Шмат было замарозак: ці набухаеца хто, ці ўвогуле заб’е. Шмат

было абломаў. Вось, напрыклад, існавала задума купіць “зэпар” і спаліць яго нафіг на здымках. Усё. Дамовіліся. Грошы ўсе здалі, акрамя чувака аднаго. Ён Гары Потэр а ў фільме граў. Ад яго вечна грошай не дапросісцься. Так і сарвалася.

- “T5” - пародыя на Галівуд ці больш на наша жыцьцё, на рэаліі менскіх ускрайнін?

- Іздзя фільму была як съеда съцебануцца. Зъянць адаптавану амэрыканшчыну, з дубовымі штампамі і псеўдафілязофіяй. З айчынных рэаліяў таксама адрываліся.

Я гапату не люблю яшча з часоў “Каапэратыву”. Ходзяць з адбіткамі базавых інстынктаў на твары, п’янія быдлячая. Нядайна вось съвята такой гапаты адбылося**.

Трэба прасыцей сябе падаваць. І гэта ня тое ж самае, што быць прасыцей.

- **Вас таксама можна было за гапату прыніць, калі галадуя па вуліцах лётати...**

- Не, гэта іншая гісторыя. Тут выклік арыядлі штодзённасці і гэткі, скажам, сапсанаваны тэст-кантроль, пасля якога адчуваеш сябе менш задрочаным непатрэбнымі дэталямі навакольля. Гэта карысна. Мы часцяком такім здаймаемся. У Кіеўскім сквэрку нас добра ведаюць. А бычко рэалізуваеца трохі па-іншаму.

- **Якія-небудзь ржачныя сітуёвіны на здымках здараліся?**

- Да валам! У “КП”, калі была ложкавая сцэна, я з дзяўчынай-партнэршай за пяць хвілін да дублю пазнаёміўся.

Пасля, як зь яе зълез, імя спытаў.

Няёмка было трахан...

Жыцьцёвá, праўда?

- **Рэзальны Кефір сур'ёзна ставіца да рэжысуры?**

- Так. Нават зьбіраеца паступаць у Піцер на кінарэжысэра.

- **Што-небудзь эпахальнае пісаць не падмывае?**

- Ну а я жа! Ужо пішу. Нядайна скалаціў новую здымкагрупу з самых адмарожаных і верных. Бо лічу, што прышоў час спрасяць гэты горад як мae быць. Фільм завецца “Экзальтацыя***”: рэжyем па маразьме”. Гэта сур'ёзная праца. Туды я ўклай усе свае перакананні, увесі съветапогляд, лепшыя цытаты. Карацей, усяго сябе. Спадзяюся, на людзей гэта нейкім чынам пайўпльвае.

- **Якія інавацыі будзуть у новым рэлізе?**

- Па-першое, мы перайшлі на паўлічбавы фармат. Па-другое, праект абзавеўся бюджетам. У здымкі ўжо ўкладзена каля ста бакаў. Шмоткі там, імітатар крываішчы... Хаця шмалінны ў гэтай стужцы будзе значна менш, дзея разаўеца праз дыялягі. Спадзяюся, да маразоў пасльвеем.

- **І навошта табе гэта ўсё?..**

- У першую частку - фо майсэлф. Каб перамагчы ў сябе палпсү, ці што? Я ўвогуле змагар з палпсю і тулю звычайнасцю. Добра хоць, што ў ВУ-кінайндустрый гэтае месца пакуль вакантнае.

THE UNB

THE UNB: НАРАДЗІУСЯ І ПАМЁР, НУ І ХРЭН ЗІМ

QUICK VIEW: Салігорскі музычны гурт The UNB ужо дваццаць год “fuck them all”, прычым шчыра. За гэтыя 20 год на рагунку калектыву назапасілася 800 песен (160 зь якіх, кажуць, беззворотна згубленыя), 100 альбомаў, адзін восьмівілінны канцэрт, каля хвіліны тэлеэстэрэо ды гадзінна праограма на радыё. Бонусам: пра іх ведаюць адзінкі. Так што падставаў для алтымізму больш чым! Гэта ня ўлічаваючы ўзрост музыкаў, якіх, дарэчы, за ўсю гісторыю існаваныя гурта налічылі 42 штуки.

Хлопцы рабяць сапраўдныя экшны: увесь матэрыял The UNB прасякнуты ўзрушаным пачуццём гумару, элітнай сумесцю стайлай і напрамкаў, дынамікай паліфанічнай расфарбоўкі і іншай трасцай...

ЦЫТУЕМ РАЗАМ: “Балет порочен изначально... Все балерины - шпіонки и цель их - война”, “Нет, я не буду пить: я на работе! Хотя всё может быть: я ж на работе!”; “А вдруг, красотой поражённые, /Атакуют маньяки вооружённые. / Ты же знаешь, что маньякам надо? / Вижу, что знаешь, вижу как ради!”, “Только прошу, дорогая кукушка, кукушко закрой!”, “С такою фамилией трудно найти дневную работу с восьми до пяти”, “Она пила неслабо, хотя баба!”, “Роман был короткий... возможно от водки...”, “Птицы, они не такие уж птицы. / Рыбы, они не такие уж рыбы. / Лучше взгляни на свои ягодицы. / Что, нелегко? А вот бонзы смогли бы!”

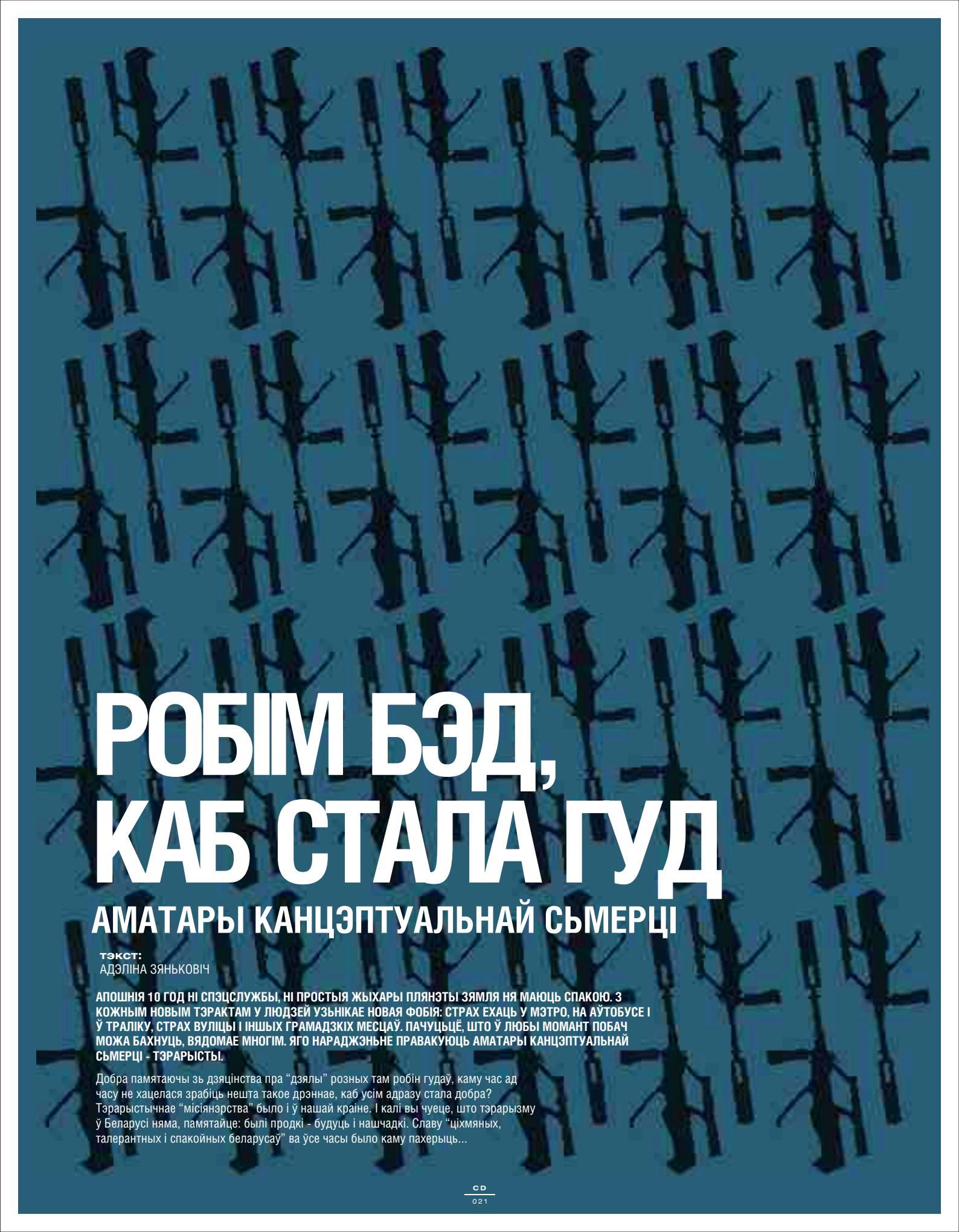
ВОЧНАЯ СТАЎКА: Вочнай стаўкі Дзіма Дольнік, фронтмэн каманды, ня вытрымаў. Спаслаўшыся на “дзіўнае прадчуваныне”, парабіў мне стэлефанаваца з саксафоністам Лютым. “Па-першое, у яго ёсьць саксафон, па-другое, у яго страшэннае прозывішча, а па-трэцяе, ён прагні, а гэта нам імпануе”, - патлумачыў Дольнік. Да Лютага я, натуральна, не дазваніўся. “Хаця б хтосьці ў нашай краіне трymае плянку!” - падумалася мне.

* Аўтар артыкула яўна намякае на дуэт “CaCip”.

** Маецца на ўвазе съвята гораду.

*** “Экзальтацыя, - тлумачыць Кефір, - гэта калі цябе недарэчы ажыўлі, ці просьценка - сэкс без аргазму”.

РОБІМ БЭД, КАБ СТАЛА ГУД

АМАТАРЫ КАНЦЭПТУАЛЬНАЙ СЪМЕРЦІ

тэкст:

АДЭЛІНА ЗЯНЬКОВІЧ

АПОШНІЯ 10 ГОД НІ СПЭЦСЛУЖБЫ, НІ ПРОСТЫЯ ЖЫХАРЫ ПЛЯНЭТЫ ЗЯМЛЯ НЯ МАЮЦЬ СПАКОЮ. З КЖНЫМ НОВЫМ ТЭРАКТАМ У ЛЮДЗЕЙ УЗЫНКАЕ НОВАЯ ФОБІЯ: СТРАХ ЕХАЦЬ У МЭТРО, НА АЎТОБУСЕ И У ТРАЛІКУ, СТРАХ ВУЛІЦЫ И ІНЫХ ГРАМАДЗКИХ МЕСЦАЎ. ПАЧУЦЦЁ, ШТО У ЛЮБЫ МОМАНТ ПОБАЧ МОЖА БАХНУЦЬ, ВІДОМАЕ МНОГІМ. ЯГО НАРАДЖЭНЬНЕ ПРАВАКУЮЦЬ АМАТАРЫ КАНЦЭПТУАЛЬНАЙ СЪМЕРЦІ - ТЭРАРЫСТЫ.

Добра памятаючы зь дзялінства пра "дзяллы" розных там робін гудаў, каму час ад часу не хацелася зрабіць нешта такое дрэннае, каб усім адразу стала добра?

Тэарыстычнае "місянэрства" было і ў нашай краіне. І калі вы чуецце, што тэарызму ў Беларусі няма, памятайце: былі продкі - будуць і нашчадкі. Славу "ціхмных, талерантных і спакойных беларусаў" ва ўсе часы было каму пахерыць...

I З ШУМАМ, I З ПЫЛАМ

Бацька беларускага тэарызму нарадзіўся ў 1856 годзе. Ігнат Грыніяўці - чалавек, які мог зрабіць бліскучую кар'еру і рэальная падняцца ў фінансавым пляне, - у імя сవетлай будучыні стаў самім вядомым бамбістам адной шостай часткі Зямлі, падарвашы ў 1881 годзе манарха Расейскай імперыі Аляксандра II.

...Студэнт адной з самых прэстыжных ВНУ таго часу - Санкт-Пецярбургскага тэхналагічнага інстытуту - "сапсаваўся" на курсе трэцім: з выдатнікаў споўз у "сярэднячкі", удзельнічаў у студэнцкіх сходках і, па далейшых назіраньянях дэканату, увогуле стаў антысацыяльным элементам.

Насамрэч недзе на трэцім курсе Грыніяўці затусаваўся з суполкай "нарадавольцаў", якія адной з мэтай сваёй дзейнасці ставілі прыбраць з расейскай зямелькі цара-бацихну. Грыніяўці, якога ў дзяцінстве за дабрыню і ціхмянасць называлі Коцікам, таксама задумаўся, як бы гэта замачыць Аляксандра II - тыран пачынаў задзёўбваць многія "малыя народы" імперыі, якія хадзелі аддзяліцца ад Расей. У tym ліку беларусаў.

Пажадана было прыкончыць цара бяз шуму і пылу. Бо мэтай "тэарыстаў" таго часу, як пісаў Ігнат у апошніх сваіх лістах, было "рабіць усё для таго, каб пачаты рух скончыўся перамагаю, а не татальнym вынішчэннем найлепшых людзей краіны".

...Тэарысты (менавіта так "нарадавольцы" характэрizuвали сваю дзейнасць у статуте) вывучалі пецярбургскія штодзённыя маршруты царскага экіпажу, слухалі лекцыі пра мэханізм і сілу выхувовых прыпадаў. Нават арэндавалі памяшканыне, дзе адкрылі сырную крамку - зъ яе можна рабіць падкоп для таго, каб у ім паклацься ці двухпудовую міну з чорнага дынаміту. Напрыканцы падрыхтоўчага пэрыяду "нарадавольцы" абрали чатырох камікадзэ, якія б давялі справу да канца ў выпадку няўдачы з падкопам. Сярод іх быў і Грыніяўці.

Нягледзячы на тое, што 1 сакавіка 1881 году карэта імпраптара падехалі па іншым шляху (ахову нехта папярэдзіў пра падкоп),

"нарадавольцы" свайго дасягнулі - падчас выхуху першай бомбы былі параненыя некалькі чалавек з эскорту і мінакоў. А ў той момант, калі Аляксандар II вырашыў агледзець месца выхуху і бамбіста, да імпраптара падышоў Ігнат Грыніяўці з "падарункам".

...Калі разъвеяўся дым ад другога выхуху, съведкі тэракту ўбачылі жахліве відовішча: кавалкі целаў, адарваныя шматкі вонраткі і мора крывішчы, у якой ляжалі целы

Грыніяўціка і Аляксандра II. Хаця пра тое, што забойцам цара быў беларус, паліцыя даведалася толькі праз нейкі час.

Далей было нецікава: суды, высылкі, расстрэлы. І на нейкі час нібыта ўсё съціхла.

ТЫ БУДЗЕШ ЗА БЕЛЫХ!

У 1920-я пачаўся Рэнэанс беларускага тэарызму.

Як кажуць гісторыкі, простаму беларусу ў пэрыяд 1917-1925 гг. было да "сініяй звязды", што ў нейкім Піцеры адбылася Каstryчніцкая рэвалюцыя. Тутэйшыя, якія за некалькі год перажылі не адну ўладу, былі ўпэўненыя, што нахрапістая саветы завіталі ненадоўга, таму ніхто асабліва і не зьбіраўся саступаць ім месца. Архіўныя дакумэнты съведчаць, што большасць беларусаў нават ня ведала, як называеца

TERROR made in Belarus

"уласьць", што пануе ў іх.

Але надарылася так, што чырвоныя камісары прыйшлі ўсур'ёз і надоўга. Недзе да 1925 году ў некаторых беларускіх мястэчках уладу трymалі сапраўдныя атаманы ці, як зараз сказаілі, палівныя камандзіры. Напрыклад, атаман Шаўчэнка з Віцебшчыны - гаспадар не аднаго маёнтку, да якога саветы не маглі падстуپіцца некалькі год. У выніку "браць" славутага атамана адночын прыгнапілі цэлы дэсант на чале з галоўным генпушнікам Віцебску.

Ці вядомая тэрарыстычная туза - "Зялёны Дуб" - палітычная, закансісправаная, абсалютна тыповая для таго часу, вырасла з моладзевага культурнага цэнтра. Асоба кіраўніка - атамана Дзяргача (сапраўднае імя - Вячаслав Адамовіч) - дагэту пакрытая таямніцай, бо

крыміналнай справы на гэтага таварыша ніхто ніколі не бачыў. А яна была.

"Зялёны Дуб" уводзіў у ступар савецкую ўладу

сваёй колькасцю, географічным пакрыццём

(амаль уся тэрторыя Беларусі) і

терарыстычнымі акцыямі. "Дубы" мачылі ўсё

савецкае: салдатаў і ня толькі з Чырвонай арміі і спэцслужбай, тапілі і ўзорвалі паходы і

падводы з сенам ды збожжам і да т.п.

Была тут і "шахідка" - Ганнанка Даўгерд, нявеста Дзяргача. Каханыне - страшная сіла: яно і зрабіла са звычайнай дзячынкі

прафэсійную разьведчыцу. Хаця злыя языki гісторыкаў сцьвярджаюць, быццам мінулае ў

дзялічынкі было ня надта светлым:

"стажыроўка" у вядомага бацькі Махно (і ня

толькі ў яго) не магла прайсці бясьсыследна

для цнатлівой дзячынкі псыхікі.

Хутка пасыя таго як Ганна стусавалася зь

Дзяргачом, яе пачалі "пасыці" спэцслужбы.

У выніку ў 21-гадовыем узросце яна была

расстряляная разам з 25-гадовай Ганнай

Бруевіч. Апошняя працавала на ЗД

тэлеграфісткай і злыvalа тэрарыстам увесь

top secret Чырвонай армії.

Дарэчы, каханыне - не адзінай прычына

зъяўлення тэрарыстак. Акаваеца, не адна

беларуская жанчына бралася за зброю, каб

адпомесціць за съмерць мужа ці дзяцей.

Ствараліся нават цэлья жаночыя

терарыстычныя аддзелы, якія працавалі ня

горш за мужчынскія.

Наступная тэрор-актыўнасць у Беларусі прыпадыла на 40-я гады, калі зъяўлялася

беларуская партызанская арганізацыя "Чорны кот". Туды ўваходзілі і "проста партызаны", і

людзі, якія легальна працавалі ў калгасах ці на

прамысловых прадпрыемствах БССР.

Экшны "катоў" былі сур'ёзныя: падрывы і

захопы цягнікоў, напады на савецкія склады і

гарнізоны, на вёскі, мястэчкі і гарады,

вызваленые вязні з турмай і канцлагераў.

Ня грэбаваў "Чорны кот" і нападам на банкі -

бабло, як вядома, перамагае зло. Па некаторых

звестках, менавіта "каты" ў 1948 годзе

зідзеўскіні спробу замаху на Сталіна.

...Што здарылася ў наступнае дзесяцігодзідзе

з "Чорным катом" і іншымі менш заўважнымі

терарыстычнымі арганізацыямі - невядома.

Гісторыкі кажуць, што падобнага кшталту

ўтварэнны пераходзілі ў падполье, дзе ў

выніку і загіналіся. Частка тэрарыстаў зваліла

за мяжу, а частка, так і на выкryтая ўладамі,

спакойна дажджала свой век у ненавіснай

Беларускай Савецкай Сацыялістычнай

Рэспубліцы.

ТРОЙКА, "ШАСЬЦЁРКА" - УПС! гэту песню не заглушыш...

Дрыжаныне каленак, халадок дзесьці ў раёне сонечнага спляцення і گратак адрэналіну ў скронях суправаджалі яе ўесь час, пакуль яна дабіралася да прызначанага месца "ікс". Апраўданыне дзяячай уражлівасці карэспандэнткі СД Адэліны Зяньковіч магло быць толькі адно: "страга" з жывым падрыўніком-тэрарыстам - гэта вам ня жартачкі.

Калі станцыі мэтро "П." стаіць невысокі хударявы мужчына. Як на 70 год, дык на першы погляд і не пацягне. А на "тэрарыста-баевіка", які не адзін год адседзеў у савецкіх канцлагерах, - і зусім "І гэта тэрарыст?" - думаю, расчараўана азіраючыся па баках, ці не падстава гэта. Аказалася, што не падстава і ўсё сапраўдана. Здаравены барадаты маджакед, абматаны кулямётнымі стужкамі і іншай небяспечнай трасцай, павольна зьнік з уяўлення. Седзячы на лаўцы, пад гукі электрычкі Сяргей Мікалаевіч Ханжанко распавядае пра тое, як стаў адным з самых вядомых менскіх тэрарыстаў...

НІЯКАЙ КРЫВІ

"Глушак" - гэта прыстасаванье для таго, каб глушыць сыгналы замежных радыёстанцый - кшталту "Свабоды", BBC і інш. Частка "глушаку" і зраза стаіць за Палацам мастацтваў па вул. Казлова - гэта званая Менская радыёстанцыя № 3. У тых далёкія часы "глушылка" выпіналася зь зямлі на ўесь рост і прыцігвала ўагу ўсіх, хто яе першы раз убачыў. У тым ліку і Сярожы Ханжанкова, які здымай недалёка адсюль кватэру. "У першы ж вечар я запітаўшы ў гаспадыні, што гэта такое бачна з акна. "А, гэта ж глушыцель!" Я тады ўжо неаднайчы чуў і добра ведаў пра "варожыя радыёстанцы" іх "кеўскі ўпішы на мозаг савецкіх грамадзянам". Але нават мяне вельмі ўразіла будзенасць, зь якой гаспадыні сказала пра "глушылку".

Нядоўга думаючы, "група Ханжанкова", як потым назавуць кампанію студэнтаў палітэхнікі спэцслужбы, вырашила папрыковацца і нарабіць шуму на ўесь горад, узараўшаўшы "глушак". Шум атрымаўся крыху большага радыёсу дзеяньня - на ўесь Савецкі Саюз. Многі актыўніст вялічынай часу ўзгадываюць, што ў 1960-70-я чакалі сапраўданай "дзівіжухі" ў беларускім краі, бо і настроі ў прагрэсіўнага насельніцтва, і умовы былі адпаведныя. Але ў краіне не адбывалася НІ-ЧО-ГА. "Каб гэта была Москва ці Піцер - там шмат было такіх і людзей, і здарэнняў - усё пайшло б па іншым шляху, - распавядае Сяргей Мікалаевіч. - Былі бкнігі, улёткі... Але тут нас было вельмі мала".

"Група Ханжанкова" стала ладанам для бэзэсэраўскіх уладаў - гэта бачна нават па прысудзе, вынесеным студэнту і яго сябрукам Вірхўным судом распублікі 7 кастрычніка 1963 году. Паводле яго, група таварышаў зўмелаася "антысавецкай дзейнасцю", вяла падрыхтоўку да "дывэрсійнага акту", рыхтавала і распаўсюджвала "антысавецкі ўлёткі", дазваляючы сабе "выказваныні тэрарыстычнага характару".

Па словам самога Ханжанкова, пра такія наступствы выхуя нікто на той час не думаў. Флёр рамантычнай прыгody ахутваў дзеяньні і думкі маладых людзей. "Мы ня думалі пра ахвяры - нікакі крыва! Выключна дэмантрацыйная акцыя!" "Глушылка" - як сымбаль савецкай улады. І ўзараўшы хацелі нават не для таго, каб людзі слухалі станцыі, не для таго, каб нанесці нейкія страты, а проста дзеля ўзвељэнчэння свабоды, узвељэнчэння думкі. Каб людзі пачулі пра гэты выпадак і задумаліся: а што за "глушылка", а навошта яе ставілі?..." Узрываць хлопцяў вучылі ў палітэху - спэцыяльнасць адпавядала. А здабыча въхувохыя рэчывы было таксама лёгка. У аднаго з "груп" ў бабулінай вёсцы пасыя вайны засталіся залежы зброя. Асташтве - справа тэхнікі.

БАДА-БУМ

Фінал тэрор-экшну атрымаўся простым і даволі прадоказальным - нехта "стукану". "Насамрэч нас было на трое, а чацвёра, - твар майго суразмоўцы становіца нібыта каменным. - Чацвертым быў мой школын сябар, які ці то адрэз пайшоў нас здаваць, ці ўжо да таго часу быў "пазаштатным супрацоўнікам". Ён нас, як зараз кажуць, і здаў".

Далей усе дзеяньні маладых "тэрарыстаў" былі пад кантролем. Па словах Сяргея Міхайлавіча, кадэбашнікі самі праз гэты "шасьцёрку" падкідалі ідэйкі розныя, што можна з замежнікамі звязацца, што можна збору дастаць, на міліцию напасць... "Мы, канечне, шмат з чым ёсць жаджаліся, але такое было". Пытаюся, чаму ўлады чакалі апошняга моманту, а не спынілі гэтыя "пазазаконныя" дзеяньні на самым пачатку. Хворага ж лячыць лягчэй спачатку, чым перад съмерцю.

"КДБ толькі і чакаў, у які момант больш эфектна нас схапіць. Маглі б, канечне, адрэзу выклікаць, пагразіць пальцыкам і сказаць: "Рабяты!.." Але яны хацелі нейкай сваёй справу мець. Бы пайсці жа па Саюзе былі і інцыдэнты, і працэсы, за якія зорачкі ўрочали, павышалі па службе... Зайдзросна было. Восі яны нас і даводзілі да апошняга. Да выху, канечне, давесці не маглі: хацелі, каб мы пабольш зрабілі".

Калі хлопцаў арыштавалі, то асабліва і адракацца не было як: праз сваёго засланца гэбісты ведалі пра Ханжанкова з таварышамі абсалютна ўсё. "Я ні ў чым не раскайваўся. Мы ўсе так лічылі, увесі лягеры так лічыў. Гэтыя двое потым на памілаваньне напісалі, іх праз 5 год адпусыцілі. Я 10 год адседзеў".

Як ні дзіўна, зараз Сяргей Мікалаевіч кажа, што 10 год лягераў сталі для яго самымі лепшымі гадамі жыцця. Сама атмасфера, кантынгент - усе "палітычныя" па самых розных справах - але дхуд адзін, размовы - пра адно. Па словам Ханжанкова, тады было такое ўражаньне, што вось-вось нешта выхунахе, бо людзей з усяго Саюзу саджали шмат. Але з кожным годам усё меней і меней...

МЫ САМИ УСАМИ,

блін, ладэн

15 верасня ў Віцебску ў гадзіну пік на прыпынку грамадзкага транспарту выбухнула мэталічна скрынка з цвікамі і балтамі. Ад выбуху сур'ёзна пацярпелі жанчына і навучэнець 11-й класы. А роўна праз тыдзень, 22-га, празь некалькі кварталаў ад першага месца выбуху скрынка ад піва, начыненая цвікамі, шклом і іншай халерай. Пацярпелых аказалася ў 15 разоў болей – 31 чалавек. Прадстаўнік КДБ і міліцыі апэрэтаруна выказалі меркаваньне, што гэта звычайнае хуліганства і нават распайсюдзілі фотапартрэт падазроных. Тым не менш, віцябляне ўжо які дзень гудуць: **ВІЦЕБСК ЗАХАПЛІ ТЭРАРЫСТЫ!**

Ці насамрэч у 2005 годзе ў Беларусі могуць зьявіцца свае тэрарысты? Ці можа той жа Менск, падобна Лёндану, стаць мэйк, дзе ўзорашчаўцца свае байцы джыхаду? У гэтых пытаньнях спрабавалі разабрацца Алёша СЯРЫХ і Барыс НІКАЛАЙЧЫК.

ТРЫНДЗЁЖ И ПРАВАКАЦЫЯ

Можна рвача на грудзя кашулю і даказваць зь пенай ля вуснаў, што нічога падобнага ў нас няма і быць ня можа! Што розныя выбухі, падрывы - не што іншае, як разборкі п'яных бамжоў ці браткоў. Ціпа, як бойцесі і не рыхтуйцца. Пра тэрарызм у нас какуць толькі тады, калі нешта гучнае здараеца дзесяць ў сьвеце. У такія моманты з экранаў тэлекаў не забываюцца нагадаць: “Дзякую Богу, не ў Амэрыцы”. Тым часам уражлівія па колькасці і пакуль яўна хілья па якасці факты прымушаюць у нечым засумнівацца...

1997 год стаў сапраўдным бэнэфісам новых беларускіх тэрарыстаў. З 1 красавіка па 10 верасня невядомае дагэтуль Беларуское вызваленчча войска пасыпела ажыццяўвіць 5 тэрактаў: абстрэл расейскай амбасады, выбух у прыватнай хаце ў Менску, выбух на газакампрэсарнай станцыі ў Менскай вобласці, выбух на газапровадзе Таржок-Менск-Івацэвічы і выбухі ў будынку Савецкага і Менскага раённых судоў.

Прынамсі, менавіта БВВ узяла на сябе адказнасць за гэтыя акцыі.

Як тады сцвярджала прэса, БВВ папярэдзіла расейскіх палітыкаў Жырыноўскага, Чарнамырдзіна і Лужкова, што ім “нікто не можа гарантаваць бясспеку на тэрыторыі Беларусі”. Аўтар матэрыялу “Нет мира под оливами” у газэце “Молодежь Эстонии” паставіў БВВ у адзін шэраг з чачэнскімі тэрарыстамі: “Імёны лідэраў БВВ не так вядомыя, як, напрыклад, Шаміля Басаева, але яны ўжо пасыпелі адзначыцца”.

Дагэтуль немагчыма знойсці ў ноце адкватную інфу пра мэты і задачы Беларускага вызваленчча войска. Хаця аўтары сайту “Четвертая Мировая война” (www.worldwarfour.org) сцвярдждаюць, што ў арганізацыі ёсьць досьць арэсцёўленых праграма і план дзеяньняў: “Адхіленне прэзыдэнта РБ А. Лукашэнкі ад улады ўзброеным шляхам; вяртанье Канстытуцыі 1994 году; спыненне палітычных рэпресіяў; бляканье працэсу аб’яднання РБ і РФ”.

Паказальна, што тады, у 1997 годзе, разгубленыя “нечэсныя” журналісты спрабавалі дакапацца, што такое БВВ, тады як “чэсныя” ўсіх супакоявалі. Маўляў, ніякіх тэрарыстаў няма: акно ў амбасадзе сама разబілася, газавая труба шандарахнула, бо нейкі лох паблізу закурыў і ўсё ў такім духу.

Праз год мала хто памятаў пра тэрарыстаў з БВВ. Яны самі пра сябе нагадалі - увесень 2001, акурат пасыль выbaraў АГЛ. Ад імя БВВ нейкія лысія чувакі раздавалі ў цэнтры Менску ўлёткі з заклікам штурмаваць прэзыдэнцый. Улёткі былі раскіданыя нават па паштовых скрынках некалькіх дамоў у цэнтры гораду. Дзіўна, але міліцыя маладых “барацьбітоў” не чапала.

Роўна праз год, у 2002, Беларуское вызваленчча войска ўзяла на сябе адказнасць за выкраданье расейскага нафта-магната ака віцэ-прэзыдэнта “ЛУКОЙЛа” Сяргея Кукуры. Дзядзька праз пэўны час знойшоўся, нічога нікому распавесці ня мог, а беларускія ўлады выказалі скептычнае стаўленне да “мітычнай арганізацыі”.

А з 15 чэрвеня 2005 году Беларуская (ужо нацыянальна-) вызваленчча армія абвесьціла Беларусь зонай баявых дзеяньняў, пасцвердзіўшы такую заяву паведамленынімі пра

мінаваныне адміністрацыяў раёнаў Менску, чыгункі, банкаў і г.д. Але што ангельцу съмерць, то беларусу - зашыбца. Трэба было бачыць, як адбывалася “эвакуацыя” менскіх клеркаў з душных oficau: “Нарэшце з духаты!” - чуліся словаў ўдзячнасці ў адрас апанімных тэрарыстаў. Магчымыя ахвяры таксама праглялялі здаровую цікавасць, ці знайшлі МНС і міліцыя што-небудзь.

MIPU MIP

Ясна, што нідзе нічога не знайшлі. Прынамсі, афіцыйна. Афіцыйна ў нас, між іншым, і тэрарыстычных арганізацыяў як такіх няма. Ці мала што трывідзяць па БТ і ОНТ пра “радыкальных апазыцыянэраў”, якія съпяць і ціпа бачаць, як узброеным шляхам узяць уладу. Напрыкінцы 1990-х беларускі тэлек часта круціў ролікі пра “Белы легіён”, “Правы альянс” і іншыя тугішыя моладзевыя групоўкі “а-ля IRA”. Але калі патрэба пужаць прости люд беларускім нацыяналістамі адпала, то і арганізацыі гэтыя сталі неяк паціху-патроху загінацца.

I, напэўна, правілаўская казаў АГЛ у верасні 2005 сваім калегам у Нью-Ёрку: “Под предлогом борьбы с Бен Ладеном ракетами и бомбами разрушен Афганистан”. То бок, як толькі трэба некага прышчаміць, самы выгадны варыянт - заявіць пра барацьбу з тэрарыстамі і тэрарызмам.

Хаця меркаваны кшталту “нешта тут спэцслужбамі пахне” лунаюць у паветры і цяпер. Но да гэтага часу ніводзін “тэрарыст” з БВВ ня знойдзены. Ну добра, малалетка школу замінаваў - зь ім ўсё зразумела. А тут і газаправод, і адміністрацыйная будынкі - і ні слыху*.

Тым часам, выбухі ў Віцебску нарашце прымусілі беларусаў задумца: а можа, сапраўды ў нас такое магчымы і “абы не было вайны” – адмазка для дурняў?

Тое, што нейкія віцебскія “отмары” – сапраўдныя тэрарысты, а не звычайнія хуліганы, пашыяджаю... артыкул 289

Крымінальнага кодэкса РБ (тэрарызм): “Совершение взрыва, поджога или иных действий, создающих опасность гибели людей, причинения им телесных повреждений, причинения ущерба в крупном размере или наступления иных тяжких последствий, в целях устрашения населения, либо оказания воздействия на принятие решений государственными органами, либо воспрепятствования политической или иной общественной деятельности». Выбух быў, небосьпека жыцьцям людзей была, цялесныя пашкоджанні – у наяўнасці, мэты (застрашэнне насельніцтва і зрыў кірмашу) таксама дасягнутыя. І ці гэта былі крымінальныя разборкі (што амаль выключаеца, бо прыстасаваные было зроблены досыць кандова), ці палітычныя (але хто адважыцца узрываць безабаронных людзей дзеля сваёй палітычнай мэты?..), ці акцыя спэцслужбай (гл. папярэдні пункт), ці хуліганства (і колькі трэба мець мазгой, каб такое зрабіць?..) – ніважна. Віцебская справа паказала, што ў нас такое прынцыпова магчыма. І таму любыя закіды АГЛ пра “мы, беларусы, мірныя людзі” – гэта ня больш чым гульня для дурняў.

Зы іншага боку, нельга не пагадзіцца з журнالістам “БДГ. Деловы газеты”: калі нехта вырашыў так па-тупому пажартаваць (а на дадзены момант гэта другая працоўная вэрсія пасыль “хуліганства”), то гэта таксама вельмі небясьпечны сигнал. Калі дзеля жарту вы гатовыя забіць чалавека, то з псыхікай у вас яўна ня тое. “Псыхолаг, зь якім мы размаўлялі, выказаў думку, што падобнае [тэракт у Віцебску. - CD] варта было чакаць, бо ў краіне нарастает атмасфера псыхаліягічнага напружэння. Гэта асабліва заўажана сярод моладзі, многія з прадстаўнікоў якой у сёньняшнія сітуацыі пачываюцца праста згубленымі”.

А пакуль, на момант здачы матэрыялу ў друк, стала вядома, што віцебская міліцыя завітала “на аганёк” да некалькіх мясцовых моладзевых лідэраў. Афіцыйная адмазка – апазыцыянэры трапілі ў лік падазроных. Таму (?) у іх канфіскоўвалі бел-чырвона-белыя сцягі, улёткі і іншую фігню – ціпа, тэрарыстычна небясьпечныя рэчы.

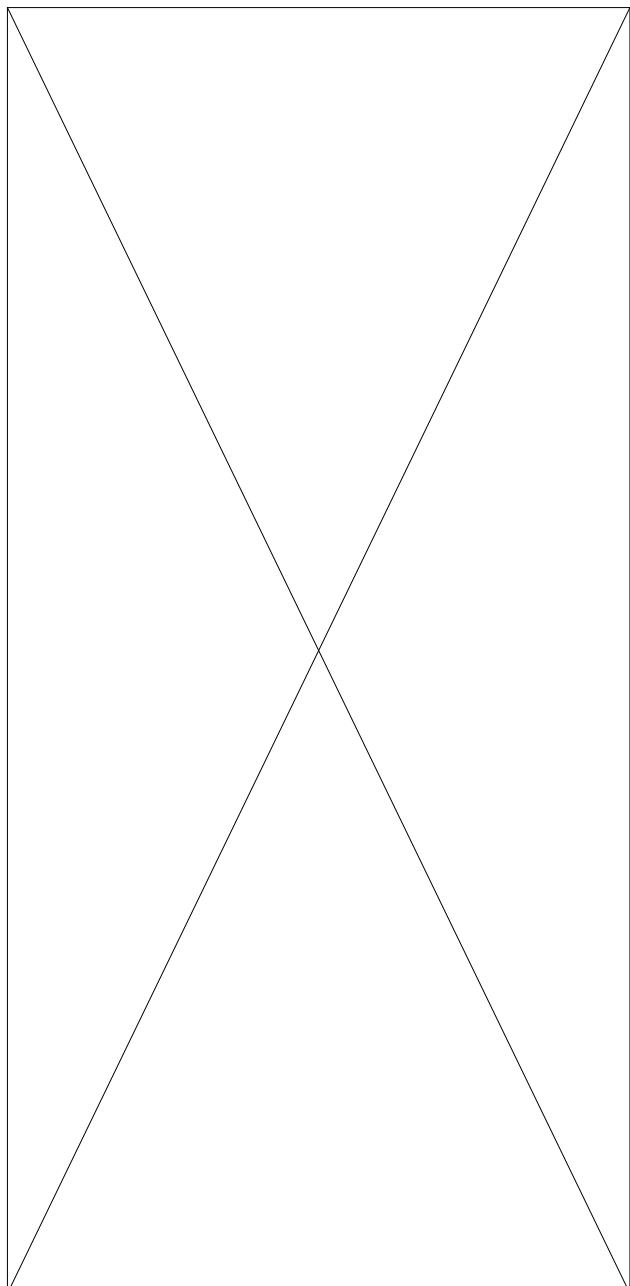
Дзядзя Ладэн быў бы задаволены...

* Па непацверджанай інфе, кагосьці зь “лідэраў” БВВ гэбашнікі ўсё ж затрымалі. Але зноў-ткі інфа на спрайдженая: некаму выгадна трымаць усё ў дзікім сакрэце.

ЛАЖНАЯ ТРЫВОГА ЛЕДЗЬ НЯ БАХНУЛА...

Толькі ў верасьні 2005 году беларускія СМИ паведамлі пра некалькі выпадкаў "замінаванья".

- 9 верасьня ў Берасьці "замінавалі" цэнтральны калгасны рынак. Нічога і нікога не знайшлі.
- 12 верасьня ў Баранавічах "замінавалі" школу № 3. Падлёткам пагражае штраф ці "ад 3 да 5".
- 16 верасьня невядомы патэлефанаваў у міліцыю з паведамленнем пра тое, што ў будынку віцебскага аўтавакзала закладзеная міна. Звесткі пра гэты "тэракт" на спрадвіліся.
- 13 і 22 верасьня адбыліся тыя самыя скандальнія выбухі ў Віцебску.
- 21 верасьня "Комсомольская правда в Белоруссии" расказвае пра трох малых з-пад Віцебску. На перагоне "Лучеса-Забалоцінка" яны выклалі на рэйках съязжынкі з каменьчыкаў цягам 15 мэтраў. Побач, на ўзбочыне, паклалі такія ж камяні, каб, калі што, закідаць цягнік. Дзякую бугу, усё абышлося – нікто не пацярпеў. Малыя, калі ў міліцыі іх спыталі, навошта яны гэта зрабілі, адказалі: "Хацелі паглядзець, як выбухнё цягнік".

АСАЛЯМ АЛЕЙКУМ У ХАТУ!

За што ўжо сапраўды дзякую Богу, дык за тое, што ў Беларусі пакуль ня пахне арганізацыямі кшталту "Аль-Каеда". Прынамсі, так падаецца зь першага погляду. Кадры кінахронік, дзе барадатыя, заматаныя ў рызы ў дзядзькі ў абдымку з аўтаматамі п'юць каву на броніку і ля гарматных установак, а настайкі пачатковай школы пасыля заняткай випраўляеца ўзрываш сябе і іншых наведнікаў лёнданскага мэтру, наўрад ці здымеш у Беларусі.

Вы ўпэўненыя?

Каб шчамануць іарданца Абдэля, мне давялося патраціць паўтыдня ўласнага жыцця і трахан грошай дробязью. Мабілу Абдэль ня браў увогуле, хатні інвайты інтараў, на "прабівоны празь сяброў" адказваў: "Перадайце, што я еду ў шпіталь да жонкі".

"Да чыёй?" – задаваўся я рытарычным пытаньнем, дакладна ведаючы (праз тых жа сяброў), што жонкі ў Абдэля не было ад нараджэння.

Калі мянэ ўсё гэта добра-ткі запарыла, Абдэль патэлефанаваў сам і прапанаваў сустракца на Жданах.

- **На кой ляд гэтак шыфруесясь?** – запытаю для разагрэву.

- У вас па-іншаму нельга... – адказвае мой суразмоўца і смачна смаркаецца на падлогу. З Абдэлем мы сядзім у летні каварні. Вочы ён схаваў пад чорнымі акулярамі, але я і без вачэй бачу, што тэма размовы яго ня столькі хвалюе, колькі вырубае. Абдэль сёлета зваліў з іардані, а зараз тутака гандлюе нейкім порывам, што, зрэшты, не перашкаджае яму размалуяць зь дзікім арабскім акцэнтам.

- **Чым, на твой погляд, адрозніваеца мэнталітэт мусульманаў і хрысціянаў?**

- Я б на стаў казаць пра мэнталітэт рэлігіі. Тут ўсё ад нацыянальнасці залежыць. Нельга сказаць, што хрысціяне больш талерантныя, чым мусульмане. Можна сказаць, што арабы, напрыклад, больш съмельяны, чым беларусы.

- **OK, а чым адрозніваеца лад жыцця?**

- Верай у Іслам. Вось такі парадокс...

- **Існуе міт, што ў вас там дзяяць з калыскі да валыны прывучаюць. Такі потым і кладуць усіх направа і налева...**

- Слухай, калі ты нарадзіўся ў краіне, дзе вахабізм* – дзяржаўная палітыка, маўляў, дапамажы сабе – забі нівернага... Ці ў Іраку якім-небудзь, дзе вырваныя выбухам ногі і затвор бачыш часцей за ўласную мамку – што ты будзеш ведаць лепш за зборю? Толькі іншую зборю! І гэтай іншай зборой пачнеш адстрэльвацца ад забітага дзяцінства.

- **То бок мусульманін становіцца тэрарыстам, калі яго прэсуюць. І калі ў нас у краіне такога няма, то і канфліктай з прыцягненнем тэрарыстаў быць не павінна?**

- Дзе там спакайней! Я вось на Жданах нікога стараюся не кранаць. Дык мянэ кранаюць кожны дзень: ці быкі наедуць, ці тыя, ці сваякі тых. Кантынгенту хапае. Твар мой ім не падабаеца! "Валі ты да сябе ў Туркістан", – кажуць.

- **Ну дык калі пасыл ёсьць, чаму няма тэрарызму?**

- Мала нас яшчэ тут... Чаго я ім у адзіночку зраблю? – Абдэль кажа гэта такім тонам, што 25-м кадрам выразна чуеца: "Былі б сябры, рванулі б тут усё нах!"

- **Я цябе правільна зразумеў? Беларускі джыхад - справа часу?**

- ...

Каб прасканіць тэму з прафэсійнага пункту гледжаньня, звяртаюся да муфція "Духоўнага ўпраўленьня мусульманаў у РБ" Ізмайлі Мухарамавіча Варановіча. Першыя паўгадзіны Ізмайл Мухарамавіч, спасылаючыся на "Суны прарока Мухамеда", Карапан, асноўныя пастулы рэлігіі і ўласны съветапогляд, тлумачыць мне, што original іслам не наясে ў сабе агрэсіі, бо яго асноўны мэсэдж – любоў да Алаха разам з фанатычнай павагай да бацькоў.

- Кожны прававерны мусульманин на дзень павінен зрабіць пяць намазаў**, падчас якіх памаліцца ў тым ліку і за мір на плянэце, – кажа Варановіч.

- **А як жа "шахіды", "джыхады" і пастаянныя расповеды СМИ пра тое, што ў арабскіх краінах дзяяць гадуюць у атмасфэры нецярпімасці да людзей іншай веры?**

- Насамрэч гэта ўсё – удалы прапагандыстыкі ход, – уздыхае Ізмайл Мухарамавіч. – Пэўныя людзі спрабуюць навязаць нам меркаванье аб варожасці ісламу.

У кантэксце сучаснай палітычнай драматургіі, мне здаецца, гэта не апошні варыянт, які варта разглядзець.

Наконт афараўку сучаснага глябальнага тэрарызму ў зялёны колер Варановіч выказываеца яшчэ больш востра:

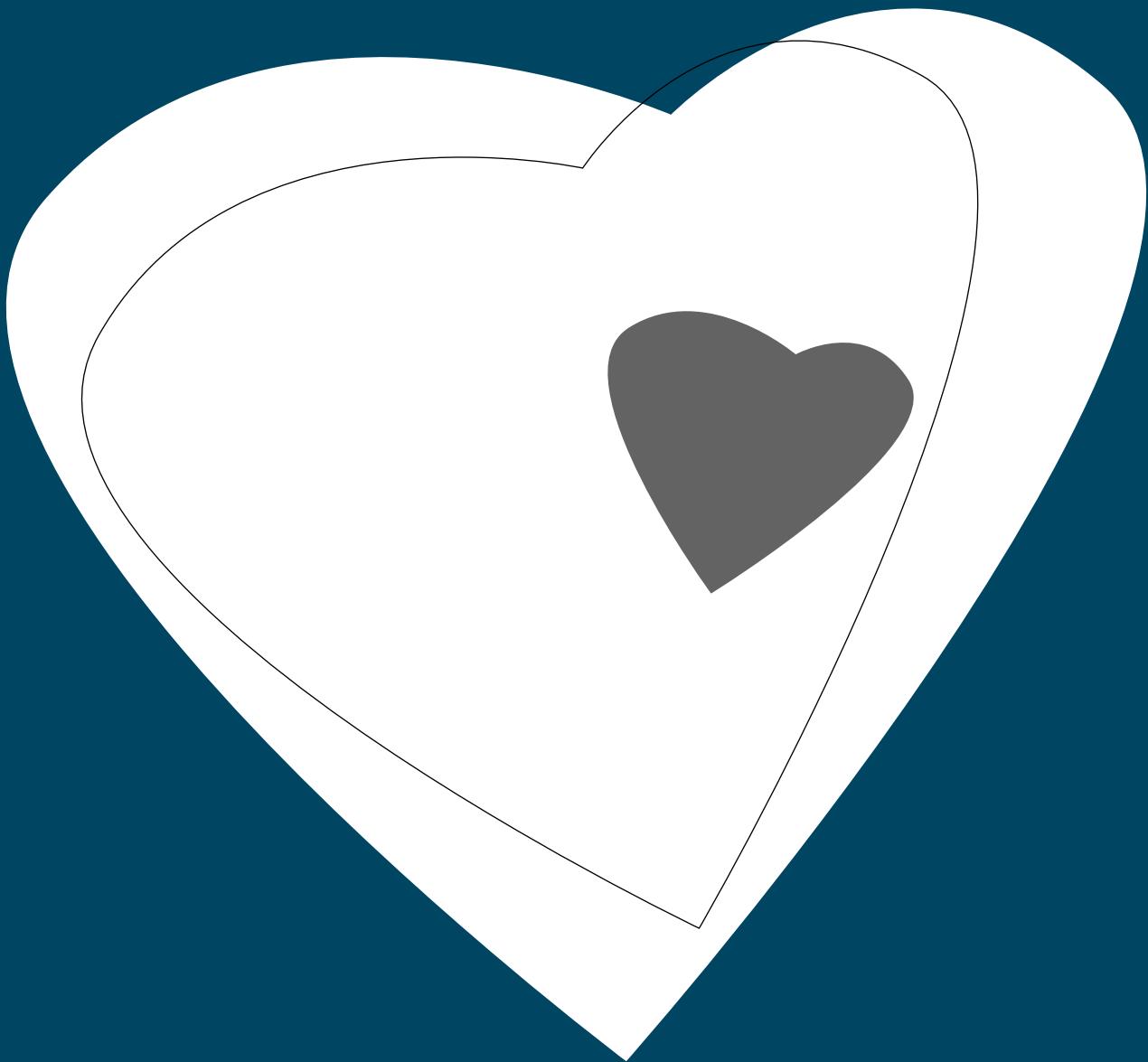
- Тыя, хто рве безабаронных людзей, ня могуць быць мусульманамі. Гэта вырадкі, якія маскуюць сваё зьвяржынае ablічча пад маскай ісламу. Мы молім Алаха, каб тих людзей хутчэй ня стала.

- **А ўвогуле, Ізмайл Мухарамавіч, ці рэальна ўзынікненне ў нашай краіне канфліктаў на рэлігійнай глебе?**

- Былі б канфлікты... На нацыянальныя і рэлігійныя пытаньні зацікаўленыя людзі пераходзяць лёгка.

* Вахабізм – радыкальная плыня ісламу, заснаваная ў Пакістане ня дужа здаровым у сэнсе псыхікі "прапракам" Вахабам; да яго быццам завітаў Алах і загадаў перакроіць іслам, падчысьці Каран, заваліць усіх ніверных і далей па тэксьце.

** Намаз – малітва.

UP-DATING, DOWN-DATING

ТАНЬНЕЙ, ЧЫМ НАВАТ АПЛАЧВАЦЬ ДАМРАБОТНІЦУ

ТЭКСТ:
ОЛЯ СТРЫЖ

ДЫЯЛЁГ ДВУХ ДЗЯЦЕЙ У САДКУ:

- А ТВАЕ БАЦКІ НА ЯКІМ САЙЦЕ ПАЗНАЁМЛІСЯ?

- МАЕ НА WWW.LOVE.TUT.BY. А ТВАЕ?..

ЦАЛКАМ МОЖА БЫЦЬ, ШТО ГАДОЎ ПРАЗ ПАРУ ДЛЯ БЕЛАРУСІ ТАКІЯ
РАЗМОВЫ БУДУЦЬ НЯ РЭДКІМІ. АЛЕ ГЭТА ПРЫ УМОВЕ, ШТО БЕЛАРУСКІМ
ДЭЙТИНГ-САЙТАМ У ГЭтыМ ГОДЗЕ НЕ ПРЫСЫНІЦЦА ТАТАЛЬНЫ ГАМОН.

ПРАШЧУРЫ ДЭЙТЫНГУ*

“Джэнтэльмэн 30-ці гадоў ад нараджэння, паведамляючы, што валодае значным багацьцем, жадае ажаніца з маладой дамай з багацьцем прыблізна ў 3000 фунтаў і гатовы заключыць на гэты контадпаведны контракт”. Такая шлюбная аўгава ўпершыню была зъмешчаная ў 1695 годзе ў ангельскім зборніку Джона Хойтана “Як палепшыць гаспадарку і гандаль”. Хойтан, сапраўдны прадзядулія сучаснага дэйтингу, пісаў: “Я вырашыў апанаваць любяя магчымыя рэчы, калі яны не супярэчачы маралі. І, між іншым, зъмічаю і наступнія аўгавы, ...за якіх мнё, дарэчы, добра плаціць”. Тоё, што такія дэйтинг-паведамленыні ўпершыню зъявіліся ў Англіі, заканамерна: на той час брытанскія газеты выходзілі накладамі ад 10 да 20 тысяч. А ўжо ў 18 стагодзьдзі такія аўгавы з'яўляліся асобнымі разьдзелы ў самых буйных газетах свету.

“МАЮЦЦА КРЭПКІЯ ГРУДЗІ і ВЯЛІКІ ЗАД”

Закон жанру: зъмест шлюбных аўгава мала зъмяніўся за апошнія некалькі стагодзьдзяў.

“Патрэбная сяброўка жыцця, якая ў часы “шлюбнага шчасця” гаварлівая ці іншым якім шляхам можа паказаць сваё задавальненне” (Вена, пачатак 20 ст.).

“Заможны памешчык шукае жанчыну. Прашу зъяўляцца толькі жанчыны, у якіх маюцца кропкі (і не занадта малыя) грудзі і вялікі зад” (Вена, пачатак 20 ст.).

“Патрэбная ў вёску асоба сярэдніх гадоў, полька ці немка, але толькі не рудая, каб магла заніць месца гаспадыні ў халастога” (Масква, пачатак 20 ст.).

“З-за паважнага ўзросту бацька, таемна ад усіх родных, шукае для дачкі эвангелічнага веравызнання, 28 гадоў, прыемнай зънешнасці, з добрым адукцыяй, веданнем музыкі і мовы, таксама рукадзельніцтвом, дамавітай і сціплай, дабрачынных паводзінай і характеристу, жаніха, пажадана ўрача, юристы, вышэйшага чыноўніка, настаўніка, аптэкара. Пры добрым пасагу штогод 5000 марак працэнтую з капіталу ў 100 000” (пачатак 20 ст., Вена).

“Карына з Франкфурту, 29 гадоў, бісэксуалка, шукае дзяўчыну бісэксуалку ці лесьбіянку, ад 16 да 30 для сур'ёзных адносінай. Пісаць па-ангельску ці па-нямецку. Мужчын прашу не турбаваць” (21 ст., інтэрнэт).

ПА НАЧАХ 7 ДЗЁН НА ТЫДЗЕНЬ

“У параўнанні з традыцыйнымі знаёмствамі інтэрнэт зручны тым, што там шмат людзей, зь якіх можна выбіраць”, - кажа брытанка Ларэн Адамс (Lorraine Adams), самая, відаць, вядомая дэйттарша свету. Заснавальніца буйной сеткі Gorgeous Networks, яна ўпершыню начала ўводзіць крытыкі адбору кліентаў. Зрэшты, крытык быў і застаецца прости: ніякіх home-photo, толькі прыгожыя і якасныя фоткі.

Па зъвестках агенцыі Nielson Net Ratings, зъмешчаных у ліпені брытанскім таблідам The Sun, больш за траціну людзей з'яўляюцца да дэйтингу як да апошняга спосабу знайсці кахранье. Прычым большасць людзей на сайтах шукае ня секс, а нешта іншае. Хлопцы чакаюць сур'ёзных адносінай. Дзяўчата ж аддаюць перавагу інтэрнэтуту, што ў віртуале адчуваюць сябе больш разъявленымі.

“Рэгіструючыся на сайце знаёмстваў, вы гарантуюце сябе мінімум 10 сустрак, якія наўгард ці адбыліся ў рэале”, - пералічавае перавагі дэйтингу Ларэн. А Алекс Бурмастар (Alex Burmaster), інтэрнэт-аналітик Net Ratings, дадае: “Вы можаце залезці на дэйтинг-сайт хоць 7 дзён на тыдзень, а на спатканні можаце хадзіць нават ноччу. Раней, асабліва для дзяўчата, гэта было немагчыма”.

ВОСЬ І ВЕР ПАСЬЛЯ ГЭТАГА ЛЮДЗЯМ

Вынікі знаёмстваў праз дэйтинг-сайты - самыя розныя. Сеіцца заваленое расповедамі пра шчасліве кахранье а-ля “маё жыццё ўжо вызнчалася, і пішу я вам з Амэрыкі, дзе я знайшла другі дом”. Але гэтыя самы “другі дом” можа вельмі лёгка ператварыцца ў вар’ятнію. Маючы добрую фантазію і мадэм, на дэйтинг-сайтах ёсьць дзе разгарнуцца. Паказальнік выдатных поспехаў расейскіх, беларускіх ды ўкраінскіх скамэрэй** - сайт разьбітых мужчынскіх сэрцаў russianwomenblacklist.com. Тут можна знайсці мора сопляў ашуканых замежнікаў, а яшчэ - поўную перапіску і фоткі.

...Гартаю лісты сымпотнай бляндынкі Алены зь Менску. Спачатку - поўная ідэлія: “Мы так далёка, але ў той самы момант так блізка адзін

ад аднаго. З кожным сымбалем я адчуваю вас усё бліжэй”.

Напэўна, Пецея-трэцякурснік, які гэта пісаў, памяшаны на бразильскіх сэрыялах альбо падзарабляе продажам жаночых раманаў. І тут надыходзіць кульмінацыя: “У мяне зъявілася магчымасць прыехаць у ЗША з тур-экскурсіяй, разам са студэнтамі”. Патрабна ўсяго 950 USD. Гроши просьці выслучаць як мага хутчай, каб не хвалівацца наконт сустрэчы...

“Яшчэ адзін 42-гадовы бізнесмен з Карыбаў...” - так пачынаеца чарговы blacklist на чарговым антыдэйт-сайце, дзе пакрыўджаныя суйчынныці, у сваю чаргу, зъбираюць дасце на т.зв. “сэкс-турысту”. Ён шукае жанчыну сваёй мары, часта тэлефонуе, амаль кожнай сустречнай вешае лапшу пра кахранье да труны. Нават высылае бабло па вэстэрн юніён. “На жаль, пасыля, калі вы аказваецца ў акружэнні пальмаў, высьвятляеца, што вы ня першы і не апошнія, хто стаіць у гэтым райскім кутку”, - распавядае адна з падманутых. Усіх сваіх “нявестаў” праз пару тыдняў ён сплаўляе на радзіму, запэўніваючы, што “пакуль ня вызначыўся”. “Гроши для яго не проблема, ён можа выпісаць да сябе на выспу любую сымпатычную дзяўчыну. Як ён кажа, яму гэта абыходзіцца таніней, чым нават аплачваць дамработніцу”.

“ЦІ ШАК ЗДОХНЕ, ЦІ ШАХ”

Напэўна, менавіта гэтых жахотак начыталіся сардэчныя беларускія чыноўнікі, калі ўвесну, згодна з дэкрэтам “Аб некаторых мерах па процідзеянні гандлю людзьмі”, пачалі “навядзенне парадку” ў беларускі дэйтинг-сферы. (Мабыць, з той самай мэтай на кожным скрыжаванні ўсталявалі і жахлевыя білборды, якія штораніцы пужаць дзёўкамі з фенікамі.) Пасыля 2 траўня, калі ўрад выдаў “пастанову пра ліцензаваныне дзейнасці, звязанай са зборам і распаўсюдам інфармацыі аб фізычных асобах з мэтай іх знаёмства”, усе шлюбныя агенцы ў супешнім парадку павінны прыдабаць сабе ліцензіі.

З 1 ліпеня сайту love.tut.by (20 000 анкетай, 40 000 заходаў штодня) давялося зрабіць нябачнымі электронныя адresы сваіх карыстальнікаў. Справа ўтым, што love.tut.by таксама записалі ў “шлюбныя агенцы”, таму што ён “стварае банк зъвестак, выкарыстоўвае ўказаны банк для знаёмства і такім чынам садзейнічае знаёмству паміж фізычнымі асобамі”.

Такое паведамленне даслалі з МУС законапаслухміяну кіраўніцтву TUT.BY.

Каб атрымаць ліцензію на дзейнасць love.tut.by, неабходна сабраць паўтара дзясяткі папераў. “Мы ў сябе калектыву сабралі неабходныя дакументы (атрымаўся тоўсты пачак), - распавядае Юры Зісер, старшыня рады дырэктараў TUT.BY. - І я з чацвертай спробы дабіўся іх прынесьці ў гарадзкім аддзеле на грамадзянстве і міграцыі”. Па словах сп. Зісера, спартрэбіўся таксама сьпіс супрацоўнікаў, якія займаюцца “зводніцкай” дзейнасцю. “Нам прыйшлося ўключыць Кірыла Валошына*** і мадэртара Сяргея Павалішава. Згодна з інструкцыяй, МУС будзе правяраць наўгандыцу ў гэтых людзей судзімасць ў мінульым. Хай правяраюць...” - махае рукой Юры Зісер.

“Праз некалькі тыдняў пасыля падачы дакументаў мы атрымалі адпіску аб tym, што нашыя дакументы ня могуць быць разгледжаныя з-за таго, што ва ўстаноўчых дакументах значыцца “праспект Скарныны”, - распавядае пра сітуацыю на дадзены момант Кірыл Валошын. - МУС пакуль ня ведае, што з намі рабіць. Вырашылі зрабіць мудра - фармальнае адпіскай адкласці справу на некалькі месяцаў. Па прынцыпе “ці шак здохне, ці шах”.

Але рэгістрацыя - далёка не адзінай проблема. Пасыля атрымання ліцензіі лав.тут.бя, як шлюбнай агенцы, неабходна будзе рэгістраваць усіх сваіх карыстальнікаў, уключаючы паштартныя дадзенныя, а таксама прадастаўляць МУС дадзенныя аб tym, хто калі і з кім пазнамёйўся, хто выехаў за мяжу, хто не вярнуўся праз 10 дзён. “Незразумела, як мы будзем выконваць патрабаваныні, - камэнтуе Юры Зісер. - Мы даслалі спэцыяльныя запыт у Адміністрацыю Прэзыдэнта РБ, але адказу так і не атрымалі. Хаця пакладзены заканадаўствам месячны тэрмін скончыўся”. “Сапраўды па-дурному, - зъдзіўляеца моі знаёмы з Кіева, які нядайна без праблемы размыясціць свае анкеты на дзясятку украінскіх сайту. - Мне здаецца, ваш “бацька” перастарайцца. Гэтак далей усіх зъвядзець у адну базу, будуць складаць спысы і графікі наведваннянія сайту, усе фоткі - у архіў! Толькі фоткі інтymную ў анкету зъмісьціла, ага - прастытуць! У асобную базу яе! На кантроль! Спачуваю...”

ТОЛЯ ЛЮБІЦЬ МАМБУ, ОЛЯ ЛЮБІЦЬ МАМБУ

На словах Валошына, “іншыя беларускія дэйтынгавыя сайты сядзяць ціха і не вытыркаюцца”. “Але палажэнъне ўраду распаўсюджваеца і на іх, - кажа Кірыл. - Больш за тое, створаны прэцэдэнт дазваляе патрабаваць ліцензію ў інтэрнэт-кампаніі на толькі на дэйнасьць сайту знаёмстваў (у тым ліку і замежных, бо беларусы знаёмыца і там), але і форуму, блогу, сайту па працаўладкаваныні і г.д. У іх таксама “накопліваеца інфармацыя пра фізычных асобаў”, звямяшаюча іх контакты, а іншыя наведнікі імі карыстаюцца. Напрыклад, уладкоўваючыся на працу, знаёмыя са сваім будучым дырэктарам, купляючы скарыстыны тэлефон...” Усё яшчэ не асабліва верачы сваім вушам, спрабую прабіць сытуацыю самастойна. Аказваеца, што большая частка беларускіх сайту знаёмстваў зараз прости не адчыняеца ці “часова зачынена па тэхнічных прычынах”. Пры далейшым сноўданні па нашых дэйтынгах трапляю на [viprest.bip.ru](#) з татуяванымі голымі дзяўчатарамі на галоўнай старонцы і нават з тэлефонамі “кандыдатак” - звані хоць зараз. На [belnevesta.narod.ru](#) на галоўнай старонцы вісіц спасылка на фотостудию. А ў [date.inter.by](#) знаёмствы выдатна спалучаюцца з навінамі, курсамі валютаў ды надвор'ем. Гэтыя такія розныя сайты аўядноўвае адно: іх заснавальнікі выдатна шыфруюцца. Лісты, дасланыя на контактныя адресы, вяртаяцца назад. Затое [flirt.by](#), [privet.by](#), [love.swinger.by](#) і [love.date.by](#) падаліся мне вельмі падобнымі паміж сабой, а заадно і да расейскіх [love.rambler.ru](#) ды [love.mail.ru](#). Падобнае разъмяшчэнне акенцяў (хіба што колеры розныя), адны і тыя ж анкеты, адны і тыя ж твары. Як аказаўлася, не выпадкова. Усім імі загадвае адна кантора - кампанія Mamba. Тэрытарыяльна яна знаходзіцца ў Маскве і існуе зь вясны мінулага году. “Сэнс Mamba ў тым, што мы разъмяшчаем доступ да нашай адзінай базы на шматлікіх вядомых сайтах, - распавядае мне Максім Трухін, выканануць дырэктар кампаніі. - На дадзены момант з намі супрацоўнічае больш за 200 партнераў”. Беларусь - адзін з накірункаў “Mамбы”. “Беларускі дэйтынг, як і беларускі інтэрнэт, я могу ахарактарызаваць як цікавы з пункту гледжання патэнцыялу раззвіцця сэгмент”, - кажа Трухін. Рэгіструючыся на адным з сайту, далучаных да “Mамбы”, вы маеце доступ да 3,5 млн. анкетаў. І ўваходзіць можаце па адным і тым жа логіне і паролі зь любога “мамбайскага” сайту. “Кожныя суткі нашыя ресурсы наведваюць калі мільёну ўнікальных карыстальнікаў, у сярэднім па систэме 25 тысяч чалавек знаходзяцца online. Людзі нарэшце могуць выбіраць і знаходзіць тое, што ім патрэбна”. У сваім мэйле Максім Трухін доўга і ахвотна распавядаў пра перавагі сеткавага знаёмства праз Mamba, пра тое, як Mamba адлоўлівае скамэрэй у сваёй систэме і г.д. Затое ў адказ на маё пытанье: “Дык ці будзеце вы атрымліваць ліцензію?” - сціпла прамаўчай. Можа, не заўважыў?

РАЗАМ ШУКАЛІ К ШЧАСЬЦЮ ДАРОГ...

Чаго шукаюць беларусы на дэйтынг-сайтах?
Паводле статыстыкі пададзеных на [love.tut.by](#) анкетаў,
нічога іншага, як:

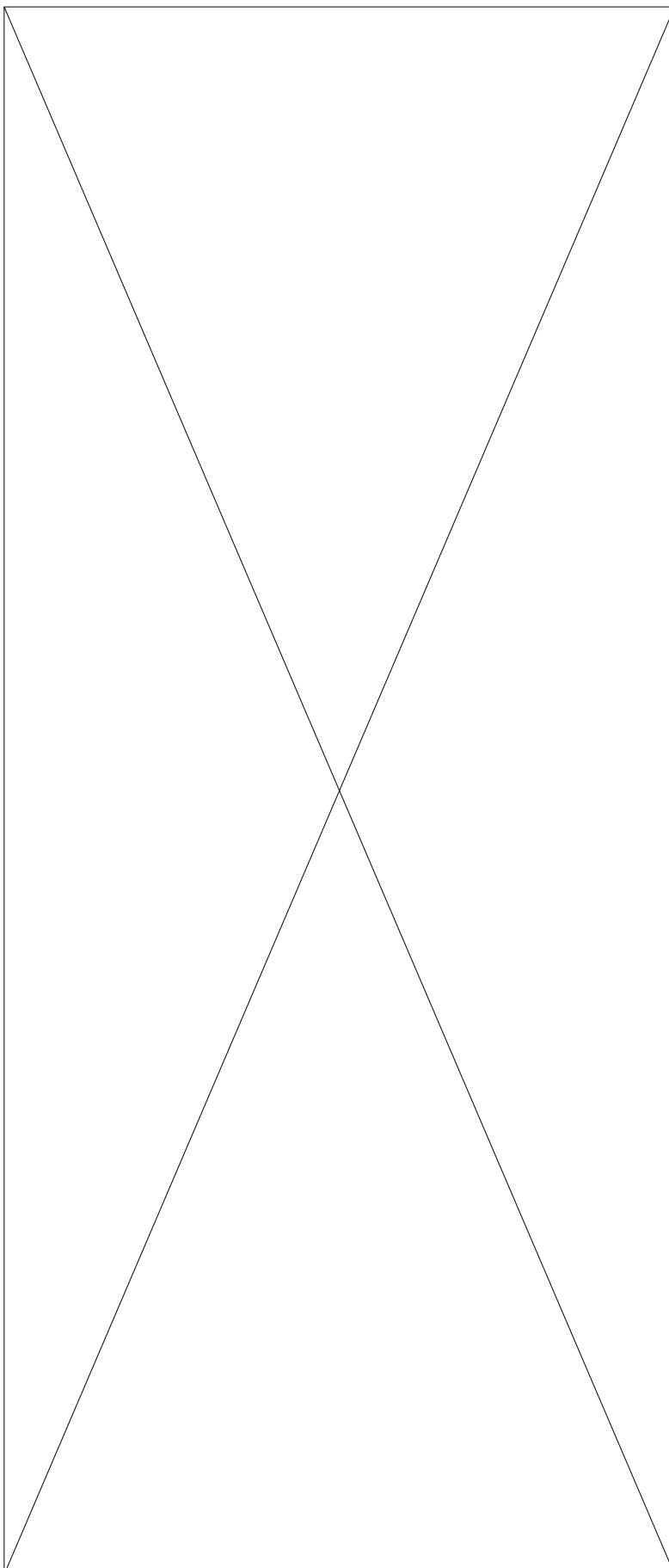
дзяўчата	хлопцы
15 % перапіску	16%
65% рамантычнае знаёмства	54%
8% палкае каханыне	22%
1% сексуальная партнэра	6%
1% кампаньёна для падарожжа	2%

Каментар Кірыла Валошына: “Заўважце, ні слова пра шлюб. Няма ў нас такога “артыкула” знаёмстваў!”

* Дэйтынг - сустрэчы з мэтай пазнаёміцца. Адпаведна, дэйтынг-сайты - сайты знаёмстваў.

** Скамэр - сеткавы паразыт, які выбівае бабкі з даверлівых нэт-карыстальнікаў.

*** Кірыл Валошын - генэральны дырэктар парталу [TUT.BY](#).

O.K. COMPUTER

“ЖЭНЬ, ТАМ “ХУТКУЮ” ТРЭБА ВЫКЛІКАЦЬ!”

ТЭКСТ:

ЮЛЯ КЛЯШНЯЎСКАС

ПЕРШАЯ КЛІНІКА ДЛЯ ХВОРЫХ НА ІНТЭРНЭТ АДКРЫЛАСЯ Ў КІТАІ ЛЕТАМ - І ДЗЕЦІ МАО ПАЧАЛІ ЗАЎЗЯТА ЗДАВАЦЬ СВАІХ ДЗЕТАК ПАДЛЯЧЫЦА. ПАРАЛЕЛЬНА Ў ПРЭСЕ ЗЬЯВІЛАСЯ ІНФА, ШТО Ў ЗША ТАВАРЫСТВЫ АНАНІМНЫХ АЛЬКАГОЛІКАЎ І НАРКАМАНАЎ АБВЕСЬЦЛІ ПРА НАБОР У ГРУПУ ПАДТРЫМКІ ЗАЛЕЖНЫХ АД ІНТЭРНЭТУ. ПАЦІХУ-ПАТРОХУ ПСЫХОЛЯГІ І ПСЫХІЯТРЫ Ў РОЗНЫХ КРАІНАХ СЪВЕТУ ДАПІРАЮЦь, ШТО ЛЯЧНЬНЕ АД ВІЗБМАНІІ МОЖА ПРЫНОСІЦЬ НЯ ТОЛЬКІ МАРАЛЬНА- НАВУКОВЫЯ ДЫВІДЭНДЫ. СКЛАДАЕЦЦА ТАКОЕ ЎРАЖАНЬНЕ, ШТО ПРА ХВОРЫХ НА ІНТЭРНЭТ- І КАМПУТАРАЗАЛЕЖНАСЦЬ ГАВОРАЦЬ ПАУСНОЛЬ, ТОЛЬКІ НЯ Ў НАС. НАПЭЎНА ТАМУ, ШТО Ў НАС “УСЕ ЗДАРОВЫЯ”...

“10:00 - прачынаюся, мынося-апранаюся. 10:35 - я ўжо на прыпынку. 11:00 - я ў клубе. 13:00 - ідзэм есьці ўсёй камандай у краму або Макдон. Потым трэніруемся. З 18:00 да 23:00 гуляем 5 на 5”. Па такім штодзёным раскладзе праводзіў лета мой сябар па лякальны сеццы Кірыл.

Хлопцу 15, ён кібэр-спартойца, прафэсійна гуляе ў Counter Strike, кожны дзень ходзячы на трэніроўкі ў клуб. Звычайна ён зъяўляеца ў чаце пад поўнач, да съмерці стомлены або ў фіговыя настроі. Калі-нікалі зъяўляеца раніцай - злосны - і любіць пасраца са сваім лепшым сябрам і аднаклясьнікам Алежам. Час ад часу Кірык заходзіць да мяне глядзець жудасьці. Каб знайсьці час на прагляд, яму даводзіцца прагульваць трэніроўкі.

У рэйтынгу беларускіх CS-геймэраў Hitmouse (aka Кірыл) уваходзіць у дзясятку лепшых стралкоў зь пісталета і лепшых AWP. Хаця, зірнуўшы на Кірыка, ніколі і не падумаеш, што такі можа займаць хоць нейкія месцы: ён яўна не спартыўны - худзенкі і троху загонны.

Напачатку верасьня Кірыл зъехаў у нейкі санаторый. Фігня, што пачалася школа - толькі зараз у яго рэальна зьявіўся час: каманда рыхтуеца да адборачных, але ён удзельнічаць ня можа - няма 18 гадоў.

КІБАРГІ

Калі я ішла ў клуб “Катана”, дзе трэніруеца каманда, за якую цяпер грае Hitmouse, чакала ўбачыць яшчэ 5 такіх жа бледнатварых, змарнаваных ні за што кампутараманія чалавек. Якраз тое што трэба!..

Уваходжу ў клуб і па нацягнутых съпінах здагадваюся - гэта і ёсьці каманда. А па воклю “Міша-а-а, Міш!!! Бомбу забяры!!!” - дадумываю: тут і гуляюць у CS. Сядаю і чакаю канца “тайму”, каб пагутарыць з гульцом каманды Мішам, сябруком Кірыка.

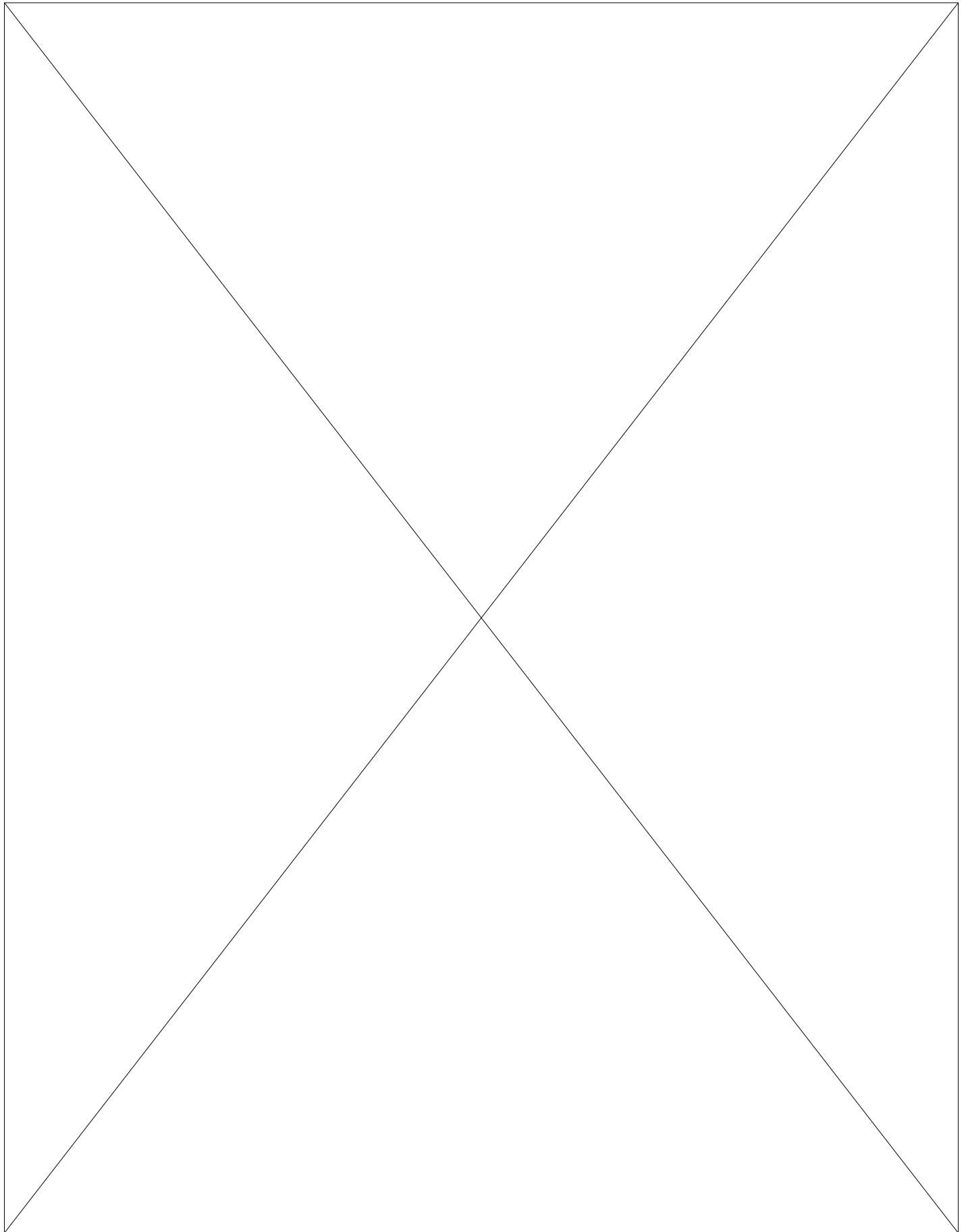
Рантам аднекуль прыбягае юнак, які крычыць у бок геймэраў: “Жэнь, там “хуткую” трэба выклікаць! Дзяўчынкі вельмі п'янныя прыйшлі, зачыніліся ў прыбіральні - ужо даuno не выходзяць”, - і звальвае. “Другі раз атрымліваеца касяк. Я быгу збоку! Міся, стой з валынай”, - гучыць яму ў адказ. Дзіўна, але менавіта пасля гэтых магічных воклікаў дзяўчынкі вызваліяюць прыбіральню...

На мой шчыры жаль, акрамя drunk girl у клубе нікому дапамога больш не патрэбная. Але надзея знайсць фізычна зынішчаных кампутарных ахвяраў у асяродку прафэсійных геймэраў жыве ў майдане душы да апошняга. Таму не маруджу і пытаюся ў Мішы наўпрост: “Міш, а ты ведаеш, што днімі ў Карэі таварыш памёр, двое сутак без перапынкай гуляюць...” - калі хвіліна вытрымлівае трагічную паўзу, а пасля задаю пытаньне: “А ў вашай камандзе выпадкова ніхто не паміраў?”

“Не-а, - адказвае Мішаня, які больш падобны да АМАПаўца, чымсьці да геймэра. - Але я такое ведаю. У Екацерынбургу, напрыклад, таксама хлопец суткі ў клубе сядзеў, у яго здарыўся незразумелы прыступ. Выклікалі “хуткую”, але дарма - ён сам памёр. А ў Паўднёвай Карэі папуллярны кібэрспорт. Ёсьць 3 мясцовыя каналы, якія паказваюць кібэрспорт і ўроکі Starcraft для школьнікаў. Яны там за гэта хварэюць, таму і паміраюць. Куміры ў іх - не тэністы, футбалісты і съпевакі, як у нас, а кібэрспартойцы. Нам да гэтага яшчэ далёка. Мы ня так шмат сядзім за кампутарамі”.

“Як няшмат?! Я бачыла Кірыла...”

“Ну-у-у, Кірыл, - съмечца Міша. - Гэта асаблівы выпадак. Ён марыць добра гуляць. А каб добра гуляць, трэба шмат трэніравацца. Мы гэтую стадью прайшлі, нам цяпер і няшмат дазволена. У яго пройдзе”.

CD
030

НЯ LIFE СТРАТЭГІЯ: СТРАЧАНЫЯ МАГЧЫМАСЦІ

У бізнесоўца Алесь Бараноўскага, здаецца, таксама ўжо “прайшло”. Падвісаньне на стратэжках цяпер ён узгадвае як “час страчаных магчымасцяў”. Калі паслухаць яго гісторыі, то пачынаеш разумець, наколькі змарнёу яго банкаўскі рахунак з-за гейм-залежнасці. Некалькі Алесь павінен быў сустрэцца з вельмі ўплывовым мэнеджэрам буйной беларуска-замежнай кампаніі - размова ішла пра колькі штук баксаў. “У той дзень я пазнаёміўся з такім ж, як і я, фэнамі Close Combat. Іх было чалавек 10 - навуковыя супрацоўнікі палітэхнічнай акадэміі, кандыдаты навук”. Раней Алесь даў аб’яву ў нэце, каб знайсці людзей для супольнай гульні, “бо, калі гуляеш з кампютарам, разумееш нейкі альгартыム, абмежаванасць - гэта не задавальняе”. А тут - дзесяць жывых гульцоў у адзін дзень! Фанаты стартанулы гульку ў 17:00 - бізнес-сустрэча была прызначаная на 17:00, часы было дастатковы. І спадар Бараноўскі атрымліваў асалоду: “Упершыню зъявіліся жывыя апанэнты. У кожнага былі свае хатнія нарыхтоўкі, розныя густы. То быў своеасаблівы абмен эмоцыямі, узаемазносінамі”.

А 16-й гадзіне стала зразумела: сітуацыя напалаеца, і падрыхтавацца да сустрэчы як мае быць не давядзенца. “Добра, што тая мэнеджэрка сама спазнілася. Прыехала зь сябroukай - начальнікам PR-аддзелу адной радыёстанцыі. Былі яны вельмі сур’ёзны нафарбаваны і вельмі сур’ёзны апранутыя. Відаць адразу, што німала часу прысывяцілі зънешнасці”.

Для перамоваў і кавы-гарбаты Алесь загадзя набыў вайшнаўскі піражкі. “Справа была зімой, хі-хі-хі, і яны [піражкі]. Хаця ня выключана, што і дзеўкі. Інакш чаго ім было цягнуцца пасль працы “па работе”? - Аўт.] зъмерзлы - забыўся дастаць з машыны. Увесе час, пакуль мы з хлопцамі гулялі, яны там ляжалі”. За 5 хвіляў да прыбыцця ўплывовага мэнеджера Алесь паклаў піражкі на батарэю - але яны чамусці не адтаялі. “Карацей, - сур’ёзнее эксперименты, - тое быў поўны правал”.

ВІЦЗЬ CS

Міша гуляе па 3-4 гадзіны на выходных і, здараеца, заходзіць у клуб на тыдні пасль працы. Ён прадае “Віцзі” і завочна вучыца на псыхоляга. Шчыльна завісаў на гульцы адно лета, гады два таму - тады яму было 17. “Рубіўся” па 8 гадзін і болей. “Часам гуляў тры дні запар, потым мог не хадзіць у клуб. Але гэта не было запоем: двор, сябры і футболь здзялалі болей часу”. І наагул, гуляць аднаму яго даўно прыкалула.

Слаборынці па CS адбываюцца два разы на месец. У Беларусі прызыўны фонды невялікія, таму галоўнае - сама “дзівіжуха”: “Калі прыяжджаеш на чэмпіянат - гэта ня толькі CS. З намі хлопец граў, бачыла? Крайні зъleva, Жэня - ён дырэктар клубу, яму 26 год. Разумееш, гэта ўжо стыль жыцця. Сустрэчы, сябры, новыя адчуваюны, паездкі”.

Цяпер каманда рыхтуюцца да адборачных на World Cyber Games - самы буйны ў сувеце кампютарны фэст. Калі зоймуть 1 месца, адправяцца на чэмпіянат у Сынгапур.

А Hitmouse тым часам сядзіць недзэў ў санаторыі, чакае свае 18 год. “Дзякую Богу, што зъехаў, няхай адпачне”. “Можа, яму ўсё ж такі трэба падлячыцца?” - на ўсялякі выпадак пытаяюся я.

“Сымяеся? А мне? - заліваеца Міша. А я ўжо палову размовы гмуруся ад здароўя, якое ён выпраменьвае. - Тваё пытанье па телефоне “Як ты выглядаеш?” азначала “Ці ёсьць у цябе кругі пад вачымі?”

КЛІНІКА

У Цэнтры памежных станаў і псыхатэрапіі я ўбачыла ў калідоры ўсяго двух хворых. Нават пры такой канкурэнцыі адна зь іх прыйшла “толькі па рэцэпту”, а другая доўга расказвала ёй, чаму “этага рабіць ня трэба”. А я, дура, прыперлася сюды даведаца, ці лякуюць у нас нэт- і гейм-адыкцыю...

Хаця аказалася, што 5-7 такіх зваротаў у гэтым годзе было. “Прыходзяць у асноўным бачкі, калі губляюць кантакт з падлеткам альбо маладым чалавекам, які перастае вучыцца, ня мае жаданья ні мыцца, ні ёсьць. Ці наадварот: сядзіць за кампютарам і ёсьць бесперыянна, - кажа псыхатэрапэт Наталя Свядрыцкая. - На першай сустрэчы з такім бачкім звычайна ўсё і сканчваецца. Дзяцей яны потым рэдка прыводзяць. Нашы людзі не гатовыя доўга працаўваць. Спачатку шмат хлусяць, каб выяўіць сябе ў больш прыемным сувяtle, хочучы вылечыцца, як ад катару, за 10 дзён.

А 30 сустрэч - гэта толькі кароткатэрміновы курс псыхатэрапіі”.

“Інтэрнэт-залежнасць разглядаецца ў канцэксце ўсіх іншых залежнасцяў, але ёсьць асаблівасці, - пракалявае спн. Наталя, седзячы за столом і гледзячы на мяне, якая раскінулася на канапе. - Альлаголік адказвае за свае дзяяньні, а інтэрнэтголік можа рэалізаваць забароненыя віды актыўнасці беспакарана”. Толькі зараз лаўлю сябе на думцы, чаму гэта ўслася на канапу, калі можна (?) было паляжаць. “У віртуальнасці чалавек можа зрабіць ўсё і адразу, у реальнасці - патрэбная высілкі і час”.

Спн. Наталя ўзгадвае пра аднаго такога комп-залежнага хлопчыка. Яго прывялі бацькі: чувак кінуў хадзіць за ўнівер, за што дэкан яго і папёр. Дома хлопец увесе час ці сядзе за кампом, ці спаў. Перастаў мыцца, ніякай цікаўасці ні да дзяўчын, ні да юнаку. На сэансы прыйшоў 3 разы. Ніякіх вынікаў, зразумела: “З кліентам павінны скласціся даверлівия адносіны. А праца мусіць весьціся і з сям’ёй - ён жа недзе нарадзіўся! Інтэрнэт-залежнасць - сур’ёзная праблема. Яна сама па сабе не рассмотрываеца”.

EVA BRAUN'N'REMBO II

“Я адыхаў іла пакакаць, вярталася і думала: во, блін, зноў безъ мяне ўсё цікавае адбываецца”, - кажа наша кантрыбутарка Eva Braun. Яна завісала ў сеціве на старэйшых курсах, гады з два. А калі пісала дыплём, дома якраз зъявіўся халайні юэт. Цяжкі час для навуковай дзеянасці ЕВ і як вынік - дафіга кавалаку з форумаў, выпадкова ўстаўленых у тэкст дыплёмнай копі-пастам. Цяпер яна нават удзячнайшаму часу, “бо засталіся навыкі, хаця б інтэрнэт-зносінаў”, і сябры, з якімі яна з прыемнасцю сустракаеца. “У мяне была не інтэрнэт-залежнасць, а цікаўасць да яго. А яна праходзіць”, - падпісваеца ЕВ. Як знаўца байнэт-суполкі 100% нэт-вар’ятам Эва лічыць Рэмба II. “Калі людзі прыяляцца на Mars, авалявака ўбачаць надпіс “тут быў Rembo II” - прыкладна такім фразамі віншавалі Вячаслава Сафронава з перамогай у прэміі “Тытанік байнэту”. Намінантай прапаноўвалі прадстаўнікі нэт-суполкі, а сама прэмія адзначала сумнеўныя дасягненні ў развіцці беларускага сегмэнта internet. Усюды існі Rembo II - вэбман і скандаліст. У байнэце няма месца, куды ён яшчэ не заходзіў. “Ен апантаны. Ни контакт зь ім выйсці ці лёгка, але небяспечна. Брыдкі савецкі мужчынка. Яму гадоў пад 40, двое дзяцей, малодшы - зусім гістэрычны, колі бацькі. Кажуць, што Сафронав быў кантуханы ў войску”, - расказвае Eva, адна з мнóstva тых, хто меў справу з Rembo II. Яго бязылітасна баняць мадэраторы TUT.BY. А ён лічыць, што прычынаў для банаў няма - прости ўдзелнікамі і адміністраціў кепска з псыхікай: “Усюды ім я здаюся”, - кажа Rembo II і раіць Юрью Зісеру адправіць сваіх супрацоўнікаў на псыхіятратрную экспэртызу. Rembo II актыўна агітуе за сустрэчы па-за нэстам. На нейкі пікнік ён прывёс салату, а пасль скардзіўся online, што прысутныя яго на елі і ледзь не плявалі туды. Eva заступілася за яго, спытала, які быў рэцэпт. Потым дубаў не магла адвязацца. У выніку ёй прыйшлося пагадзіцца, што яна нейкай яго знаёмая бляндышністая жанчына 40 гадоў.

ЧЫКІ-ПІКІ

Зі Мішам мы стаім на двары калі будынка дзіцячага садку, дзе зъмяшчаеца клюб. Відаць, надышоў перапынак: уся каманда вываліла падыхаць на лесьвіцу. Да нас падыхаў із Жэні Ерафееву, дырыклю клубу і сябра каманды па CS. Даведаўчыся пра тэму артыкула, які гаворыць: “Усе мы троху на гэтым павернтуяся. Але гэта нармальна. Я магу ў любым момант адмовіцца ад кампа і пaeхаць на прыроду. І людзей, якія ня могуць так, я не сустракаў”.

“А ў цябе не было наведніка, які часта прыходзіць, доўга сядзіць, а потым, напрыклад, пэрхца пачынае?” - пытается.

“Такіх шмат. Мне больш падабаецца называць іх “стальнымі кліентамі”. Людзі, якія прыходзяць у клуб, прыходзяць нават не для internet, а для зносінаў. Ім цікава пагутарыць адзін з адным. Гэта як начынія клубы - толькі для малых. “Манькі” тут не зъяўляюцца, яны дамаседы”.

Ты ж ведаеш: самы вядомы хакер - Kevin Mitnik - быў вельмі непрыйабнай зънешнисці чалавек, прападаў дома, ні з кім не сябраваў - быў адэрзаны ад зънешнняга съвету. Ва ўсіх сферах ёсьць людзі занадта захопленыя - і ім патрэбная дапамога. Але яны ад пачатку хворыя”.

ДЖЕМІ ТОМАС ПРЕЗЕНТА

«ФІЛЬМ

TERRY GILLIAM

ДЖЕССІ ВІЛБУР / АНДРІЯН СЕІТСЕН / ІАН ГІЛЛІ
ДЖЕМІ ТОМАС / ДІЛАН БІЧ

TERRY INCOGNITO

ні насяру, ні дзякую

ФІЛЬМ “БРАТЫ ГРЫМ”, ЯКІ ЗАРАЗ КАТАЕЦЦА ПА ЭКРАНАХ, ЛІШНІ РАЗ ЗАСЬВЕДЧЫЎ: ЗЛЫ ГЕНІЙ КІНО ТЭРЫ ГІЛІЯМ ЧАРГОВЫ РАЗ АБЛАМАЎ УСІХ. ЯГО СЛАБЫ ЯК ДЛЯ ГАЛІВУДУ БЛЁКБАСТЭР ПРАВАЛІЎСЯ, У ТОЙ ЧАС ЯК АРТ-ХАЎЗАВАЯ “КРАІНА ПРЫЛІВАЎ”, ШТО ЗДЫМАЛАСЯ ІМ У ВОЛЬНЫЯ АД ГАЛІВУДЗКІХ БУДНЯ ВЫХОДНЯ, ПРЫЦЯГВАЕ КІНАМАНАЎ ЯК МУХ НА МЁД. НЯ ДЗІВА: ВЫСАКАЛОБІКІ-АНТЫГЛЯБАЛІСТЫ ЗАДАВОЛЕНА ПАЦІРАЮЦЬ РУКІ І ЦІХА РЖУЦЬ: “ЗЫР, ЯК ТЭРЫ ПАДНЯЎ НА БАБЛО ГАЛІВУД” НАШ КАНТРЫБУТАР АЛІНА КРУШЫНСКАЯ РЖАЦЬ НЯ СТАЛА, А ВЫРАШЫЛА ВЫСЬВЕТЛІЦ, ШТО З ТАЛЕНАВІТЫМ РЭЖЫСЭРАМ ГІЛІЯМАМ ЗРАБІЛІ ЯГО ПАТАЛЯГІЧНАЯ ЎПЁРТАСЬЦ, ГАЛІВУДАФОБІЯ І ШЧЫРАЕ АШУКАНСТВА.

Terence Vance Gilliam пераехаў у Нью-Ёрк у няпоўныя 20. “Там у мяне зявілася першая кінакамэра - гэта быў 1963 год. Я набыў 16-міліметровы Bolex, які дагэтуль недзе валяеца. Мы жылі з двумя хлопцамі і тысячай прусакоў у вялікім будынку на 93-й вуліцы, кожны выходныя куплялі троххвілінны рулён кінастужкі. Пасыля расьпісвалі ідэю для кароткай кіношкі, прымушалі сябrou прыбірацца ў ідыёцкія строі ды ішлі здымаць”.

Хутка Тэры надакучыў Нью-Ёрк, і ён зваліўся на ПМЖ у Лёндан. Гэты зайдзросны як для беларуса факт біяграфіі, напэўна, і перадвызначыў творчы лёс Гіліяма. Для яго пазыней нават тэрмін прыдумалі - “Gilliamsque”.

МАСКІ-ШОЙ

Першыя, з кім у Лёндане звязаўся Гіліям, былі акторы комік-групы “Monty Python”. Яны вельмі жорстка съязваліся з брытанцаў, а тыя называлі комікаў кумірамі. Можа, жаданье прымазацца да народнай любові і вымусіла Тэры Гіліяма пачаць сваю кінакар'еру са стужкі “Монцы Пайтан і Святія Грааль”. Ужо ў гэтым фільме выявіліся першыя рысы Gilliamsque: у эпізодзе, калі сучасны гісторык уголас развараже пра рыцараў Круглага. Стала і пра судносіны вымыслу з рэальнасцю ў легендах пра рыцараў, калі навукоўца скача на кані адзін з такіх у дасьпехах і зносиць вучоному яго дурную галаву...

Вядомым Гіліям прачнуўся роўна праз дзесяць год (летаргічны сон?), калі зьяўлюнтыўніцца “Бразылія”. Праўда, у выніку канфлікту са студыяй Universal за ім замацавалася слава таленавітага і непрактичнага рэжысёра з тэмперацэнтам задзіры. А поўным супэрстарам Гіліяма зрабілі не распавістыя кінаваряціў на тэму “таленавіты ды адораны”, а вельмі канкрэтны паблік фрайтынг з Сідам Шэйнбергам, презыдэнтам Universal Studios, за мантаж “Бразыліі”. Містэр Шэйнберг задумай істотна пакоцаць афігенную па хранамэтражы стужку, з чым нікя не пагаджаўся Гіліям. Калі справа зайшла ў тупік, рэжысэр купіў паласу ў Variety, дзе буйным шрыфтам надрукаваў: “Дарагі Сід Шэйнберг! Калі Вы плянуце выпусціці мой фільм “Бразылія” на экраны? Тэры Гіліям”. Карціна ў выніку выйшла цэлай і не абкоцанай...

Але хутка прадусары з радасці забухалі: “Прыгоды барона Мюнхгаўзена” - самая высокобюджэтная на той час стужка ў Эўропе - нават ня здолела акупіцца. У якасці рэабілітацыі Гіліям зняў “Кароль-рыбак” - кінагіт, які атрымаў узнагароду Таронцага фэсту як “Самы прыяzensы для публікі фільм”. Праўда, дзядзька Тэры думаў па-іншаму. Ён даслаў на адрас арганізатораў тэлеграму: “Вялікі дзяяк, што вы задакументавалі маё рашэнне ніякім прадацца”, - настолькі яму падалася трывяльнай уласнай стужка. “Гэта потым я зрабіў “12 малпаў”, якія мелі яшчэ большы посьпех. “Так-так, нешта ёсьць, але ўсё ж такі чагосьці не хапае...” - бухцелі на мяне крытыкі. Выйшаў “Страх і нянявісьць у Вэгасе”, які не сабраў добрай касы. “Мы мелі рацюю ўвесь гэты час!” - радаваліся крывасмокі. Аднак я не дазваляю падобным рэчам хваляваць сябе”...

WE ARE SO FU-U-ICKED!

Дакладна неўядома, за якія-такія грахі Гіліям узыненавідзеў Галівуд, аднак разводзіць ён прадусараў як Санта Клаус дзяяцей на Каляды: “Як толькі зъяўляеца магчымасць абрабаваць людзей з Галівуду, я раблю гэта”.

Аднойчы адна з кінастудый нават мусіла закласці частку нерухомасці, каб пакрыць выдаткі на здымкі Гіліямаўскай стужкі. А што? Маства патрабуе ахвяраў! “Кожны мой фільм быў не па сродках. Я нават ня ведаю, што б я рабіў, калі б мне давалі столькі грошай і часу, колькі я прасіў”.

Незразумела, чаму важныя людзі настойліва працягваюць раскрываць яму таямніцы сваіх партманэ. Бо звычайна супраца з Гіліямам сканчваецца тым, што нявыкарыстаную (калі толькі такая застаецца) “зелень” прадусары і дырэктары кінастудый аддаюць на ганарапы добрым псыхіяграм і псыхааналітыкам, - каб дапамаглі падлічыць нэрвы. Но Гіліям акрамя ўсяго вельмі ласы да бузы. “Я ненавіджу паліткарэктнасць ва ўсіх яе формах. Мне падабаецца вымаўляць слова, што выводзяць людзей з раўнавагі. Я ганаруся сцэнай у “Жыціі Браяна”, дзе той кажа: “Я ня рымлянін. Я гарбрэй, пешаход Чырвонага Мора, Габрэйчык, Жыд, Служка, Гарбаносы!” Мы выкарыстоўвалі любыя прынізлівія выслоўі - толькі так можна было выдаліць зь іх джала”.

Менавіта таму добраю частку творчай, так бы мовіць, спадчыны Гіліяма мы з вамі ніколі не пабачым - з-за яго асьлінай упартасці. Такая гісторыя задарылася з “Чалавекам, які забіў Дон Кіхота” - яе прадусары закрылі нафіг.

“Дон Кіхот” наагул вельмі паказальны фільм. Маладыя дакумэнталісты Пэп і Фултан, якіх паклікалі зняць рэкламную кіношку “Як здымается “Дон-Кіхот”, фактычна адзіннялі кроніку пагібелі кінапрадпрыемства, галоўным героям якой стаў Тэры Гіліям. У выніку атрымаўся самастойны кінапрадукт - сымбалічны, павучальны і кранальны. Уявіце сабе галоўнага героя - ушчэнт разьюшанага тупымі прадусарамі рэжысёра Гіліяма, які лётае па здымачнай пляцоўцы “Дон Кіхота” і енчыць “Fuck, fuck, fuck, fuck! We are so fu-u-icked!” Кінакрэтыкі, якія ўспрыніялі дакумэнталку Пэп і Фултана на “ура!”, убачылі

у гэтых кінакадрах асабліві сэнс: маўляў, хвост, які торгае сабакам... Старэча Гіліям, канечнэ, засмуціўся, калі даведаўся, што кіно прыкрылі, але, уздыхнуўшы, пайшоў на будзённую будоўлю - здымальня блэкбастэры. “Я вырашыў заняцца “Братамі Грым”, таму што нічога іншага не падвярнулася. Я ня быў упэўнены, што мусіў рабіць гэты фільм. Але мне была патрэбная праца...”

ДЗЕ МАЕ БАБКІ, ЧУВАК?

“Браты Грым” - інтарпратацыя жыцьця і творчасці нямецкіх храстаматыйных казачнікаў. Грымы аказаліся авантуристамі і ашуканцамі, якія бадзяліся па вёсках і зараблялі на жыцьцё ратаваньнем неудакуваных баварцаў ад неіснуючых вядзьмарак і троляў. Праўда, хутка іх злавілі - што было далей, глядзіце самі. Дарэчы, яшчэ вялікае пытанье, ці змаглі б вы зараз глядзець гэты фільм у Менску: Гіліям рызыкаўшы зноў кінуць усіх прадусараў на бабло. Таму браты Вайнштэйны вырашылі, што 80 млн. даляраў - занадта вялікая сума, каб пусціць ўсё на самацёк, і адправілі на здымачную пляцоўку свайго чалавека, які сачыў за выдаткамі на месцы. “Спагадлівае” кірауніцтва, вядома ж, сапсавала пару рэжысэрскіх рашэнняў, з-за чаго, як ужо павялося, праца над стужкай спынілася на паўгода.

“Вы ж разумееце - калі на цябе цісьне лічба ў 80 мільёнаў, можна звар’яцець! Усе нэрываўца, усіх калоціць - раптам што ня так. Карацей, лепш ня звязвацца з такімі праектамі. Вялікія гроши - вялікія траблы”, - скардзіўся Гіліям журналістам. У адказ тყыя наўпраст запыталіся: “Дык вы прададліся Галівуду ці не?” “Так, - шчыра адказваў ён. - Но калі б не прададліся, ва ўсіх герояў фільму, у тым ліку ў Мэта Дэймана, былі б гнілія зубы”.

А канфлікт з прадусарамі набіраў абароты. “У 2004, у разгар гэтых разборак, у мяне звязалася магчымасць прафинансаваць карціну “Краіна прыліваў”. І я вырашыў - якога чорта, буду здымальня гэты фільм зараз!”

“Краіна прыліваў” - экранізаваная кніга Мітч Калін пра дзяячынку, у якой памерла маці, а бацька, няўдалы рокер і наркаман, хутка “забіў” на малую. Застаўшыся без нагляду, дзіцё правальваеца ў съвет уласных хваравітых фантазій, што, па меркаванні Гіліяма, зъяўляеца адным са способаў аднаўлення фізyczных і духоўных сілаў дзіцяці.

Малую ў фільме сыграла Жодэль Фэрланд - “цудоўнае дзіця і геніальная акторка. Увесь фільм трymаеца на ёй, яна прысутнічае там у кожнай сцэне. У свае дзевяць гадоў Жодэль паспела зрабіць больш стужак, чым я зняў”, - выхваляеца Гіліям.

Дарэчы, рэжысэр, падобна яго герайні, таксама трэба было ўключыць фантазію: бюджет фільму не перавышаў 20 млн. канадzkіх даляраў. “І дзяяк Багу, - кажа Гіліям. - Но на пляцоўцы “Краіны”, дзе гралі ўсяго чатыры чалавекі, быў толькі я са сваім - мы спакойненька здымалі. Я ўвогуле лепей працую, калі ёсьць які-небудзь аблежваньні, калі трэба прыдумляць, як з іх выкруціцца. Уяўленьне ў такіх выпадках становіцца значна больш актыўным”. У “Краіне прыліваў” нават няма камп'ютарных эфектаў: асноўная ўвага надаецца “жывым” лялькам, сапраўдным мэханізмам.

Пасьля здымкаў “Tideland” Гіліяму было значна лягчэй вярнуцца да “Братоў Грым” і скончыць працы: “Я стаў упэўненым у сабе. Калі рэжысэр згубіў упэўненасць, яго можна застрэліць”. Тэры нават не выкалуپваўся, калі прадусары “Братоў” адмовілі яму ў раскошы наклеіць адмыслова зробленыя для Мэта Дэймана нос - хоць “ён і надаваў бы актору мужнасці”. І амаль без праблем пераварыў дзікі бюджет кіношкі.

Дадзены факт яўна напружыў, калі не спужаў прадусараў. Але ўсё аказаўся проста: Тэры Гіліяму было ўжо не да галівудзкага мыла. У плянах рэжысёра віравала ідэя зняць даўно пешчаную карціну “Добрая прадвесніці”. “У галоўных ролях я буду здымальня Джоні Дэпа і Робіна Ўльямса! - выхваляеца Гіліям. - Бюджэт стужкі - \$60 мільёнаў!!! Гэх, павесляміся!!”

Напэўна, дакладна так, як браты Вайнштэйны: 80-мільённыя “Браты Грым” у амэрыканскім пракаце з трэскам праваліліся...

У мінульым нумары мы прапанавалі вам адказаць на трэы пытаныні, якія ў Беларусі ці за яе межамі выклікалі прыстойны шум. Аўтара самага арыгінальнага адказу чакаў прыз.

Пытаныні і некаторыя з адказаў чытай ніжэй.

1. Ці чытаў бы ты падручнікі па ідэалёгіі, калі б яны былі каляровыя і ў выглядзе коміксаў?
2. Выкладчыкі аднаго з брытанскіх університетаў на адной з лекцый курсу "Непапулярнае відео" ў якасці жывых ілюстрацыяў паказалі студэнтам сапраўднае хардкоравае порна. Лекціі па якіх предметах у сваім універсітэце ты лічыш рэальнай парнухай?
3. Прыкольна было б, калі б беларускі Мінадук усьлед за школамі ўвёў абавязковую студэнцкую форму?

1. Тоня, студэнтка II курсу мэдуніверсу.

А чаму "ці чытаў бы"? Ужо ж выйшаў першы нумар такога коміксу! Ці вы ня памятаце вясімільённы наклад "Савецкай Беларусі", прысьвечанай рэфэрэндуму? Там такі каляровы комікс быў, што пасля яго ўсе астатнія колеры здаваліся цъмянімы.

Ды і, па-шчырасці, кожнае выкаваньне АГЛ можна занесці ў книгу афарызыма.

Tonia, студэнтка 5 курсу перакладчыцкага факультэтту МДЛУ.

Я б чытала. Упэўнена, што такія ідэалічныя правільныя лаперкі сталі б выдавацца на ўхаводзе ва ўніверсітэтскіх хлопчыкамі і дзяўчынкамі з БРСМ. І чым сур'ёзней да гэтага ставіліся б адказныя дзяржаркүны органы, тым больш камічнымі былі б кніжачкі.

Толькі, на жаль, нашы шматлікія калгасынкі могуць не зразумець усяго гумару становішча.

2. Тоня:

Па-шчырасці, амаль што ўсе предметы ў майі універсітэта (я вучуся на другім курсе БДМУ) можна лічыць парнушнымі, прытым у самым прымым значэнні этага слова. Проста па-іншаму будучым дактарам нерэальная спазнца мэдыцыну. Практычная анатомія, канечне ж, займае фарэва першое месца.

3. Тоня:

Было бы супер! Толькі калі б дызайнэрам гэтай формы была я ці мае сябры: замест ванітойных носікаў – берцы ці кеды, замест кароткіх ружовых спаднічак – джынсы, а замест блузонаў з карункамі – стылёвыя щішоткі з лягатыпам універсітэта. Я за стыль!

Tonia:

Не хачу ўніформы, але мару пра тое, каб хто-небудзь паклапаціся пра больш прыстойны выгляд некаторых барышан. А то АГЛ надта ўжо сур'ёзна занепакоены гандлем нашых сінявокіх і бязвінных красулаў за мяжой, а на радзіме – парнаграфія рэальная.

Вольга, студэнтка II курсу лячэбнага факультэтту БДМУ:

Не, канечне, не! Божа мой, што зараз адбываецца ў школах, калі ўсе павінны хадзіць у строгіх касыцюмах! Усе аднолькавыя...

Акрамя таго, школьнай форма, на мой погляд, абавязвае да пэўнага стылю паводзінаў. Наўрад ці хлопчыкі ў касыцюмах на перальнику пойдуть гуляць у футбольныя і падцявацца на турніках... А дзяўчата – дык увогуле! Калі ты ў спадніцы, то галоўная місія – не парваць панчохі. Можна з глузду зъехаць! Калі б уяўляў абавязковую студэнцкую форму – строгі дзелавы касыцюм – я б абраў яго вельмі яркага колеру, "вырві вока" – для разнастайнасці.

На першы раз падарунак - DVD - атрымлівае Тоня.

DVD для пераможцы прадастаўлены крамай "Відзяннявідэа" (ПЛ. Незалежнасць, падземны пераход, спуск па эскаліятарах).

Хочаце засяўціца фэйсам у часопісе? І атрымліваць DVD з арт-хайзум на халіву? Адкажыце на прыведзенныя ніжэй пытаныні і дашліце нам свае контакты па адрасе: studumka@tut.by, cdadelina@yahoo.com. Мы з вамі звязжамся - і вы станеце герояем наступнага нумару CD / "Студэнцкай Думкі".

1. Па звестках БДГ, у верасьні Міністэрства адукацыі Беларусі выступіла з прапановай стварэння ў краіне дзіцячай Сыліконавай дапіны. Праект будзе мець назыву "Інтэлект будучыні". Яго сутнасць цяжка разабраць бяз ста грамаў, пакуль што дакладна вядома толькі адно: кожны малады талент і вынаходнік будзе занесены ў спэцбазу звестак, найбольш адораным будуць прысьвойвацца званні "Разумнік" I, II і III ступені. Вісковыя геніяў выкладчыкі цэнтраў творчасці наауглі будуць вышчэмліваць і дручуць дыстанцыйна. Дарэчы, а як вы думаеце: куды запаяюць свой першы сылікон "юныя тэхнікі" нашай краіны?

2. Што бывае, калі паспяховыя бізнесаўцы бяруцца за грамадзка-карысную працу, зразумела, не бяз выгады для сябе? У галінджкім горадзе Альмэла замест кніг па культуре і мастацтве таго ці іншага народу съвету чытачам прапануюць за пэўную плату чалавека іншай нацыянальнасці ці нетрадыцыйнай арыентацыі. Каб той з першых вуснаў расказаў вучню ўсё, што той хоча ведаць па тэме.

Па звестках галінджкага ўніверситета Фонтыс зараз у мясцовай бібліятэцы працују 10 "жывых энцыклапедый", з вуснаў якіх можна атрымліваць інфу пра звычай і культуру таго ці іншага народа, але і іншыя цікавыя падрабязнасці.

Па якіх з дысцыплінай, калі быў бы студэнтам Фонтысу з Беларусі, вы бы хадзелі стаць "жывым падручнікам"?

Remix 68

Калі: верасень, 2005

Дзе: Масква

Праблема: незадавальняючы ўзровень адукацыі ў Рәсей

Колькі: 1 дзяўчына

Што зрабіла: на прэс-канферэнцыі з удзелам міністра адукацыі Рәсей Андрэя Фурсенкі адна дзяўчына, што была ў залі, падышла да міністра і ўдарыла яго па шчачаціца словамі: "Гэта мая грамадзянская пазыцыя". Пасля колькісцікунднай размовы з міністром, які спрабаваў высьветліць матывы такіх паводзін, дзяўчына безь перашкодаў выйшла з залі.

Як удалося высьветліць карэспандэнтам радыёстанцыі "Эхо Москвы", дзяўчына зьяўляеца сябрам радыкальнай Нацыянал-бальшавіцкай партыі нейкай НБП, і такім неардынарным чынам партыя вырашила выразіць недавер міністру і незадавальненіем тым узроўнем адукацыі, які існуе зараз у краіне.

Задзіўліла: гэта на першую публічную зіннявагу міністра адукацыі Рәсей. Напачатку году ў Краснайярску ў Доме работнікаў асьветы, калі А. Фурсенка выкладаў канцепцыю рэфармавання вышэйшай школы, двое маладых людзей з крыкамі: "Не рэформе!" абкідалі міністра сырымі яйкамі. У адказ той спакойна зінняў запэцканы пінджац і са словамі: "Ня трэба паддавацца эмоцыям, у любой рэформе важны дыялёг" працягнў выступ.

БУДЗЕШ НАШЫМ КАРАЛЁМ

заставайся, хлопчык, з намі

Універсітэты Эўразывязу зноў накінуліся на студэнтаў-замежнікаў. Ім прапануюць усё больш і больш магчымасцяў для навучання, спадзяючыся, што ў будучыні тысь будуць працаўцаў на ўсёсъ свет з патройнай эфектунасцю. А нам і добра: чым большыя выбар, тым лепш.

Нідэрляндзкія ўніверсітэты абвесьцілі, што з новага навучальнаага году распачынаюць больш за 1000 курсаў для замежных студэнтаў. Навучанье будзе праводзіцца на інглішы, больш за тое, пад яго можна будзе выбіць стыпухі. Программы самыя разнастайныя - ад PhD да кароткатэрміновых на некалкі месяцаў. Галяндзкі мінадрук плянуе дагнаць колькасць замежных студэнтаў у новым навучальным годзе да 40 000 (дадатковая інфа - на www.studyin.nl).

Пра тое, як прыцягнуць замежнікаў да сябе, задумаліся і гарачыя фінскія чыноўнікі. Ужо зараз эўрапейскі адукацыйны інстытут пашыры пачынае прывыкаць да думкі, што фінская систэма адукацыі - самая лепшая ў Еўропе. Чытанье курсаў на ангельскай, лепшыя выкладчыкі з універсітэтаў съвету ёт як асаблівы бонус - атрыманыя адукацыі бясплатна. Фінскі ўрад не хавае, што стварае такія спрыяльныя ўмовы для таго, каб выкарстоўваць і ўкараняць у эканоміцы праекты і даследаванні студэнтаў. Для гэтага нават быў утвораны фонд памерам 20 мільярдаў ёура - для навуковых даследаванняў асьпірантаў.

Толькі за апошнія 10 год лік замежнікаў у мясцовых універсітэтах вырас у два разы. У асноўным гэта студэнты з краінай Эўразывязу, Расеі, Эстоніі, Швэціі і Кітаю. У наступныя пару гадоў, як кажуць спэцыялісты, Фінляндыю чакае бум на студэнтаў-замежнікаў. Зараз іх калі 5000, у наступным годзе чакаеца ажно калі 12 000.

Западлом для студэнта могуць быць высокія кошты на пражыванье ў гэтай краіне, але бяспека, высокія стандарты жыцця, экзатычнасць самой краіны адкідаюць усе сумненія нафіг. Нешта падобнае адбываецца і ў Нямеччыне. Невядома, ці так ужо немцам патрэбны замежнікі - зараз іх калі 8,4% ад агульной колькасці студэнтаў. Тым не менш, гэтая і так не самая "складаная" для паступлення краіна ў наступным годзе збіраеца павялічыць квоту замежных студэнтаў да 20%. Усім ім нямецкі ўрад збіраеца прапанаваць самыя разнастайныя бакаляраўскія і магістэрскія праграммы, а таксама курсы нямецкай мовы.

НІ ЎОРК, НІ ТРЭВЭЛ

Паводле інтэрнэт-рэсурсу parta.org, у гэтым годзе зь 260 000 выпускнікоў ВНУ Вялікабрытаніі адразу пасля ўніверситету знайшлі працу 73,6%. А 23,9% вырашылі працягнуць сваю адукацыю. Засталіся неўладкаванымі 6,2% выпускнікоў. Тым часам сярэдні заробак "маладых спэцыялістаў"-жанчын склаў 17 000, а мужчын - 18 000 фунтаў.

Прасыцей за ўсё адшукаце працу, калі вы доктар, стаматоляг ці настаўнік. Юрысты ж, матэматыкі і фізыкі вырашаюць працягнуць адукацыю. Самае фігове становішча з працай у розных кампьютаршчыкаў: сярод іх 11% засталіся ўвогуле бяз працы.

Цікава, што было б, калі б у Вялікабрытаніі было размеркаваньне? І чаму пры нашым размеркаванні ўсё ж такі столькі беспрацоўных "маладых спэцыялістаў"?

ГАЛУБОЙ, ГАЛУБОЙ

не хачу гуляць з табой

Нягледзячы на "прасунутасць" і незакамплексаванасць сучасных "рабят", адной з самых актуальных тэмай для моладзі ўсаго съвету застаецца жыццё сексуальных меншасці. І калі нехта кажа, што размовы пра геяў і лесьбіянкі задзіўбалі і абрыйдлі, то ён проста нічога пра іх (меншасці) ня ведае.

"Нью-Ёрк Таймз" паведамляе, што ў Кітаі ў некаторых універсітэтах дазволілі чытаць лекцыі на тэму гомасексуальнасці. Самыя першыя і самыя папулярныя пытанні студэнтаў на тыхіх лекцыях - якімі павінны быць іх пачуцьці, калі яны сустракаюцца з двупольнымі каҳанкамі: поўнае адабрэнне, неахвотнае прыніяцце, непрыніяцце ці агіда, раздражненне.

35-гадовая прафэсарка, кандыдат сацыялягічных наукаў Sun Zhongxin выкладае ў адным з кітайскіх універсітэтаў адмысловы курс "Геі і лесьбізм" і штодня бачыць, калі кітайская моладзь ставіцца да гома-суйчыннікаў. Адносіны да сексуальных меншасці ўзмияніца, але, па яе назіраннях, большасць са 120 студэнтаў дагэтуль зь неахвотай церпяць геяў у сваім асяродку.

"Сытуацыя зъмияніца - гэта добры працэс. Але я кажу пра гэта зь цяжкімі сэрцам. Такія складаныя адносіны - паказчык таго, што многія людзі ніколі раней не абміркоўвалі тэму гомасексуальнасці".

Сярод кітайцаў геяў і лесьбіянак калі 48 мільёнаў. Нягледзячы на гэта, сексуальная меншасць застаецца нябачнымі. Таму падобны курс - вялікі зрух. Менш за 10 год таму гомасексуалісты лічыліся ледзь не вяршынай крымінальнага асяродку Кітаю. Толькі ў 2001 годзе гомасексуалізм быў выкрослены Кітайскі псыхіячны асацыяльны са сьпісу псыхічных захвораньняў. Але і зараз многія кітайцы, далёкі ад адэкватнага стаўлення да сексуальных меншасці, прыраўноўваюць гомасексуалізм да СНІДу.

Zhou Shengjian, дырэктар Gay Advocacy group, упэўнены, што падобны курс лекцыяў - сапраўдныя праўры для Кітаю, бо цягам доўгага часу гомасексуалісты як кам'юніці знаходзіліся па-за грамадствам і ўспрымаліся ледзь не дысыдэнтамі.

"З такім спэцыфічным курсам ва ўніверсітэце, з тым, што ў яго ёсьць і слухачы, і эксперыты, мы будзем мець пазыўкі штуршок, які дапаможа зъмияніцу сацыяльнай ситуацыю і дапаможа ў барацце супраць СНІДу. Сённяшнія геі і лесьбіянкі стамліся чакаць, пакуль грамадства іх прыме". Кітайскія геі і лесьбіянкі кажуць, што сацыяльны кансерватызм у Кітаі мацнейшы, чым дзяржаўны. Падчас эры камунізму гэты кансерватызм зъмініўся з рэпресіяй у бок сараматнасці, але гэта панеўшаму пазбаўляе сексуальную меншасці мужнасць прызнаваць сваю арыентацию ўголас.

КАНЧАЙ ХУТЧЭЙ!!!

У Вялікабрытаніі бацькі ўзьнялі вэрхал: маўляў, "трэба канчаць з гэтым заняткамі па сэксалёгіі", якая выкладаецца ў школе.

Праблема ў тым, што ў краіне ў апошнія гады вельмі моцна павысіўся ўзровень падлеткавай цяжарнасці, і бацькі звязываюць гэта з сэкс-адукацыяй дзетак.

Сапрэуды, дарослыя брытанцы не ў захаплены ні ад таго, што ёсьць такі прадмет, кажа прадстаўнік Liberal Democrat health Steve Webb. "Але відавочна, што дзецы павінны атрымалі сэкс-адукацыю ў школе, і бацькі ня мусяць спыняць такія заняткі. Навучанье ўзаемадносін з супрацьлэглым полам павінна пачынацца ў дзяцінстве, каб наадварт паніціць высокі ўзровень падлеткавай цяжарнасці. І гэта павінна быць нешта большае, чым паглядзець "жахлівы фільм" на ўроку біялёгіі".

На думку спэцыялістаў высокі ўзровень цяжарнасці сярод непаўнолетніх брытанцаў - у стаўленні моладзі да альлаголю: праста падлеткі сталі болей бухаць.

Кітайскія гомасексуалісты знаходзяцца пад цікам, а тая, хто вызнае сябе геем ці лесьбіянкам адкрыта, становяцца знакамітымі на ўсю краіну: маладыя гома маюць адметны стыль паводзінай, які ня можа быць незадважным.

52-гадовая лесьбіянка Yang кажа, што паказала сваю сексуальную прыналежнасць толькі пасля гетэра-шлюбу, у 35 год, калі яна атрымала свой першы досьвед зносінаў зь іншай жанчынай, супрацоўніцай з заводу. "Калі мы былі разам, то людзі за нашымі съпінамі адкрыта казалі, што мы лесьбіянкі, а часам нават і пыталіся праства ў твар. Я ня ведала, як на гэта разагаваць. Зарац маладыя геі і лесьбіянкі жывуць у вельмі спрыяльны час. Яны ня вымушаны брацца гетэра-шлюбам, яны могуць мець іншага партнера пасля кожнага".

Многія экспарты параўноўваюць Кітай са Штатамі ўзору 1960-х - адно што хуткасці зъменяў не такія: тое, што ў ЗША адбывалася 40 год, у Кітаі забірае толькі 10.

СЪМЕРЦЬ FASHION'СКІМ АКУПАНТАМ

ФОРМА АДЗЕНЬНЯ - ПАРАДНАЯ

ТЭКСТ:

АДЭЛІНА ЗЯНЬКОВІЧ

ШКОЛЬНЫ ДРЭСКОД ФАРЭВА! З НАСТУПНАГА НАВУЧАЛЬНАГА ГОДУ НЯ ТОЛЬКІ БЕЛАРУСКІЯ ШКОЛЬНІКІ БУДУЦЬ ПАРЫЩА У НОВАЙ УНІФОРМЕ. ПА ЗЬВЕСТКАХ CNN, ЗБ 2005-2006 НАВУЧАЛЬНАГА ГОДУ ЎСЕ ШКОЛЬНІКІ ШТАТУ МІСІСІПІ МУСЯЦЬ НАСІЦЬ ЦЁМНА-СІНІЯ (ЖОЎТА-КАРЫЧНЕВЫЯ) НАГАВІЦЫ ЦІ СПАДНІЦЫ І ЦЁМНА-СІНІЯ (БЕЛЫЯ) КАШУЛІ. МЭТА АДМИНІСТРАЦЫЙ ШКОЛІ КАЛЕДЖА АДНА: УЗЬНЯЦЬ МАРАЛЬНЮЮ КУЛЬТУРУ І ДЫСЦЫПЛІНУ ўШЧЭНТ АБНАГЛЕЛЬХ ШКОЛЬНІКАЎ І СТУДЕНТАЎ.

КОМПЛЕКСНЫЯ МЕРЫ

Як ні дзіўна, прыхільнікі школьнай формы ў Злучаных Штатах ёсьць - і іх нямала. Адзін з самых браняйбонных аргументаў тых, хто "за": уздзенне формы павялічыць бясльпеку маладых людзей. Маўляй, форма ня проста заменіць школьнікам / студэнтам такі папулярны зараз гангста-дрэскод, але і дапаможа выявіць "не сваі" на тэрыторыі кампушы.

Тэма бясльпекі для амэрыканскіх навучальных установаў - гэта спрабаўды ня жартачкі, а рэальная праблема. Хвала галту, жорсткіх сутычак, боек і іншых разборак, у якой захлынулася школы і каледжы Джорджыі, Miciсісі, Кентукі і інш. штату яшчэ ў 1990-я, нарэшце даперла да чыноўнікаў: "З чыстымі дзіцячымі душамі адбываецца нешта ня тое". Выкладчыкі і самі вучні яшчэ не забыліся пра выпадкі, калі дзеткі са зброяй распраўляліся са сваімі трабламі і тымі, хто быў іх прычынай, адным націскам курка. Прэподы вырашылі, што гуляцца ў "нашых" і "ня нашых" прасцей і бясльпечней на ўзору адзенъння. Прынамсі, гэта таніней, чым выстаўляць ля кожнага адмарозка паліцыянта.

"Уздзенне формы - гэта частка комплекснай рэформы, закліканая павысіць стандарты ня толькі ў дрэскоде, але і ў мэндрах паводзінаў і вучбных дасыгненнях", - кажа прастаўнік адміністрацыі адной са школ Miciсісі Chris Eftychiou. - Ідэя была простая - вырашыць праблемы дысцыпліні і павысіць агульную культуру паводзінаў навучэнцаў".

Пасля таго як эксперымент скончыўся, высьветлілася, што ў траціне навучальных установаў штату вынікі былі больш чым заўажныя: зменшылася колькасць боек, навучэнцы палепшылі дасыгненны ў вучобе і проста сталі менш імпульсійны і агрэсіўны. Да таго ж, дзякуючы ўніформе ўдалося палепшыць манэры паводзінаў вучні, павысіць іх устойлівасць да ціску аднагодкаў-пераросткаў і імпэт да заняткі. Прынамсі, так кажуць дарослыя...

Таму зараз самыя крутыя і прэстыжныя навучальныя ўстановы ЗША зноў, як і шмат год таму, загарэліся ідэяю ўздзенне строгага дрэскода. І чым больш наваротаў будзе ў форме, тым лепш: палітыка "ганарыся, што ты з намі" нарэшце прымусіць школьнікаў і студэнтаў ня проста напнуць на сябе тое, што патрабуюць. Нешта пачне зъмяніцца і ў галовах...

ПЛЯЖНЫЯ КАСЬЦЮМЫ

California's Long Beach Unified School была першай грамадzkай школай у ЗША, дзе сталі насіць строгую форму - тут яе ўяўлі яшчэ ў 1994 годзе.

У 1997 годзе ўжо 3% грамадzkіх школ Злучаных Штатаў запатрабавалі ад вучняў нашэння школьнай формы. Па зьвестках Дэпартамэнту адукацыі ЗША, праз тры гады паказы ўзрос да 12%. Дэпартамэнт таксама вылічыў, што напрыканцы 1990-х 47% грамадzkіх школ краіны прымусілі сваіх вучняў прытрымлівацца строгага дрэскода.

Новы дакумент, які будзе рэгламентаваць уніформу для школьнікаў, фэдэральнае кіраўніцтва аўбяца прынесьці напрыканцы 2006 году.

МЫ РОЗНЫЯ - МЫ СУПРАЦЬ

Бясльпека і мараль - гэта, канечне, добра. Але нават амэрыканцам па барабане, як іхныя выкладчыкі будуць шчаміць гангстераў і бандытаў на тэрыторыі школы ці каледжу. Для большасці нармальных людзей нашмат больш важна апранацца "па тэмі" і не адчуваць сябе як апошні тэхасец. Таму, як толькі ў Штатах начапіся прэтэнзіі дарослых да зъненяя выгляду дзяцей, школьнікі старшых клясаў і студэнты ўзънілі бучу, што нашым і ні снілася. Яно і відома: замежнікаў хлебам не кармі, дай пахадзіць па судах.

Цімаці Джыса, які сканчваў Bay City Central High School у Мічыгане, у мінулым годзе выключылі з установы на некаторы час* за нашэнне "нісьвежай" кашулі з анархічнымі сымбаліямі, пацыфіцкімі знакамі, перавернутым амэрыканскім сцягам і антываеннымі цытатамі Альберта Эйнштэйна. Кажуць, ўсё пачалося пасля таго як Цімаці ўступіў у Амэрыканскі грамадзянскі вызваленчы саюз Мічыгану: ён стаў горш вучыцца, апранацца і да т.п. Вось і атрымай "адпачынак", у выніку якога даводзіцца самастойна давучваць прапушчаныя тэмы і здаваць па іх тэсты.

Справа амаль што дайшла да суду, бо АГВС узьняўся на абарону свайго хлопца.

"Мы супраць дрэскодаў, мы лічым, што студэнт мае права свабодна выражаць сваю індывідуальнасць у відзе формы. Бацькі могуць кантроліраваць відзе форму школьнай, але нельга, каб яны дыктавалі ім свае ўмовы", - заяўлі актыўніці Саюзу.

Самыя вялікія аргументы "супраць" - парушэнне свабоды студэнта. Калі школа ці

каледж уводзіць абавязковы дрэскод, то вучням звычайна забараняюць насіць розныя ўпрыгожаныні, аксесуары і нават заплечнікі.

І пачынацца гэта ўжо з дзіцячага ўзросту: сёня ў штаце Miciсісі, дзе вучыцца 93 000 дзяцей, навучэнцы дзіцячых садкоў і малодшыя школьнікі носяць пераважна белыя кашулі "пола" з нагавіцамі альбо спадніцамі хакі (цёмна-сінія) колеру - ўсё залежыць ад школы. І толькі 2% вучняў ня носяць школьнью форму - па просьбе бацькоў.

Джастын Тэйлар, дзесяцікляснік Alabama's Fayette County High School, якому не падабаецца абавязковы дрэскод, кажа, што ўніформа звязвае яго і ягоных сяброву па руках. "Мне не падабаецца гэта. Мне не падабаецца насіць адны і тыя ж речы кожны дзень. Я ў лепш насію тое, што мне хочацца".

Бедныя амэрыканцы так запарыліся з гэтай формай, што адкрылі спэцыяльны курс па выучэньні ўпльыву ўніформы ў школах і ўніверсітатах на злачыннасць, наведвальнасць заняткай і акадэмічным поспехам вучняў. Кажуць, што эфект ад уздзенъння школьнай формы ўвогуле пазытыўны.

Дарэчы, зараз у буклетах да аўтартыентаў многіх каледжаў начапілі зьяўляцца такія радкі: "У нас носяць спэцформу, створаную вядомымі мадэльерамі і дамамі маднага адзенъння".

* Ёсьць ў Штатах такое пакаранье - адхіленне ад вучобы на пэўны час.

МЫ ПАДУМАЛИ - І Я ВЫРАШЫУ

У той час як у Амэрыцы студэнты начапілі байкатаўца і судзіца за свабоду выбараў ўласнага дрэскода, у Беларусі пад пільным наглядам міністра адукацыі

А. Радзькова грамадзкасць выбірае, якія касцюмчыкі і сукенкі будуць насіць нашы малыя ўжо з 2007 году. Напэйна, далей будуць студэнты - а то нешта зусім ужо разышліся...

Самы прыкол, што адбіраць тое, у чым дзеткі будуць цягніцца амаль увесь дзень, даверылі самому міністру, чалавеку "за 40". З прыкладна 40 разнастайных мадэльяў выбірапі 10, якія і прадзмантравалі міністру. Той асабліва ня парыўся і выбіраў толькі па адным варыянце для хлопчыкаў і дзяўчынок.

Па ягоных словаў, раней школьнай форма "была папулярная. А многія і да гэтага часу любяць хадзіць у карычневых сукенках з фартухамі. Таму школьнай форма павінна быць строгай і ўстойлівой".

Як піша "Камсамолка", міністар выбіраў строгі і афіцыйныя касцюмчымы. "Бацькі будуць задаволеныя, бо неабходнасць выбіраць у іх ня будзе. А час дасыць звычку", - элемэнтарна пракаментаваў свой выбар чыноўнік.

Тым часам ужо па рэакцыі бацькоў становіца зразумела, што Аляксандар Міхайлів як уніформа прысыпешыў з выбарам. На форумах "Камс" распачынаюцца спрайднія бойкі, у большасці - з крыкам "супраць". Як піша Тацяна, якая вельмі рада, што яе дзіця не падпадзе пад чарговы эксперымент, "відаць, задача дзяржавы - вырошыцца інкубаторскіх, пазбаўленых індывідуальнасці "вінцікаў". Некта Irony, школьніца, таксама абураеца: "Куды зьніклі тэсты, якія некалі праводзіліся ў школах, і што рабіць, калі ня ўсім пасуе адзін і той же колер і фасон?"

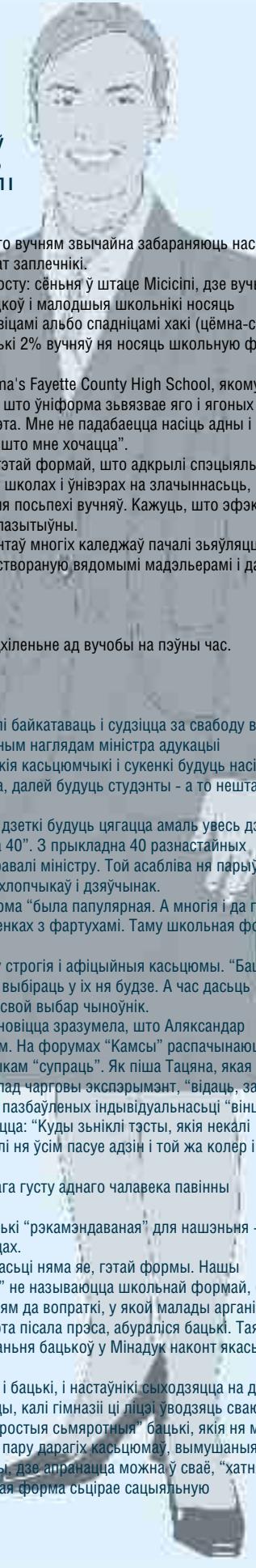
Людзям незразумела: чаму з-за дрэннага густу аднаго чалавека павінны пакутаваць усе дзеці?

Але вось прыкол: школьнай форме толькі "рэкамэндаваная" для нашэння - вырашаюць жа, насіць яе ці не, на месцах.

А па ходзе высьвітляеца, што па сутнасці няма яе, гэтай форме. Нашы "касцюмы для дзяўчынек / хлопчыкаў" не называюцца школьнай формай, бо не адпавядаюць санітарным патрабаваныям да відзе, у якой малады арганізм праводзіць большую частку дня. Пра гэта пісала прэса, абураеца бацькі. Тая ж "Камсамолка" распачала акцыю ліставаньня бацькоў у Мінадук наконт якасці і выгляду "адзенъння для школы".

Што датычыцца "выхаваныя густу", то і бацькі, і настайнікі сыходзяцца на думцы, што пра "густ" можна казаць толькі тады, калі гімназіі ці ліцэі ўводзяць сваю ўласную ўніформу. Паказална, што "простыя сымяротныя" бацькі, якія ня могуць сабе дазволіць пашыць / купіць дзіцячы пару дарагіх касцюмчымаў, вымушаныя праводзіць дзіцячы ў звычайнай школы, дзе апранацца можна ў сваё, "хатнє".

...І хто зараз будзе казаць, што школьнай форме сцірае сацыяльную прыналежнасць?

SIGUR ROS / TAKK
EMI

Сярод усіх ісьляндзкіх фрыкаў Sigur Ros, бадай, самыя вялікія арыгіналы. Свой папярэдні студыйны альбом, напрыклад, яны назвалі "(") чытаць гэта як "дужкі" ці як "прабел" - дагэтуль дакладна ня высьветлена). Усе вакальнія партыі на tym дыску фронтмэн Jon Thor Birgisson выкананы на створанай ім хоўпляндзкай (ад ангельскага hope) мове. Тэксты песень новай пłytki зразумеюць ужо ўсе, хто гаворыць па-ісьляндзку. Астатнім, у tym ліку і Хведару ХЕФАЛАМПАВУ, давядзеца асноўную ўвагу звязварты на музыку.

Дыскаграфія:

- "Von" (1997)
- "Agætis Byrgin" (1999)
- "Angels of the Universe OST" (with Hilmar Orn Hilmarsson) (2000)
- (")" (2002)
- "Ba Ba/Ti Ki/Di Do" (EP) (2004)
- "Takk" (2005)

Новы альбом Sigur Ros пакідае дваццаць ўражаньне. З аднаго боку, гурт ізноў прапануе слухачу лісыльвы, сагрэты цеплыней ісьляндзкіх гейзэрэй построк тонкага пакрою. Разам з тым, дыск гучыць як казачна і "поступоронне", як іх папярэднія рэлізы. "Takk" - бадай што самы прыземлены і даступны альбом каманды. Пад разъяздзубаную акустычную гітару разам з сябрамі гэтыя песні, канечне, не сцляеш. Аднак калі ледзь чутнае стракатаньне "(" з дынамікай плэера, здавалася, прымушала сіняжынкі навокал застывашаць у паветры, урублены на поўную гучнасць "Takk" усяго толькі здолбы выклікаць звязленыне на небе ледзь заўважнай вяёлкі.

Зрэшты, кожнаму чарапунку патрэбны адпачынак. Хочацца на некаторы час забыцца на ўсе дзівосі і зліпца з натоўпам (хаяць б тым, што ў свой час скандыяваў "Takk", Юшчанка!). Паступова жарсыці сціхаюць, ахоплівае салодкая лянота і жаданыне пагрузіцца ў ціхі сон пад пледам ля коміну. Але ці не азначае гэта адмову ад руху праз складанасці да дасканаласці? Ці не аберненца згладжваныне вострых кутоў працяглым стылём таптаньнем на месцы? Ва ўсялякім разе, шчыра спадзяемся, што эльфы сышлі з краіны Sigur Ros не назаўсёды.

Вакол рэлізу:

1. "Takk" перакладаецца з ісьляндзкай мовы як "дзякую".
2. Гэта першы дыск, які музыкі выпуслі на EMI. Згодна з контрактам, на мэйджар-лэйбле звязватацца яшчэ як мінімум два альбомы гурта.
3. Альбом запісваўся ва ўласнай студыі Sigur Ros Alafoss, якая ўяўляе сабой пераабсталяваны басейн. Іх сябры і суайчыннікі Mum, дарэчы, выкаристоўваюць дзеючыя басейны як канцэртныя пляцоўкі: гурт - над водой, публіка - у водзе, дынамікі - пад водой.

JAMIE LIDELL / MULTIPLY

Warp rec.

Апошні альбом Джэмі Лідэлла не абяцае нічога добра га аматарам клясычных рэлізаў Warp, калі такі яшчэ засталіся сядор чытакоў CD. Здаецца, "чалавека-аркестра" разльна задзяйсці выкручваць ручкі электронных апарату́й і, замест яшчэ аднага экспэримэнтальнага электра-альбома з прэтэнзіяй на інавацыі, уздэльнік Super Collider і вядомы калібарацыяніст выпуслі амаль клясычную фанк-скул плытку.

Калі тай пойдзе і надалей, то ў нас ёсьць усе шанцы пачуць на вядумым электронным лайблі перавыданні Рыка Джэймса, Джэймса Брауна, Ціны Тэрнэр і... како там яшчэ? Не съяротна, канечне, - але руکі пры адной гэтай думцы патнечь пачынаюць. Хаця відаць, што сам Джэмі падчас стварэння дадзенага шэдэўру моцна ня парыўся, а замахнуўся на съявіце - на самага Prince.

A x*? "I'm a fucked up bastard and I'm going to fuck you up too", - заявіў ён газетам Daily Telegraph, The Observer, Stylus Magazine і яшчэ кучы менш вядомых выданьняў, дзе яго дыск быў аўгелены альбомам Tыдня.

Здолец вытрымаваць спакусу падставіць свой зад Джэмі дастаткова ціжка альбом насамрэч атрымаўся. Месцамі гэтая лірыйчныя, амаль блізкавысьні ("Game for Fools"), месцамі - фанк ("Multiply"), дзе-нідзе - скразні джазавыя навароты ("Newme") і г.д. Вясёлая 40-хвілінная (малавата для паўнрафматніку?) сумесь. А што да скандальнага выкідання пра "fucked up bastard", то рызыкнem вымысьліць, што Джэмі ўдалося амаль немагчымае: надраць сраку ніголенаму аматару дарагіх тачак і шыракапольных каплюшоў Jamiroquai. І правільна: калі музыкант можа дазволіць себе высыці на сцену ў жоўтай накідцы а-ля "супрацоўнік Менскзелянстрою", у белым фраку на голае цела ці праста ў хатнім халаціку з шлемам на галаве - гэта ўжо бомба, а не банальны "Dynamite".

ПРЕДАЦЕЛЬ РОДІНЫ

Джэмі Лідэл - адзін з самых запатрабаваных і патрабавальных калібарацыяністў сьвету.

Ён грае з:

- Bjork - у якасці ўздэльніка the Big Band Project, які суправаджуе ў якасці сургеву-разгрэву;
- Mosky - гэта шалёна папулярны ў Канадзе рэпэр. Узяў непасрэдны ўдзел у запісе дыску, што рэцензіуеца;
- Squarepusher, Prefuse 73 - з гэтymі Джэмі стусоўваеца пастаянна (яны адны з вядучых практик Warp rec.);
- Matmos - электронныя маньякі, якія таксама шыльна супрацоўнічаюць з Bjork;
- ну і іншыя афіцыйныя асобы кшталту Peaches, Gonzalez, Ewan Pearson, Daniel Wang.

Антон Сарокін

КУКЛЫ / ДИСЦИПЛИНА ХАОСА

Westrecords

Двойчы расстраляўшы паветра з "гукавое зброй", у верасні 2004 году "Куклы" паспрабавалі сябе ў ЕРСталярным жанры. "Sankicrew EP" стаўся нечаканай і адзёйнейшай плыткай: хардкор ад Сяргія-Sanki* і яго банды ня тое каб паразумніё, але засяродзіўся на асэнсаваньні сябе. На некалькі студыйных гадзін "Куклы" здолелі выпасці з бруднае рэчайснасці ў мэдіястудыі-касмічную фантазію. Рэзвіцця гэтага 10-трэкавага экспэрымэнту ў паўнавартасную плытку ад гурта чакалі яшчэ да новага, 2005 году, але дачакаліся толькі зараз. Live-альбом** "Дисциплина хаоса" на стаў лягічным замацаваннем пазыцыі, на якой выйшоў ЕР. Хіба што сплукайшыся сябе і сваёму музы, "Куклы" рванулі назад, зрабіўшы галоўнай фішкаў кружэлкі свою траскуюю канцэртавую энэргетыку. Хардкор пульсусе, хардкор бяве, хардкор нікому не замінае. Хардкот, "вкусен і скот". Здаецца, што ж там больш жадаць ад песніяра? Адметна, што "Куклы" імкніцца расыці разам са сваімі першымі слухачамі. Лірыйным героям "Звуковага оружия" быў вулічны валацужка, зусім яшчэ хлопчык у шырохіх штаніках, але ўжо вілікі змагар з глябалізацыяй і іншымі сусъветнымі злом. Зараз "Куклы" крыху прыўзыняліся па-над усім гэтым лайном і сарыентаваліся на старэйшых школьнікай. І нават студыёзусяй, чые прыярэтыты на жыцці больш збліжанівания. Sanki, гэты "мастэр офф папэц" нашае нездарове рэчайснасці, нарадзіў колькі "дарослых" сюжэтаў: пра дзев'ку, якая вандруе па кватэры "очень голая", пра "хрусталик" вока, які шпацурае па вуліцы ды пужае мінакоў, пра "Открой мои сны". Аднак сэнсайтары "Дисциплины хаоса" - стартавы гіт "От заката до рассвета" і праграмная "Грязные танцы" - падаюцца дауну ўжо перажаваным ідеалігічным балястам. "Но ты уже взрослы, - кажу я сам сабе, - ты больше не любишь группу "Куклы".

* Пра ўплыў гурта "Куклы" на сывядомасць беларускіх падпектку пісаў яшчэ Якуб Колас: "Не сядзіцца ў хаце хлопчыку малому, // Маніць яго рэчка, Sanki цігнунь з дому".

** Live-альбом - гэта калі музыкі зьбіраюцца ў студіі і, націснуўшы на "Rec", адкатаюць песні ўсё разам, на адным уздыху, а ня пішуцца асобнымі партыямі.

МЭМУАРЫ ПРА ПІСУАРЫ

Рэальна гісторыя пра тое, як адночы карэспандэнт TV-праграмы "Добрай раніцы, Беларусь" Ананім Інкагнітавіч запрасіў гурт "Куклы" на інтэрв'ю. Сам Sanki і гітарыла Алеся пайшлі мысці абдыцца ў прыбліжанні к ідзе "Менску". Што было рабіць беднаму Ананіму, куды падзеца? Рызыкуючы кар'ераю, ён пагадзіўся, і здымачная брыгада бадзёбра накіравалася ў напрамку WC - па справе.

Інтэрв'ю атрымалася зымястоўным, а маральны выбар і мантаж відэаматэрыялу - складанымі. У выніку ранішні этэр BT парвалі на толькі Sanki з Алемем, але і пісуары*.

* Дакладна вядома, што Ананім Інкагнітавіч ня звольнены і працягвае працаўца на карысць Радзіме і хардкору.

PREFUSE 73 / SURROUNDED BY SILENCE

Warp rec.

А як усё прыгожа пачыналася!.. Яшчэ 5 год таму Скот Хэрэн быў сярод тых, хто мог бы ўдыхнуць у хіп-хоп нешта кшталту новага жывца і съцерці мяжу паміж стылямі. Гэта была чарговая хвала музыкальсціменьніка, якія быццам і рабілі хіп-хоп, але замест плытак, мікшара і дэльвоў іголак у руці ім трапілі сэмплеры, кампутары і наварочаныя софт. А калі пайшла такая п'янка, то замест "я засміляваў бас і файні вініл" пачалося гукавынаходніцтва.

Тут жа быў сфабрыкаваны новы тэрмін "гліч-поп", паднягнуўся рабяткі, якія і з тэкстамі рабілі адпаведна: зъдзекваліся з рытмікі, рыфмікі і памерай. Многія з рыцараў ліра таго часу, разам з Aesop Rock в Sabbatical With Options, выступаюць стройнімі шэрагамі і на гэтым дыску. Праўда, шэраг трапіўшых у студыю і запісаных па тэлефоне гасцьцей афігена разроссяся.

Але калі ў 2001-м Prefuse 73 быў трэндсэтэрам у інструментальных варыяцыях новага стылю, то ў 2003-м другім рэлізам прыўзыняў рамкі, а ў 2005-м ён, падобна, быў на супраць прыбіць пару дошчачак да вечкі труны, дзе ляжаць розныя красоты. І быццам бы кампанія мікрофанаў падабралася добрая, і працу з гукам самога Скота сумнай не назавеш, але вынік забываеца з такой хуткасцю, што зразумела: трэба з гэтым стылем завязацца. Но новае ўжо наўрад ці што скажаш, а пайтараць старое - які сэнс?

Зрэшты, нікто ж не забараняе вам паслухаваць ўсё гэта, калі гліч-поп вы паспелі прапусціць.

НУ ВЫ, BEANS, ДАЕЦ!

Пакуль пісаўся альбом, рэпэр Beans знайшоў па кабэльнім TV у Скота порна-канал. І паколькі да працы яго вірніць не удалося, гаспадару заставалася толькі прыцягнунь бухла і зырвць парнуху разам.

Ня ведаем, чым там займаліся рэпэр са Скоці, але ў выніку іх творча-вытворчысць настолькі павысілася, што ў выніку для альбома было запісаны ажно калі сарака трэкай. Праўда, на Warp rec. напраслі амежавацца гадзінай часу - таму ў Скота ў запасе засталося колькі трэкаў для новага альбома.

Ягор Куноўскі

ROISIN MURPHY / RUBY BLUE
Echo

★★★★★

Roisin Murphy ўжо даўно ня тая дзяўчынка зь дзіўным упрыгожаньнем на галаве, якая пачынала музичную кар'еру ў Moloko і паспела панаўкадаць акуратных як пашеркі каменчыкаў у агарод тых, хто заўсёды быў упэўнены, быццам у электроннай музыцы душы няма.

Па вялікім рахунку, апрача душы ў сольным альбоме Roisin ужо нічога і не чуваць. Гэта альбом дарослай жанчыны, і для таго каб сцяплявца пра канханьне так, каб усе прыслушаліся, ёй не патрабныя ні абязгваочыя шмоткі, ні шалённыя танцы, якімі яна грашыла ў пэрвяд працы ў Moloko. Зараз пані Murphy лёгка можа абысціся нават без акампанамэнту: тыхкаючая падкладка ад Matthew Herbert магла быць цалкам замененая мэтраномам - усё адно голас у гэтым альбоме адигрывае найгaloўнейшыя ролі.

...Яшчэ з часу Bodily Functions адносна працы Matthew Herbert у студыі сталі зразумелымі рóўна трох рэчи: 1) Падчас працы над альбомам ён можа сцяплявца усе гукі, у тым ліку гукі акаляючых прадметаў - Roisin расказвае, як па просьбе Matthew прыносіла ў студыю нейкія рочы, якія давалі чароўныя енкі і гукі; 2) Можна рабіць не такі ўжо і танцевальныя реміксы на танцевальныя трэкі; 3) Herbert умее запісваць адзін голас так, што ён будзе гучыць як 10 розных - і пры гэтым абысціся без эфектаў.

І калі з улікам усіх гэтых акаличнасцяў дадаць, што Roisin стала сцяплявца яўна лепей (калі гэта нааугл магчыма - сцяплявца лепей, чым было раней), то абсалютна зразумела, чаго чакаць ад гэтых дарослых песень для дарослых людзей. Альбом сапраўды атрымайся ў добрым сонсе тлумна-замарочным. Але сум па маладзенъкай дзяўчынцы, якая сцяпявалася песні напрасцей, так і не сыходзіць...

МАБІЛЬНЫ ГІТ

Для тых, хто ня можа прывыкнуць да думкі пра тое, што Roisin Murphy не працуе з Moloko, прапануем набор лічбаў, літар і сымбаляў, якія дапамогуць затараўаніць мэлёдыйку "Sing It Back" у вашу мабілу.

ФАРМАТ RINGTONES COMPOSER

Tempo=125:4#a1, 8#g1, 8#d1, 2-, 4f1, 8f1, 8f1, 2-, 4#f1, 8#f1, 8#f1, 4-, 8#g1, 8#f1, 8#g1, 8#f1, 8a1, 8#g1, 2-, 4#a1, 8#g1, 8#d1, 2-, 4f1, 8f1, 8f1, 2-, 4#f1, 8#f1, 8#f1, 4-, 8#g1, 8#f1, 8#g1, 8#f1, 8a1, 8#g1, 8-, 8#a, 8#d1, 8f1, 8.#f1, 16f1, 4-, 8.#g1, 8.#f1, 8f1, 8.#f1, 16f1, 4-, 8.#g1, 8.#f1, 8f1, 8.#f1, 8.f1, 8#d1, 4#a, 4-, 2-, 8-

ФАРМАТ KEY PRESS

Tempo=125:6#, 58#, 2#, 099, 49, 48, 4, 099, 49#, 48#, 4#, 09, 5#, 4#, 5#, 4#, 6, 5#, 099, 69#, 58#, 2#, 099, 49, 48, 4, 099, 49#, 48#, 4#, 09, 5#, 4#, 5#, 4#, 6, 5#, 0, , 2#, 4, (hold 4)#+, 48, 099, (hold 5)#+, (hold 4)#+, 4, (hold 4)#+, 48, 099, (hold 5)#+, (hold 4)#+, 4, (hold 4)#+, (hold 4), 2#, , 09, 099, 0

Ягор Кунуўскі

Карэспандэнты CD высьвятляюць, якая музыка гучыць у розных кутках Менску. Сёня слухаем, што даводзіца чуць наведнікам мясцовых кавярняў.

"Лондон" - распавядае бармен Дзымітрый.

- Прыярэзат мы аддаем джазу і эйсыд-джазу. Практычна кожны дзень у нас "граюць" музыкі, падписаныя на лэйбл "Ninja Tune". Аднак здравающа і адступлены ад асноўнага напрамку. Напрыклад, раз-пораз мы ўрубаем "Аукцыён".

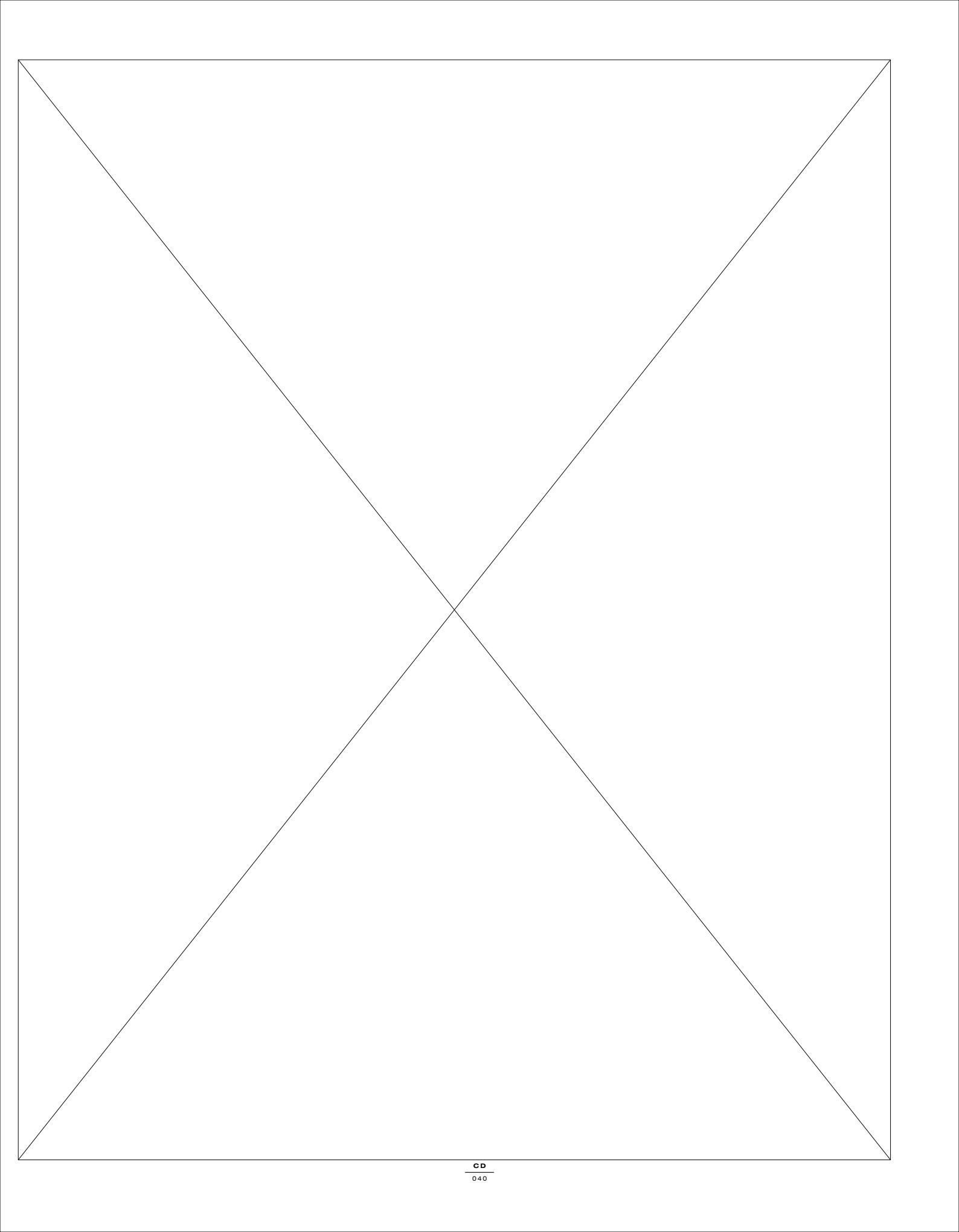
Часцей за іншыя ставім дыскі St. Germain, The Cinematic Orchestra, Filla Brizzolla, Jazanova.

"Стары Менск" - распавядае бармен Аллясей.

- У нашай кавярні гучыць тая музыка, што падабаецца людзям, якія тут працаюць. Часцей за ўсё "У этэры" Jazanova, кампіляцыі Compost Records, старыя ямайскія песні. У гэтакіх музыкі ёсць характар, і ён адпавядае характару самога "Старога Менску".

"Латте" - распавядае "работнік кавярні" Вольга.

- У "Латте" ў асноўным грае лайнік - фонавая клубная музыка. Напрыклад, зараз у мяне на руках трох падвойных дыскі: нейкі новы Brazilectro, Cafe Solaire (альбом "Ethno Moods & Deep Cool") і DJ Tiesto (альбом "In Search of Sunrise").

CD
—
040